MARY HIGGINS CLARK

TAVO ŠYPSENOS ŠEŠĖLIS

Alma littera

MARY
HIGGINS
CLARK

TAVO ŠYPSENOS ŠEŠĖLIS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Irena Kupčinskienė

Alma littera
VILNIUS / 2011

UDK 821.111(73)-31
Cl-21

Versta iš:
Mary Higgins Clark
The Shadow of Your Smile
Simon & Schuster, New York, 2010

ISBN 978-9955-38-983-5

Jaunėlei dukteriai
Patriciai Mary Clark –
Petei.
Jos linksmumas ir žavesys
nušvietė mūsų visų gyvenimą.
Su meile.

1

Pirmadienio rytą Olivija Morou ramiai sėdėjo priešais seną draugą Klėjų Hadlį, stengdamasi įsisąmoninti ką tik ištartą mirties nuosprendį. Ji trumpam nusigręžė nuo užjaučiančių jo akių ir pažvelgė pro kabineto langą dvidešimt ketvirtame Manhatano Rytų septyniasdešimt antrosios gatvės pastato aukšte. Tolumoje Olivija matė sraigtasparnį, šį šaltą spalio rytą lėtai skrendantį virš Rytų upės. Mano kelionė baigiasi, pagalvojo Olivija ir suvokė, kad Klėjus laukia jos atsako.

– Dvi savaitės, – ištarė Olivija.

Tai nebuvo klausimas. Ji dirstelėjo į senovinį laikrodį už Klėjaus rašomojo stalo. Po devynių dvidešimt. Pirmoji dviejų savaičių diena, bent jau jos pradžia, pamanė džiaugdamasi, kad įsiprašė pas gydytoją anksti.

– Daugiausia trys, – pasakė daktaras. – Man labai gaila, Olivija. Vyliausi...

– Neatsiprašinėk! – žvaliai nutraukė jį Olivija. – Man aštuoniasdešimt dveji. Nors mano karta jau gyvena ir ilgiau, pastaruoju metu draugai krinta kaip musės. Vis jaudinamės, kad gyvensim per ilgai, galiausiai atsidursim slaugos namuose ar tapsim visiems sunkia našta, štai kur bėda. Neįkainojama dovana žinoti, kad nors liko mažai gyventi, bent pajėgsiu iki gyvenimo pabaigos aiškiai mąstyti ir vaikščioti niekieno neprilaikoma.

Klėjus Hadlis prisimerkė. Suprato, kodėl ramybę Olivijos veide pakeitė nerimas, ir dar senutei neprasižiojus atspėjo, ką toji pasakys.

– Klėjau, žinome tik mudu.

Gydytojas linktelėjo.

– Ar turime teisę ir toliau slėpti tiesą? – įdėmiai žvelgdama į jį paklausė Olivija. – Mamai atrodė, kad reikia tylėti, ketino nusinešti tą paslaptį į kapus, bet galiausiai, kai šalia buvome tik mudu, panoro ją atskleisti. Tai slėgė mamos sąžinę. Kad ir kiek gero Ketrina padarė per savo vienuolišką gyvenimą, jos reputaciją visada temdė gandai, neva prieš daugelį metų, dar nedavusi vienuolės įžadų, ji galbūt turėjo meilužį.

Hadlis įdėmiai žiūrėjo į Oliviją Morou. Net senatvės požymiai – raukšlelės aplink akis ir burną, šiek tiek kretėjo galva, vis pasilenkdavo, kad išgirstų, ką jis kalba, – neatitraukė gydytojo dėmesio nuo dailių senutės veido bruožų. Klėjaus tėvas buvo Olivijos motinos kardiologas. Tėvui išėjus į pensiją, pacientę perėmė sūnus. Dabar, perkopęs penkiasdešimtmetį, Klėjus neprisiminė tokių laikų, kai Morou šeima nebuvo susijusi su jų gyvenimu. Vaikystėje jis jautė pagarbią baimę Olivijai ir jau tada pripažino, kad ji visada gražiai apsirengusi. Vėliau sužinojo, kad moteris dirba pardavėja prabangioje B. Altmano parduotuvėje Penktajame aveniu ir jos stilių lėmė per sezono išpardavimus įsigyti drabužiai. Olivija taip ir neištekėjo, o prieš daugelį metų į pensiją išėjo būdama Altmano bendrovės valdybos narė.

Klėjus tik kelis kartus matė vyresnę Olivijos pusseserę Ketriną. Tada vienuolė jau buvo gyva legenda, neįgaliems vaikams įkūrusi septynias ligonines. Šios mokslinių tyrimų klinikos ieškojo būdų, kaip išgydyti mažylius arba bent kaip palengvinti jiems pažeisto kūno ar proto kančias.

– Daugybė žmonių laiko stebuklu, kad tas sergantis smegenų vėžiu vaikas išgijo, ir mano, kad tik Ketrinai įsikišus, ar girdėjai? – paklausė Olivija. – Bažnyčia nori ją kanonizuoti.

Klėjaus burna staiga išdžiūvo.

– Ne, negirdėjau.

Nors nebuvo katalikas, jis vis dėlto miglotai suvokė, kad Bažnyčia galiausiai paskelbs seserį Ketriną šventąja, verta tikinčiųjų garbinimo.

– Žinoma, žmonės vėl ims aiškintis, ar Ketrina pagimdė kūdikį, vėl kils daugybė apkalbų ir galbūt Bažnyčia nuspręs, kad jos neverta kanonizuoti, – piktai pasakė Olivija.

– Olivija, buvo priežastis, kodėl nei Ketrina, nei tavo motina niekada neminėjo, kas to kūdikio tėvas.

– Ketrina nesakė, bet mama išdavė jos paslaptį.

Olivija atsirėmė į krėslo porankius, rodydama Klėjui, kad ketina stotis. Gydytojas pakilo ir, nors buvo stambus vyras, greit apėjo rašomąjį stalą. Kai kurie pacientai vadina jį Stambiuoju kardiologu Klėjumi. Jis linksmai mirktelėdavo jiems ir patardavo: „Nekreipkit dėmesio į mane, bet patys meskit svorį. Priaugu du kilogramus vien pažvelgęs į ledų porcijos paveikslėlį. Tai mano gyvenimo kryžius.“ Hadlis buvo gerai surepetavęs šį spektakliuką. Jis suėmė Olivijos rankas ir švelniai ją pabučiavo.

Olivija nevalingai atšlijo pajutusi, kaip trumpos, žilstančios barzdos šereliai palietė skruostą, ir slėpdama savo jausmus taip pat pabučiavo daktarą.

– Klėjau, noriu, kad niekas nesužinotų apie mano būklę. Pati greit pranešiu keliems artimesniems žmonėms. – Ji patylėjo ir ironiškai pridūrė: – Turėsiu pranešti labai greit. Galbūt laimė, kad neturiu nė vieno gyvo giminaičio.

Suvokusi, kad pasakė netiesą, Olivija nutilo. Gulėdama mirties patale motina atskleidė, kad Ketrina, pasijutusi nėščia, metus gyveno Airijoje, ten sūnų ir pagimdė. Kūdikį įvaikino Fareliai, amerikiečiai iš Bostono. Šeimą parinko Ketrinos vienuolyno viršininkė. Įtėviai pavadino berniuką Edvardu, jis užaugo Bostone.

Visą laiką domėjausi, kaip jie gyvena, prisiminė Olivija. Edvardas vėlai vedė – tik sulaukęs keturiasdešimt dvejų. Jo žmona mirusi senų seniausiai, o pats amžino poilsio atgulė prieš penkerius metus. Dukteriai Monikai dabar trisdešimt vieni. Ji Grenič Vilidžo ligoninės pediatrė. Ketrina buvo mano antros eilės teta. Taigi jos anūkė Monika – mano antros eilės dukterėčia ir vienintelė mano giminaitė, bet ji to nežino.

Išlaisvinusi rankas iš Klėjaus gniaužtų, Olivija pasakė:

– Monika, visai kaip jos senelė, paskyrė savo gyvenimą rūpintis kūdikiais ir vaikais. Ar suvoki, kiek ji nuveiktų gavusi tuos pinigus?

– Olivija, negi netiki atpirkimu? Prisimink, ką Monikos tėvas darė visą gyvenimą, kiek gyvybių išgelbėjo. O jo brolio šeima? Jie žymūs filantropai. Pagalvok, kaip juos paveiks atskleista paslaptis.

– Galvoju apie tai ir turiu viską gerai pasverti. Monika Farel yra teisėta pelno, gauto už patentus, paveldėtoja. Aleksandras Ganonas – jos senelis testamentu viską paliko savo vaikui, jei jis atsirastų, o jei neatsirastų – tik tada broliui. Aš tau paskambinsiu, Klėjau.

Gydytojas Klėjus Hadlis palaukė, kol užsidarė jo privataus kabineto durys, pakėlė telefono ragelį ir surinko numerį, kurį žinojo vos keli žmonės. Išgirdęs pažįstamą balsą, negaišo laiko įžangai.

– Kaip tik to ir bijojau. Pažįstu Oliviją... Ji netylės.

– Negalime to leisti, – dalykiškai pasakė asmuo kitame laido gale. – Turi tuo pasirūpinti. Kodėl nepaskyrei jai kokių vaistų? Kai ligonė tokios būklės, niekas nė nesuabejotų dėl mirties priežasties.

– Patikėk, ne taip lengva ką nors nužudyti. O jei Olivija spės palikti įrodymą, kol dar nesuskubsiu jos sustabdyti?

– Tada turime dvigubai apsidrausti. Kad ir kaip liūdna, šiais laikais Manhatane ne taip retai žūsta jaunos patrauklios moterys. Tuoj pat pasirūpinsiu.

2

Gydytoja Monika Farel drebėjo pozuodama nuotraukai su Toniu ir Rozalija Garsijomis ant Grenič Vilidžo ligoninės laiptų. Tonis laikė Karlą, dvejų metukų sūnelį, kuris neseniai sėkmingai įveikė leukozę, vos nepasiglemžusią jo gyvybės.

Monika prisiminė dieną, kai jai ruošiantis išeiti iš kabineto paskambino išsigandusi Rozalija.

– Daktare, vaikui išbėrė pilvą, – pasakė ji.

Tada Karlui buvo vos šešios savaitės. Dar neapžiūrėjusią kūdikio, Moniką apėmė siaubinga nuojauta, kad berniukui prasideda leukozė. Tyrimai patvirtino įtarimą. Tikimybė, kad Karlas nemirs, buvo penkiasdešimt procentų. Monika ramino raudančius tėvus, kad tikimybė palyginti didelė, o Karlas – šaunus mažylis ir nepasiduos.

– O dabar dar vieną nuotrauką, kai jūs laikote Karlą, daktare Monika, – paprašė Tonis, imdamas fotoaparatą iš praeivio, pasisiūliusio juos nupaveiksluoti.

Monika ištiesė rankas į besimuistantį mažylį, kuris nusprendė, kad jau gana ilgai šypsojosi. Bus gera nuotrauka, pamanė ji, mojuodama ranka prieš aparatą ir vildamasi, kad Karlas paseks jos pavyzdžiu. Tačiau vaikas truktelėjo segtuką prie Monikos sprando ir ilgi gelsvi plaukai pasklido ant gydytojos pečių.

Pagaliau po bruzdesio ir ilgų atsisveikinimų („Telaimina jus Dievas, daktare Monika. Mes nebūtume to įstengę be jūsų. Atvyksime pasitikrinti.“) Garsijos paskutinį kartą pamojo pro taksi

langą ir nuvažiavo. Monika grįžo į ligoninę ir eidama prie liftų mėgino vėl susisegti plaukus.

– Palik juos taip, tau tinka, – pasakė ją pasivijęs neurochirurgas Rajanas Dženeris.

Jis baigė Džordžtauno medicinos fakultetą keleriais metais anksčiau už Moniką. Neseniai pradėjo dirbti Grenič Vilidžo ligoninėje ir susitikę juodu persimesdavo keliais žodžiais. Dženeris steriliu chalatu ir plastikine kepuraite ant galvos, matyt, skubėjo iš operacinės arba į ją.

Monika nusijuokė ir spustelėjo lifto iškvietimo mygtuką.

– Na, žinoma. O gal man užeiti pas tave į operacinę palaidais plaukais?

Lifto durys atsivėrė.

– Gal ir neprieštaraučiau, – žengdamas į liftą pasakė Dženeris.

O gal ir prieštarautum. Iš tiesų tave ištiktų širdies smūgis, pagalvojo Monika, grūsdamasi į sausakimšą liftą. Nors visada jaunatviškai šypsodavosi, Rajanas Dženeris siekė tobulumo ir nedovanodavo jokių ligonių priežiūros klaidų. Neįmanoma įsivaizduoti, kad jis įsileistų ką nors į operacinę nepridengtais plaukais. Kai Monika išėjo iš lifto vaikų skyriuje, pirmiausia išgirdo klykiant kūdikį. Iš karto suvokė, kad čia jos ligonė – pusantrų metų Selė Karter. Moniką siutino, kad vieniša mergytės motina dukrą lanko retai. Eidama raminti Selės, Monika sustojo seselių poste.

– Ar brangiausioji mamytė vis dar nepasirodė? – paklausė ji ir pasigailėjo, kad balsas nuskambėjo irzliai.

– Nematėm nuo vakar ryto, – taip pat pasipiktinusi atsakė ilgametė vyriausioji aukšto seselė Rita Grinberg. – Tačiau ji įstengė paskambinti prieš valandą, esanti labai užimta darbe, ir teiravosi, ar Selė gerai miegojo naktį. Daktare, padėtis keistų keisčiausia. Tos moters jausmai kaip tų pliušinių žaislų žaidimų kambaryje. Ar šiandien išrašysite Selę?

– Tik tada, kai sužinosiu, kas ja rūpinsis, jei jau mergaitės mama tokia užsiėmusi. Kai Selę atvežė į priėmimo skyrių, jai

buvo nustatyta astma ir plaučių uždegimas. Ir ką galvojo motina su aukle taip ilgai nesikreipdamos į medikus?

Monika kartu su sesele nuėjo į mažą palatą, kurioje stovėjo tik viena lovytė. Selę paguldė čia, nes jos verksmas prikeldavo kitus vaikus. Mergytė stovėjo įsikibusi į virbus, šviesiai rudi plaukučiai vijosi aplink ašarotą veiduką.

– Jai ir vėl prasidės astmos priepuolis, – piktinosi Monika, keldama mergaitę iš lovytės.

Selė prisiglaudė prie gydytojos, verksmas rimo, perėjo į kūkčiojimą ir visai nutilo.

– O Dieve, kaip ji prisirišusi prie jūsų, daktare, – tarė Rita Grinberg. – Jūsų prisilietimas stebuklingas. Niekas taip nemoka elgtis su mažyliais.

– Selė žino – mudvi draugės, – pasakė Monika. – Duokim jai šilto pienuko ir nusiramins.

Laukdama grįžtančios seselės, Monika sūpavo mergaitę glėbyje. Tave čiūčiuoti turėtų mama, pagalvojo. Įdomu, kiek dėmesio ji tau skiria namie?

Selės, apsivijusios Monikos kaklą mažomis rankytėmis, akys ėmė merktis.

Monika paguldė miegančią mergaitę į lovytę, pakeitė šlapias sauskelnes, pavertė ant šono ir užklojo antklodėle. Seselė Grinberg atnešė buteliuką šilto pieno, bet kol dar neįkišo jo Selei, Monika vatos gabalėliu perbraukė mergaitei žandelio gleivinę. Monikai neprasprūdo pro akis, kad atėjusi aplankyti šią savaitę dukters Selės motina nusipirkdavo vestibiulyje kavos, atsinešdavo į palatą ir palikdavo pusiau nugertą puodelį ant spintelės prie lovytės.

Ir kodėl šovė tokia mintis? – tramdė save Monika. Neturiu teisės, bet pranešiu poniai Karter, kad prieš išrašydama Selę turiu su ja susitikti. Norėčiau palyginti mergaitės DNR su motinos DNR nuo kavos puodelio. Ji dievažijasi esanti tikra Selės motina, tačiau jei meluoja, dėl kokios priežasties? Dar kartą priminusi sau, kad neturi teisės slapta lyginti DNR, Monika išmetė tamponą į šiukšliadėžę.

Apžiūrėjusi kitus ligonius, Monika nuėjo į savo konsultacijų kabinetą Rytų keturioliktojoje gatvėje, ten po pietų priiminėdavo ligonius. Pusę septynių, stengdamasi slėpti nuovargį, Monika atsisveikino su paskutiniu pacientu – aštuonmečiu berniuku, sergančiu ausies uždegimu.

Nana Rouds, Monikos registratorė ir buhalterė, baigė darbą prie savo rašomojo stalo. Nanai jau per šešiasdešimt, o ji niekada nepraranda kantrybės, kad ir kiek žmonių sėdėtų laukiamajame. Dabar Nana priminė tai, ką Monika visą dieną stengėsi pamiršti.

– Daktare, ką manote apie Naujojo Džersio vyskupijos prašymą liudyti per tos vienuolės kanonizavimo procesą?

– Nana, aš netikiu stebuklais, puikiai tai žinote. Nusiunčiau jiems pirminės kompiuterinės tomografijos ir magnetinio rezonanso tyrimo kopijas. Jos iškalbingos.

– Ir tebemanote, kad tokia vėžio stadija nepagydoma, kad Maikas O'Kifas negalėjo sulaukti savo penktojo gimtadienio.

– Kaip tik taip manau.

– Siūlėte tėvams nuvežti berniuką į Noulso kliniką Sinsinatyje, geriausią smegenų vėžio tyrimo ligoninę, bet buvote tikra, kad ir ten jūsų diagnozė bus patvirtinta, – nepasidavė Nana.

– Nana, abidvi žinome, ką sakiau ir ką maniau, – pasakė Monika. – Nežaiskime „taip arba ne".

– Daktare, pasakojote, kad kai pranešėte tėvams diagnozę, Maiklo tėvas taip nusiminė, jog vos nenualpo, o motina tvirtino, kad sūnus nemirs. Ji ketino pradėti maldos žygį, skirtą seseriai Ketrinai, vienuolei, įkūrusiai ne vieną neįgalių vaikų ligoninę.

– Nana, daugybė žmonių nepriima žinios apie neišgydomą ligą. Kiekvieną dieną ligoninėje su tuo susiduriame. Visi nori išgirsti kitų specialistų nuomonę, padaryti daugiau tyrimų, sutinka net su rizikingomis procedūromis. Kartais neišvengiama pabaiga atitolsta, bet galiausiai rezultatas būna toks pats.

Nanos išraiška sušvelnėjo, lieknos jaunos moters laikysena rodė, kokia ji pavargusi. Registratorė žino, kad Monika visą naktį praleido ligoninėje, nes vieną ligoniukę ištiko priepuolis.

– Daktare, neturėčiau jūsų įtikinėti, bet iš Sinsinačio atvyks medikai paliudyti, kad Maiklas O'Kifas nebūtų likęs gyvas. Vis dėlto vėžys visiškai pasitraukė. Manau, jūsų šventa pareiga patvirtinti, kad kalbėjote su vaiko motina ir kad kaip tik tada, kai ją įspėjote, jog sūnus nepasveiks, ji nusprendė šauktis sesers Ketrinos pagalbos.

– Nana, šįryt mačiau Karlą Garsiją. Jam taip pat išgydytas vėžys.

– Čia ne tas pats ir jūs puikiai tai suprantate. Yra vaistų nuo kūdikių leukozės, bet neįmanoma išgydyti vėlyvos plintančio smegenų vėžio stadijos.

Monika suvokė: su Nana ginčytis beprasmiška, be to, širdyje pripažino, kad Nana teisi.

– Aš nuvažiuosiu, – tarė ji. – Tačiau tai nieko nepadės būsimai šventajai. Kur turėčiau liudyti?

– Jums reikia susitikti su monsinjoru iš Metačeno vyskupijos Naujajame Džersyje. Jis pasiūlė susitikti kitą trečiadienį po pietų. Kaip tyčia tą dieną neužregistravau jums nė vieno ligonio po vienuoliktos valandos.

– Tebūnie, – pasidavė Monika. – Paskambink vyskupui ir susitark. Gal jau eikim? Iškviesiu liftą.

– Tuoj pasivysiu. Man patiko, ką dabar pasakėt.

– Kad iškviesiu liftą?

– Žinoma, ne. Jūsų žodis „tebūnie".

– Kodėl?

– Katalikų bažnyčioje „tebūnie" reiškia „amen". Tinka šiam atvejui, daktare, tiesa?

3

Jis mėgavosi ne užduotimi. Jaunos gydytojos dingimas Niujorke taps svarbiausia naujiena ir žurnalistai išspaus iš šios žinios viską, ką gali. Pinigai neblogi, bet nuojauta Semiui Barberiui kuždėjo atmesti pasiūlymą. Semis buvo tik kartą sulaikytas ir išteisintas, nes visada elgdavosi atsargiai ir niekada nepriartėdavo prie aukų tiek, kad paliktų savo DNR.

Siauras Semio veidas nederėjo prie trumpo, storo kaklo, šviesiai rudos akys buvo skvarbios. Semiui keturiasdešimt dveji, raumenys veržiasi per sportinio švarko rankoves. Oficialiai jis dirba Grenič Vilidžo naktinio klubo durininku.

Pasistatęs ant stalo puodelį kavos, Semis sėdėjo priešais būsimo darbdavio atstovą užeigoje Kvinse. Nepraleisdamas nė menkiausios smulkmenos, Semis jau įvertino užsakovą: per penkiasdešimt, drabužiai elegantiški, stilingas, išvaizdus, rankogaliuose sidabrinės sąsagos su inicialais D. L. Semiui pasakyta, kad nereikia teirautis vyro pavardės, ryšiui palaikyti pakaks telefono numerio.

– Semi, vargu ar gali atsisakyti, – ramiai pasakė Daglas Langdonas. – Kiek žinau, iš savo bjauraus darbo gyveni ne itin prabangiai. Be to, priminsiu, jei mano pusbrolis nebūtų pasikalbėjęs su keliais prisiekusiaisiais, dabar sėdėtum kalėjime.

– Vis tiek nieko nebūtų įrodyta, – mėgino gintis Semis.

– Niekad negali žinoti, ką įrodys prokurorai ir ką nuspręs prisiekusieji.

Švelnus Langdono tonas dingo. Jis stumtelėjo nuotrauką per stalą.

– Fotografuota šiandien po pietų prie Vilidžo ligoninės. Moteris, laikanti vaiką, – Monika Farel. Jos namų ir kabineto adresai užrašyti kitoje pusėje.

Semis paėmė sulamdytą servetėlę, ja sugriebė nuotrauką ir iškėlė prieš blausų šviestuvą. Apvertęs fotografiją, jis perskaitė adresus ir grąžino Langdonui.

– Gerai. Jei mane sulaikytų policija, nenoriu, kad rastų šią nuotrauką, bet viskuo pasirūpinsiu.

– Žiūrėk, darbą atlik švariai. Ir nedelsdamas.

Langdonas įsikišo nuotrauką į švarko kišenę. Abu vyrai atsistojo, Daglas iš kišenės ištraukė dvidešimties dolerių banknotą ir numetė ant stalo. Nė katras nepastebėjo, kad nuotrauka išslydo ir nukrito ant grindų.

– Labai ačiū, pone, – šūktelėjo jaunas padavėjas Henkas Mosas, Langdonui ir Semui žengiant pro besisukančias duris.

Imdamas nuo stalo puodelius, padavėjas pastebėjo nuotrauką. Jis vėl pastatė puodelius ir nubėgo prie durų, bet vyrai jau buvo dingę.

Tikriausiai jiems nereikia tos nuotraukos, pagalvojo Henkas. Kita vertus, tas vyras paliko daug arbatpinigių. Henkas apvertė nuotrauką ir pamatė adresus. Vienas – Rytų keturioliktojoje gatvėje, kitas – Rytų trisdešimt šeštojoje. Pirmasis – apartamentų numeris, antrasis – buto. Henkas prisiminė siuntas, ateinančias į tėvų namus Brukline. Klausyk, tarė jis pats sau, dėl visa pikta, jei tai kam nors svarbu, įdėsiu nuotrauką į voką ir nusiųsiu adresatui. Pasirinksiu apartamentų Keturioliktojoje gatvėje adresą. Tikriausiai čia nuotrauką pametusio vyro butas. Jei nuotrauka jam svarbi, atgaus ją.

Devintą valandą, baigęs pamainą, Henkas nuėjo į mažutėlaitį kabinetuką prie virtuvės.

– Lu, ar galiu paimti voką ir pašto ženklą? – paklausė jis šeimininko, rūšiuojančio sąskaitas. – Kai kas kai ką pametė.

– Žinoma, imk. Išskaičiuosiu ženklo kainą iš tavo atlyginimo, – šyptelėjęs suniurnėjo Lu. Iš prigimties ūmus, jis nuošir-

džiai džiaugėsi Henku. Tas vaikis – geras padavėjas ir moka elgtis su klientais. – Štai, imk šitą. – Lu padavė Henkui baltą voką.

Padavėjas greit užrašė pasirinktą adresą ir paėmė iš Lu atkištą pašto ženklą.

Po dešimties minučių, bėgdamas į savo bendrabutį Šv. Jono universiteto miestelyje, Henkas įmetė laišką pašto dėžutėn.

4

Olivija buvo viena pirmųjų Švabo namo vakariniame Manhatane nuomininkių. Praėjus penkiasdešimčiai metų vis dar tebegyveno jame. Daugiabutis buvo pastatytas turtingo pramonininko dvarvietėje. Statytojas nusprendė išlaikyti Švabo vardą vildamasis, kad ant naujo pastato kris bent jau dvaro didybės šešėlis.

Pirmas Olivijos butas buvo vieno kambario, jo langai žvelgė į Vest Endo aveniu. Pamažu kopdama B. Altmano bendrovės vadovybės karjeros laipteliais, Olivija ėmė ieškoti didesnio buto. Ketino persikelti į rytinį Manhataną, bet kai Švabo name atsilaisvino dviejų miegamųjų butas, iš kurio atsivėrė didingas Hadsono upės vaizdas, ji džiaugsmingai apsigyveno jame. Vėliau, kai namas tapo kooperatinis, ji džiaugdamasi išsipirko butą ir pasijuto turinti tikrus namus. Prieš kraustydamosi į Manhataną, Olivija su motina Redžina gyveno nedideliame namelyje už Ganono šeimos namo Long Ailande. Olivijos motina buvo Ganonų ekonomė.

Bėgant metams Olivija pamažu pakeitė senus baldus. Savamokslė, bet iš prigimties turinti puikų skonį Olivija domėjosi ir menu, ir dizainu. Kreminės buto sienos buvo geras fonas paveikslams, kuriuos ji įsigydavo per nekilnojamojo turto išpardavimus. Senovinių svetainės, miegamojo ir bibliotekos kilimų paletė padėjo jai išsirinkti minkštų baldų ir užuolaidų spalvas. Visi, kas pirmą kartą apsilankydavo jos bute, patirdavo tokį pat įspūdį – pasijusdavo atsidūrę jaukumo ir ramybės uoste.

Olivijai labai patiko namai. Visus tuos įtempto darbo Altmano bendrovėje metus ją guosdavo mintis, kad baigiantis dienai įsitaisys patogiame krėsle su taure vyno ir stebės saulėlydį.

Prieš keturiasdešimt metų Olivijai plyšo širdis sužinojus, jog Aleksas Ganonas, puikus chirurgas ir mokslininkas, kurį ji beprotiškai mylėjo, niekada nesutiks, kad jų santykiai peržengtų artimos draugystės ribą, ir šis butas jai teikė paguodą... Aleksas vis dar tebegalvojo apie Ketriną, ją vienintelę mylėjo.

Apsilankiusi pas Klėjų, Olivija iš karto grįžo namo. Ją įveikė nuovargis, dėl kurio prieš dvi savaites konsultavosi su Klėjumi. Nors ir jausdamasi pavargusi, Olivija prisivertė persirengti, apsivilko šiltu melsvu chalatu, kuris, kaip apimta tuštybės džiaugėsi, puikiai derėjo prie jos akių spalvos.

Nevalingai priešindamasi likimui, Olivija atsigulė ant kušetės svetainėje, o ne į lovą. Klėjus buvo įspėjęs, kad neišvengiamai ims jausti sekinantį nuovargį, kol vieną dieną tiesiog nebepajėgs atsikelti.

Bet dar ne dabar, pamanė Olivija ir siektelėjo vilnonės skaros, kuri visada gulėdavo ant didžiulio krėslo pakojo. Ji atsisėdo, kušetės galvūgalyje pasidėjo dekoratyvinę pagalvėlę, atsigulė, užsitraukė apklotą ir su palengvėjimu atsiduso.

Dvi savaitės, galvojo moteris. Dvi savaitės. Keturiolika dienų. O kiek valandų? Nesvarbu. Ir su ta mintimi užsnūdo.

Kai Olivija pabudo, šešėliai kambaryje rodė, kad jau vėlyva popietė. Išgėriau tik puodelį arbatos rytą prieš susitikdama su Klėjumi, pagalvojo ji. Nesijaučiu alkana, bet reikia ką nors suvalgyti. Olivija nubloškė apklotą ir lėtai stodamasi pajuto nenumaldomą poreikį atskleisti tiesą apie Ketriną. Netgi išsigando pamaniusi, kad įrodymas galbūt dingo iš saugios slaptavietės svetainėje.

Tačiau jis buvo čia – rusvas segtuvas, kurį motina perdavė jai likus kelioms valandoms iki mirties. Ketrinos laiškai motinai – Olivijos lūpos suvirpėjo. Vienuolyno vyresniosios laiškas Ketrinai, Edvardo gimimo liudijimo kopija, aistringas laiškutis, kurį Aleksas įdavė Olivijos motinai, kad ši persiųstų Ketrinai.

– Olivija!

Kažkas įėjo į butą ir artinosi koridoriumi. Klėjus! Nespėjusi sudėti dokumentų į segtuvą Olivija virpančiais pirštais įmetė laiškus ir gimimo liudijimą į seifą, uždarė dureles ir paspaudė automatinio užrakto mygtuką.

– Aš čia, Klėjau, – atsitraukusi nuo sieninės spintos lediniu balsu pasakė Olivija, neslėpdama nepasitenkinimo.

– Olivija, aš jaudinausi. Žadėjai po pietų paskambinti.

– Neprisimenu.

– Na, tikrai žadėjai, – nuoširdžiai patikino Klėjus.

– Tu man davei dvi savaites. Manyčiau, praėjo septynios valandos. Kodėl durininkas nepranešė apie tave?

– Nes maniau, kad miegi, o jei taip, būčiau nežadinęs ir išėjęs. Tiesą sakant, jei durininkas būtų pranešęs, kad atėjau, nebūtum manęs įsileidusi, o aš norėjau tave pamatyti, juk šįryt numečiau tau bombą. – Kai Olivija nieko neatsakė, Klėjus švelnesniu balsu pridūrė: – Olivija, galėtum duoti man raktą ir leisti aplankyti, jei įtarčiau, kad kas negerai.

Olivija pajuto, kaip nyksta nepasitenkinimas dėl netikėto įsiveržimo. Klėjus teisus. Jei būtų paskambinęs, būčiau pasakiusi, kad ilsiuosi, pamanė ji ir pasekė Klėjaus žvilgsnį. Jis žiūrėjo į rusvą voką jos rankoje. Stovėdamas ten, jis galėjo matyti vienintelį žodį, išvedžiotą Olivijos motinos ranka, – KETRINA.

5

Monika gyveno Rytų trisdešimt šeštojoje gatvėje, pirmame rekonstruoto namo aukšte. Jos nuomone, gyvenimas medžiais apsodintame kvartale – lyg grįžimas į devynioliktą amžių, kai visi tie rusvų plytų namai buvo privatūs. Butas buvo užpakalinėje namo pusėje, todėl ji turėjo mažą vidinį kiemelį ir sodelį. Kai oras būdavo šiltas, Monika, įsisupusi į kilpinį chalatą, kiemelyje mėgaudavosi rytine kava ar taure vyno vakare.

Pasikalbėjusi su registratore Nana apie Maiklą O'Kifą, vaiką, sirgusį smegenų vėžiu, Monika nutarė namo parpėsčiuoti. Dažnai taip darydavo, nes jau seniai nusprendė, kad mylia kelio nuo kabineto iki namų – puiki proga pasimankštinti ir atsipalaiduoti.

Vakarienės gaminimas irgi veikė raminamai. Nors Monika buvo savamokslė virėja, draugams jos kulinariniai gebėjimai jau tapo legenda. Tačiau nei pasivaikščiojimas, nei skanūs makaronai ir salotos, kurias Monika pasitaisė šį vakarą, nenuslopino nemalonaus pojūčio, kad virš jos pakibo juodas debesis.

Tai dėl tos mergytės, pamanė ji. Rytoj turiu išrašyti Selę, bet netgi jei padarysiu DNR tyrimą ir sužinosiu, kad ponia Karter nėra biologinė motina, ką tai įrodys? Mano tėtis irgi buvo įsūnytas. Beveik neprisimenu jo įtėvių, bet tėtis niekaip neįsivaizdavo, kad jį būtų galėjęs užauginti kas nors kitas. Netgi cituodavo Teodoro Ruzvelto dukterį Alisą. Likęs našlys Ruzveltas vedė, kai jo dukrelei buvo vos dveji metukai. Paklausta apie pamotę, Alisa

tvirtai pareiškė: „Ji buvo vienintelė motina, kurią pažinojau ar norėjau pažinti.“

Tačiau, cituodamas Alisą Ruzvelt ir jausdamas tokią pačią meilę įtėviams kaip toji pamotei, tėvas visada norėjo sužinoti daugiau apie biologinius tėvus, prisiminė Monika. Paskutiniais gyvenimo metais tas troškimas jį buvo užvaldęs.

Atvežta į priėmimo skyrių, Selė labai sirgo, tačiau Monika nematė jokių smurto žymių, mergaitė atrodė gerai maitinama. Ir, žinoma, Renė Karter ne vienintelė, kurios vaiką augina auklė.

Dar viena Monikos nerimo priežastis – artėjantis liudijimas, kad Maiklas O'Kifas įveikė smegenų vėžį. Netikiu stebuklais, tvirtino sau Monika ir vis tiek turėjo pripažinti, kad tada, kai apžiūrėjo berniuką, šis tikrai sirgo nepagydoma liga.

Tingiai mėgaudamasi mažu puodeliu kavos ir šviežiu ananasu, Monika apsidairė ir kaip visada pasigėrėjo kambariu. Vakaras buvo vėsus, ir ji įsijungė dujinį židinį. Nedidelis apskritas pietų stalas, minkštas krėslas, kuriame sėdi žvelgdama į ugnį, besiplaikstančios liepsnos mirguliavo ant senoviško rankų darbo kilimo, motinos pasididžiavimo.

Telefonas nemaloniai suardė idilę. Monika jautėsi siaubingai pavargusi, tačiau manydama, kad skambina iš ligoninės dėl jos pacientų, pašoko iš krėslo ir perbėgo kambarį. Pakėlusi ragelį atsiliepė: „Gydytoja Farel“ ir suvokė, kad jai skambina asmeniniu telefonu.

– Tikiuosi, gydytoja Farel laikosi gerai, – paerzino vyriškas balsas.

– Taip, labai gerai, Skotai, – ramiai atsakė Monika, nors išgirdus Skoto Altermano balsą ją apėmė bjaurus nerimas.

– Monika, mudu su Džoja nutraukėm ryšius. – Erzinanti intonacija išnyko. – Tai buvo klaida. Abu supratome.

– Labai graudu, – pasakė Monika. – Bet, manau, turėtum suvokti, kad tai niekaip nesusiję su manim.

– Dar ir kaip susiję, Monika. Neskubėdamas ieškojausi darbo Niujorke. Viena iš prestižiškiausių Volstrito teisės firmų pasiūlė man darbą ir aš sutikau.

– Jei taip, tikiuosi, žinai, kad Niujorke gyvena aštuoni ar devyni milijonai žmonių. Susidraugauk su kuo nors, bet palik mane ramybėje.

Monika padėjo ragelį ir būdama per daug suirzusi, kad vėl įsitaisytų krėsle, nukraustė stalą ir stačiomis prie plautuvės baigė gerti kavą.

6

Pirmadienio vakarą, palikusi Moniką prie konsultacijų kabineto, Nana Rouds sėdo į Pirmojo aveniu autobusą ir nuvažiavo susitikti su savo keturiomis seserimis kasmėnesinės vakarienės į *Neary's* užeigą Penkiasdešimt septintojoje gatvėje.

Prieš šešerius metus Nana liko našlė, jos vienturtis sūnus su šeima gyvena Kalifornijoje, todėl darbas pas Moniką moteriai atrodė lyg Dievo dovana. Nana mylėjo savo darbdavę ir per seserų vakarienes dažnai pasakodavo apie ją. Kilusi iš aštuonių vaikų šeimos, ji nuolat užjausdavo Moniką, kad ši neturi brolių ir seserų, abu jos tėvai buvo vieninteliai vaikai šeimoje. Gimus Monikai, abiem buvo per keturiasdešimt, o dabar jie jau mirę.

Prie įprasto staliuko *Neary's* užeigos kampe gerdama kokteilį prieš vakarienę, Nana ir vėl prašneko šia tema:

– Laukdama autobuso, stebėjau daktarę Moniką, einančią gatve. Šiandien ji taip ilgai dirbo, ir aš pamaniau: vargšelė negali paskambinti mamai ar tėčiui ir pasišnekėti. Gaila, kad kai daktarės tėvas gimė Airijoje, gimimo liudijime buvo nurodyti tik įtėvių vardai: Ana ir Metjus Fareliai. Tikrieji tėvai pasirūpino, kad sūnus jų nerastų.

Seserys pritardamos palinksėjo.

– Daktarė Monika tokia gražuolė. Tikriausiai jos močiutė kilusi iš geros šeimos, galbūt net amerikiečių, – pirmoji prašneko jauniausia Nanos sesuo Pegė. – Tais laikais, kai netekėjusi mergina pastodavo, ją kur nors išsiųsdavo, kol kūdikis gims ir bus

įvaikintas, kad niekas nesužinotų. Šiais laikais, kai netekėjusi mergina pastoja, iš karto pasigiria socialiniuose tinklalapiuose.

– Daktarei Monikai netrūksta draugų. – Nana atsiduso ir paėmė valgiaraštį. – Ji turi talentą visus priversti ją pamilti, bet juk čia ne tas pats. Kad ir ką kalbėtume, kraujas vis tiek tirštesnis už vandenį.

Seserys vėl vieningai sulinksėjo, tik Pegė pareiškė, kad Monika Farel – graži jauna moteris ir tikriausiai greit susiras gyvenimo draugą.

Išsekus šiai temai, Nana priminė dar vieną dalyką.

– Jau pasakojau jums, kad vienuolę seserį Ketriną norima paskelbti šventąja, nes turėjęs mirti nuo smegenų vėžio berniukas išgijo, kai žmonės už jį ėmė melstis.

Visos seserys kuo puikiausiai prisiminė.

– Jis buvo daktarės Monikos pacientas, tiesa? – paklausė vyresnioji sesuo Rozmari.

– Taip, Maiklas O'Kifas. Manau, Bažnyčia turi užtektinai įrodymų, kad įvyko stebuklas. Šiandien man pavyko įtikinti daktarę Moniką paliudyti: kai ji pranešė tėvams, kad sūnaus liga nepagydoma, motina nė nemirktelėjusi pareiškė – sūnus nemirs, nes ketinanti surengti maldų seseriai Ketrinai žygį.

– Jei motina šitaip pareiškė, kodėl daktarė Monika nenori liudyti? – nesuprato vidurinioji sesuo Elena.

– Nes ji gydytoja ir mokslo žmogus, ji vis dar mėgina rasti įrodymų, kad vėžys pasitraukė dėl medicininių priežasčių.

Prie stalo su užrašine priėjo padavėja Lizė, jau trisdešimt metų dirbanti *Neary's* užeigoje.

– Na, merginos, ar jau išsirinkote? – linksmai paklausė ji.

Nanai patiko pradėti darbą septintą valandą. Moteris nebuvo miegalė, gyveno visai netoli nuo Monikos kabineto, daugiabutyje, į kurį atsikraustė greit po vyro mirties. Anksti atvykusi į darbą, ji atidžiai peržiūrėdavo paštą ir užpildydavo daugybę pažymų sveikatos draudimo įstaigoms.

Seselė Alma Donaldson pasirodė aštuntą keturiasdešimt penkios, Nana atplėšinėjo ką tik gautus laiškus. Graži juodaodė žvitriomis akimis ir šilta šypsena, bebaigianti ketvirtą dešimtį, pradėjo dirbti su Monika prieš ketverius metus, nuo pat pirmų gydytojos praktikos dienų. Šiedvi moterys – puiki medikių komanda – tapo ir geromis draugėmis. Nusivilkusi striukę, Alma iš karto pastebėjo susirūpinusią Nanos išraišką. Registratorė sėdėjo prie rašomojo stalo vienoje rankoje laikydama voką, kitoje – nuotrauką. Nė nepasisveikinusi Alma paklausė:

– Kas nutiko, Nana?

– Pažiūrėk.

Alma užėjo už stalo ir pažvelgė Nanai per petį.

– Kažkas nufotografavo daktarę su mažuoju Karlu Garsija, – pasakė Alma. – Kaip miela.

– Voke buvo tik nuotrauka, – sunerimusi pareiškė Nana. – Negaliu patikėti, kad Karlo mama arba tėvas būtų atsiuntę nuotrauką be jokio laiškelio. Ir pažiūrėk: kitoje pusėje – daktarės namų ir kabineto adresai. Tai man atrodo labai keista.

– Gal siuntėjas svarstė, kuriuo adresu siųsti, – atsargiai spėjo Alma. – Paskambink Garsijoms ir paklausk, ar jie atsiuntė nuotrauką.

– Lažinuosi iš ko nori, kad čia ne jų darbas, – sumurmėjo Nana keldama telefono ragelį.

Rozalija Garsija atsiliepė iš karto. Ne, jie nesiuntė jokios nuotraukos ir nenumano, kas būtų galėjęs. Ji ketinusi įrėminti vieną iš tų, kur jie fotografavo gydytoją su Karlu, ir atsiųsti, bet kol kas dar nenupirkusi rėmelių. Ne, ji nežinanti gydytojos namų adreso.

Monika įžengė į kabinetą tuo metu, kai Nana perpasakojo pokalbį Almai. Seselė su registratore susižvalgė, Alma pritardama linktelėjo, o Nana įdėjo nuotrauką į voką ir įmetė į rašomojo stalo stalčių.

Vėliau Nana pasakė Almai:

– Mano aukšte gyvena pensininkas detektyvas, kadaise dirbęs apygardos prokuratūroje. Parodysiu jam tą nuotrauką. Atmink mano žodžius, Alma, čia kažkas nešvaru.

– Ar turi teisę nerodyti jos daktarei? – paklausė Alma.

– Ji adresuota gyventojui, o ne jai. Vėliau atiduosiu nuotrauką daktarei, bet pirmiausia norėčiau išgirsti, ką pasakys Džonas Hartmanas.

Tą vakarą, paskambinusi kaimynui, Nana nuėjo koridoriumi į jo butą. Hartmanas, septyniasdešimtmetis žilaplaukis našlys vėjo nugairintu golfo žaidėjo veidu, pakvietė Naną į vidų ir išklausė jos atsiprašymus, kodėl ryžosi jį sutrukdyti.

– Sėsk, Nana, tu man netrukdai.

Jis grįžo į krėslą, kur prie suolelio kojoms buvo sukrauti laikraščiai – tikriausiai skaitė prieš jai ateinant, ir pasuko šviestuvo reguliatorių, sustiprindamas šviesą. Nana stebėjo, kaip Hartmanas susiraukė apžiūrinėdamas nuotrauką ir voką, kuriuos laikė pirštų galais.

– Ar daktarė Farel dalyvauja kokioje nors byloje kaip prisiekusioji?

– Ne. O kodėl klausi?

– Gal tuo galėtum kaip nors paaiškinti, nes mano darbe toks laiškas laikomas įspėjimu. Ar daktarė Farel turi priešų?

– Nė vieno šiame pasaulyje.

– Tai tik tu taip manai, Nana. Parodyk daktarei tą nuotrauką. O paskui norėčiau su ja pasikalbėti.

– Tikiuosi, ji nepagalvos, kad aš peržengiau ribą, – susirūpinusi tarė Nana ir atsistojo. Tada padvejojusi tarė: – Vienintelis dalykas, atėjęs man į galvą: daktarei kartais skambina toks Skotas Altermanas iš Bostono. Jis advokatas. Nežinau, kas tarp jų įvyko, bet kai jis skambina į darbą, daktarė niekad su juo nekalba.

– Jis tinkamas kandidatas pradėti paieškas, – pasakė Hartmanas. – Skotas Altermanas. Juo pasidomėsiu. Kadaise buvau gana geras detektyvas. Daktarė Farel – vaikų gydytoja, tiesa? – padvejojęs paklausė jis.

– Taip.

– Gal pastaruoju metu netikėtai mirė koks nors jos pacientas? Turiu galvoj, koks vaikas, kurio tėvai gali ją kaltinti.

– Ne, priešingai, daktarę kviečia liudyti dėl vieno jos nepagydomai smegenų vėžiu sirgusio ligonio, kuris vis dėlto išgijo.

– Netikiu, kad tai įmanoma, kita vertus, bent žinome, kad to ligonio giminaičiai negrasina daktarei Farel. – Džonas Hartmanas prikando liežuvį. Tas žodis netyčia išsprūdo, bet pasąmonė jam kuždėjo, kad kažkas vis dėlto grasina jaunajai gydytojai, Nanos viršininkei. Hartmanas ištiesė ranką ir tarė: – Nana, duok man tą nuotrauką. Ar dar kas nors, be tavęs, ją lietė?

– Ne.

– Rytoj neturiu jokių svarbių darbų. Nusinešiu nuotrauką į nuovadą ir pažiūrėsiu, ar nerasiu pirštų atspaudų. Tikriausiai tik laiką sugaišim, bet niekada nežinai. Ar neprieštarausi, jei paimsiu tavo pirštų atspaudus? Tik palyginti. Užtruks vos minutę – įrankiai vis dar ant rašomojo stalo.

– Žinoma, neprieštarausiu. – Nana mėgino užgniaužti kylantį susirūpinimą.

Po dešimties minučių Nana buvo savo bute. Džonas Hartmanas žadėjo grąžinti nuotrauką rytoj vakare.

– Turėtum parodyti ją daktarei Farel, – patarė jis. – Gali sakyti, gali nesakyti, kad parodei ją man.

– Nežinau, kaip pasielgti, – atsakė Nana.

Bet dabar, užsirakinusi duris ir užšovusi sklendę, Nana galvojo, kokia pažeidžiama Monika Farel savo bute. Tose virtuvės duryse į kiemelį yra didelis langas. Bet kas gali išpjauti stiklą, pasiekti spyną ir atsirakinti duris. Jau įspėjau daktarę įsitaisyti stipresnes groteles ant lango, guodėsi ji.

Tą naktį Nana miegojo neramiai. Sapnavo košmarus, kaip Monika stovi ant ligoninės laiptų, laiko ant rankų Karlą, o ilgi šviesūs plaukai krinta ant pečių ir lyg aštuonkojo čiuptuvai apsiveja jai kaklą.

7

Po susitikimo su Semiu Barberiu vėlyvą kitos dienos popietę penkiasdešimt dvejų metų Daglas Langdonas pasigedo Monikos Farel nuotraukos. Sėdėjo savo biure Parko aveniu ir Penkiasdešimt pirmosios gatvės sankirtoje, ir jį persmelkė nemalonus jausmas: kažkas negerai.

Pažvelgęs į duris ir įsitikinęs, kad jos uždarytos, Langdonas atsistojo ir iškraustė savo brangaus kostiumo kišenes. Piniginė visada būdavo kairėje kelnių kišenėje. Išsitraukęs ją padėjo ant stalo. Kišenėje liko tik švari balta nosinė.

Tačiau vakar vilkėjau ne šį kostiumą, viltingai pagalvojo jis, o tamsiai pilką. Paskui nusivylęs prisiminė įdėjęs kostiumą į krepšį ir atidavęs šeimininkei nunešti į valyklą.

Turėjau iškraustyti kišenes, pamanė Langdonas. Visada iškraustau. Nuotraukos ten nebuvo, kitaip būčiau pastebėjęs. Piniginę jis išsiėmė vienintelį kartą – kai mokėjo už kavą užeigoje. Turbūt nuotrauka kaip tik tuomet išslydo arba, mažiau tikėtina, iškrito tarp užeigos ir automobilių aikštelės.

Tarkim, kas nors ją rado, svarstė jis. Kitoje pusėje du adresai. Pavardės nėra, bet adresai, kad ir didžiosiomis raidėmis, užrašyti mano ranka. Dauguma žmonių išmestų tą nuotrauką. Bet jei koks nors geradarys sumanys jai grąžinti?

Nuojauta kuždėjo, kad ta nuotrauka prišauks bėdą. Užeiga Kvinse, kur susitiko su Semiu, vadinasi „Lu“. Langdonas pakėlė telefono ragelį ir paskambino jos savininkui.

– Ne, mes neturime jokios nuotraukos. Bet pala, vienas mano vaikinukas minėjo, kad vakar klientas kažką pametė. Tuoj jį pakviesiu.

Praslinko trys minutės, pagaliau Henkas Mosas atsiliepė:

– Atsiprašau, priverčiau laukti. Kaip tik nešiau užsakymą klientui.

Iš balso vaikinas atrodė nuovokus. Dagas Langdonas pasistengė, kad balsas skambėtų nerūpestingai.

– Nieko svarbaus, bet, regis, vakar pas jus pamečiau dukters nuotrauką.

– Ar tos šviesios ilgaplaukės su vaiku ant rankų?

– Taip, – atsakė Dagas. – Atsiųsiu draugą jos paimti. Jis gyvena šalia jūsų užeigos.

– Tiesą sakant, jau nebeturiu tos nuotraukos. – Henkas susinervino. – Man atrodė, kad vienas iš tų adresų biuro, todėl užrašiau ant voko „nuomininkui" ir išsiunčiau. Manau, pasielgiau tinkamai.

– Jūs labai malonus. Ačiū! – Dagas padėjo ragelį, nė nepajuto, kada delnas sudrėko, o visas kūnas tapo lipnus.

Ką Monika Farel pagalvos, pamačiusi tą nuotrauką? Laimei, telefonų knygoje yra ir jos namų, ir kabineto adresai. Jei nebūtų namų adreso, galbūt daktarė pamanytų, kad kas nors ją persekioja. Žinoma, yra paprastas ir įtikinamas paaiškinimas: pažįstantis gydytoją žmogus nufotografavo ją su vaiku ir pamanė, kad jai patiktų ta nuotrauka.

– Nėra priežasčių, kad Monika Farel ką įtartų, – balsu ištarė Dagas ir suvokė, kad veltui guodžiasi.

Jo mintis nutraukė prislopintas vidaus telefono skambutis. Langdonas paspaudė mygtuką.

– Ko reikia? – šiurkščiai paklausė.

– Daktare Langdonai, skambina pono Ganono sekretorė, primena jums, kad šiandien turite jį pristatyti per vakarienę, kurią „Paaugliai bėdoje" rengia jam pagerbti...

– Man nereikia priminti, – irzliai atšovė Dagas.

Sekretorė Beatričė Tilman nekreipė dėmesio į pastabą.

– Ir dar Linda Kolman įspėjo įstrigusi transporto kamšatyje ir pavėluosianti į ketvirtos valandos susitikimą.

– Nepavėluotų, jei būtų išvykusi anksčiau.

– Pritariu jums, daktare. – Beatričė buvo įpratusi išsklaidyti savo patrauklaus, seniai išsiskyrusio viršininko blogą nuotaiką, todėl šypsodamasi pareiškė: – Jūs man dažnai kartojate, kad su tokiais klientais kaip Linda Kolman jums ir pačiam reikėtų psichiatro.

Nieko neatsakęs Daglas Langdonas išjungė ryšį.

Staiga jį persmelkė stingdanti mintis: ant Monikos Farel nuotraukos liko jo pirštų atspaudai. Jei kas nors atsitiktų daktarei ir policija rastų nuotrauką, atspaudus gali patikrinti. Tačiau negali atšaukti Semio. Tada kaip man išsisukti? – klausė savęs Langdonas.

Po trijų valandų viešbutyje *Pierre* Penktajame aveniu, sėdėdamas prie garbingų svečių stalo iškilmingoje vakarienėje Grego Ganono garbei, jis dar nebuvo radęs atsakymo.

– Ar vakarykštis susitikimas praėjo gerai? – išgirdo jis klausimą.

Dagas linktelėjo. Vėliau, paskelbus jo pavardę, priėjo prie mikrofono ir pasakė giriamąją kalbą Gregoriui Ganonui, Ganono investicijų bendrovės prezidentui, Ganono fondo valdybos pirmininkui, vienam iš dosniausių Niujorko filantropų.

8

Antradienio rytą Olivija pabudo anksti, bet beveik valandą pratysojo lovoje, tada užsimetė chalatą ir nuėjo į virtuvę. Pradėdama dieną, ji visada užsiplikydavo puodelį arbatos. Kai arbatžolės prisitraukė, ji pastatė arbatinuką ant padėklo ir nusinešė į miegamąjį. Padėjusi padėklą ant naktinio staliuko, moteris atsirėmė į pagalves ir žvelgdama į Hadsono upę lėtai siurbčiojo arbatą.

Mintys buvo padrikos. Septyniasdešimt devintosios gatvės prieplaukoje vis dar stovi prišvartuotos jachtos. Po kelių savaičių daugelis jų jau bus išplaukusios, pagalvojo Olivija. Kaip ir aš. Dažnai spėliodavau, ką jausčiau buriuodama jachtą. Vyliausi, kad kada nors pamėginsiu ir dar mokysiuos klasikinių šokių, nusišypsojo ji. O kaip kolegijos kursai, į kuriuos vis ketinau užsirašyti? Visa jau nesvarbu. Reikėtų suskaičiuoti savo laimėjimus. Sėkmingai lipau karjeros laiptais dirbdama mėgstamą darbą. Išėjusi į pensiją daug keliavau, turėjau tikrų draugų...

Mėgaudamasi paskutiniais arbatos gurkšniais, Olivija vėl prisivertė galvoti apie iškilusį rūpestį. Ką daryti su tais įrodymais, gulinčiais jos seife? Klėjus nori, kad viską palikčiau ramybėje, tačiau, geriau pagalvojus, tai ne jo reikalas, nors jis ir Ganono fondo valdybos narys. Ketrina buvo mano mamos pusseserė. O Klėjus neturėjo teisės įeiti čia pirmadienio vakarą, kad ir kaip jaudintųsi dėl manęs.

Žinoma, kai mama mirė, pritariau jam, kad geriau nieko nekeisti, bet tai buvo prieš tą stebuklą, kai sesuo Ketrina išgelbėjo berniukui gyvybę, ir prieš siūlymą paskelbti ją šventąja.

Kaip ji norėtų, kad pasielgčiau?

Akimirką Ketrinos veidas ryškiai nušvito prieš Olivijos akis. Septyniolikmetė Ketrina ilgais šviesiais plaukais, mėlynai žaliomis kaip jūra pavasario rytą akimis. Nors buvau tik penkerių metų, suvokiau, kokia ji gražuolė.

Staiga Olivija prisiminė: Klėjus matė mano rankose aplanką su Ketrinos vardu. Jis – mano turto tvarkytojas. Kai manęs nebebus, jei pati nebūsiu nusprendusi vienaip ar kitaip, atidaręs seifą Klėjus gali sunaikinti dokumentus manydamas, kad elgiasi teisingai. Nė kiek nenustebčiau. Bet ar tai būtų teisinga?

Olivija atsikėlė, nusiprausė po dušu, apsivilko mėgstamus kasdienius drabužius: kelnes, palaidinukę ir šiltą susagstomą megztinį. Valgydama skrebutį ir gerdama trečią puodelį arbatos, ji svarstė, kaip pasielgti. Tvarkydama virtuvę ir klodama lovą, ji vis dar neapsisprendė.

Ir staiga Olivija rado atsakymą: reikia aplankyti Ketrinos kapą Rainbeke, kur ji palaidota pranciškonių vienuolyno kapinėse. Gal pajusiu, kokio mano sprendimo ji nori, nutarė Olivija. Ketrinos kapas tolokai – užtruksiu bent dvi valandas, bet užmiesčio kraštovaizdis gražus ir važiuodama galėsiu mėgautis kelione.

Pastaraisiais metais Olivija nebevaikščiodavo ilgų atstumų, pasisamdydavo vairuotoją, o tas jos automobiliu nuveždavo, kur ji panorėdavo.

Po valandos suskambėjo vidaus telefonas, pranešė, kad vairuotojas laukia apačioje.

– Tuoj nusileisiu, – pasakė Olivija.

Vilkdamasi paltą Olivija sudvejojo, priėjo prie seifo, išsiėmė Ketrinos aplanką, įsidėjo į drobinį krepšį ir su palengvėjimu atsidususi, kad nešasi dokumentus, išskubėjo.

Vairuotojas buvo malonaus veido vyrukas, maždaug dvidešimt penkerių. Prisistatė esąs Tonis Garsija. Oliviją nuteikė raminamai, kad vairuotojas pasisiūlė panešti jos krepšį ir prilaikė už alkūnės leidžiantis laipteliais į garažą. Patiko, kad jis patikrino degalų matuoklį ir pasakė, jog jų užteks kelionei į abi puses.

Tonis priminė Olivijai užsisegti saugos diržą ir sutelkė dėmesį į kelią. Šiauriniame Henrio Hadsono plente eismas buvo labai didelis. Kaip visada, ironiškai pagalvojo Olivija. Kartu su Ketrinos aplanku įsimetė į krepšį ir knygą, manė, kad atversta knyga – puikus būdas nuraminti plepų vairuotoją. Tačiau per dvi kelionės valandas, kol jie įvažiavo pro pranciškonių vienuolyno vartus, Garsija neištarė nė žodžio.

– Sukit į kairę ir kilkit į kalvą, – pasakė Olivija. – Viršuje pamatysit kapines. Ten ir vykstu.

Kapines, kuriose ilsėjosi keturios pranciškonių vienuolyno kartos, supo metalinė tvorelė. Plačių vartų arka, kiek Olivija atsiminė, vasarą liepsnodavo rožių žiedais. Dabar ją dengė žali vynuogių lapai, jau išmarginti rusvomis dėmėmis. Garsija sustabdė automobilį prie centrinio tako ir atidarė dureles Olivijai.

– Pabūsiu tik dešimt penkiolika minučių, – pasakė ji.

– Palauksiu, ponia.

Kapinėse stovėjo žemi akmeniniai antkapiai. Lankytojai galėjo pailsėti ant kelių medinių suoliukų. Ketrinos kapas buvo prieš vieną iš jų.

Olivija nevalingai atsiduso ir atsisėdo. Pavargstu netgi taip trumpai paėjusi, nuliūdo ji, bet tikriausiai nieko kito ir negaliu tikėtis. Ji pažvelgė į Ketrinos antkapio užrašą.

Ketrina Marija Kerner, 1917 rugsėjo 6 – 1977 birželio 3. A†A

– Ilsėkis ramybėje, – sukuždėjo Olivija. – Ilsėkis ramybėje. O Ketrina, buvai man kaip sesuo, buvai mano mokytoja.

Olivija prisiminė tragediją, supynusią jų gyvenimus. Ketrinos motina ir jos motina buvo seserys. Ketrinos tėvai Džeinė ir Deividas Kerneriai ir mano tėvas žuvo automobilio avarijoje, nes į jų automobilį greitkelyje trenkėsi girtas vairuotojas. Po mėnesio gimiau aš, prisiminė Olivija. Ketrina buvo dar vaikas – vos dvylikos metų. Ji apsigyveno pas mus ir, kiek žinau, tapo dešiniąja motinos ranka. Mama vos pajėgė įveikti sielvartą, sakydavo, kad tik Ketrina padėjusi jai ištverti.

Prisiminus Aleksą Ganoną, Oliviją persmelkė pažįstamas skausmas.

– O Dieve, Ketrina, kad ir koks stiprus buvo tavo pašaukimas, kaip galėjai jo nemylėti? – sukuždėjo ji.

Alekso tėvai buvo Ganonai. Olivija troško geriau prisiminti veidus žmonių, kurie padarė tiek gera jos motinai. Kai žuvo Olivijos tėvas, daug metų dirbęs Ganonų vairuotoju, jie prašė, kad našlė liktų jų ekonomė ir gyventų namelyje jų valdose Sautamptone.

Man buvo tik penkeri, bet atsimenu, kaip Aleksas ir jo brolis sėdėjo mūsų verandoje ir kalbėjosi su tavim, Ketrina. Prisiminimai nunešė Oliviją į praeitį. Netgi tada Aleksas man atrodė kaip dievaitis. Jis studijavo mediciną Niujorke ir mano motina kalbėjo, kad tu tikra pakvaišėlė, jei ketini stoti į vienuolyną, juk akivaizdu, kad jis tave dievina.

Dar tik ketinai sukti tuo keliu, o motina sakė: *Ketrina, darai klaidą. Aleksas tavęs trokšta. Jis nori tave vesti. Per ištisą tūkstantmetį neatsiras tokio kaip jis. Septyniolikos metų nesi per jauna tekėti. Kodėl nenori to pripažinti? Juk myli jį. Matau iš tavo akių. Matau, kaip į jį žiūri.* O tu atsakei: *Bet būdama septyniolikos aš ne per jauna žinoti, kad esu pašaukta eiti kitu keliu. Tam nelemta įvykti. Štai ir viskas.*

Netikėtai ašaros užtvindė Olivijos akis. Po šešių mėnesių Ketrina išvyko į vienuolyną. Motina ištekėjo antrą kartą ir mes persikėlėme į miestą. Bet kai senoji ponia Ganon mirė, mudvi su mama nuvažiavome į laidotuves ir vėl sutikau Aleksą. Tai buvo prieš keturiasdešimt metų.

Olivija prikando lūpą, kad nedrebėtų, ir sunėrė rankas.

– O Ketrina, – sukuždėjo ji. – Kaip galėjai jį mesti? Ir ką man dabar daryti? Aš turiu laišką, kurį Aleksas prašė mano motinos perduoti tau. Laišką, kuriame jis maldauja tavo atleidimo. Ar man sunaikinti jį ir tavo sūnaus gimimo liudijimą? Ar atiduoti juos tavo vaikaitei? Kaip nori, kad pasielgčiau?

Švelnus lapų, krintančių nuo kapines supančių medžių, šlamėjimas privertė Oliviją suvokti, kad jai šalta. Jau beveik ketvirta valanda. Laikas važiuoti namo. Ir ko aš tikėjausi? Dar vieno stebuklo? Kad Ketrina pasirodys ir man patars?

Sustingusiais keliais Olivija atsistojo ir paskutinį kartą pažvelgusi į Ketrinos kapą nuėjo per kapines automobilio link. Ji suvokė, kad Tonis Garsija žiūri, kaip ji artinasi, nes stovėjo prie automobilio atidaręs dureles. Olivija atsisėdo ant užpakalinės sėdynės patenkinta, kad automobilyje šilta, bet nieko taip ir nenusprendusi. Grįžtant namo eismas buvo dar didesnis ir Olivija gėrėjosi, kaip Garsija sumaniai vairuoja automobilį. Artėjant prie atšakos iš Henrio Hadsono plento, ji pagyrė vairuotoją ir paklausė:

– Toni, ar jūs visą darbo dieną dirbate šioje tarnyboje? Jei taip, tai ir kitą kartą kur važiuodama norėčiau samdyti jus.

Turėčiau pridurti, jei per kelias ateinančias savaites dar galėsiu kur nors keliauti, liūdnai pagalvojo Olivija, buvo pamiršusi, kiek mažai laiko jai liko.

– Ne, ponia, aš dirbu padavėju „Valdorfe". Pranešu tarnybai, kada esu laisvas ir galiu vairuoti.

– Jūs labai darbštus. – Olivija prisiminė, kad prieš daugelį metų pradėjusi karjerą pas Altmaną ir ji nuolat dirbdavo viršvalandžius.

Garsija pažvelgė į užpakalinio vaizdo veidrodėlį ir Olivija pamatė, kad jis šypsosi.

– Ne visai taip, ponia. Turiu apmokėti daug sąskaitų už gydymą. Prieš dvejus metus mano mažajam sūneliui nustatė leukozę. Galit įsivaizduoti, kaip su žmona jautėmės sužinoję. Mūsų daktarė sakė, kad tikimybė sūnui likti gyvam – penkiasdešimt procentų, ir ta keista lygybė suteikė jėgų ir gydytojai, ir sūnui. Prieš dvi dienas sužinojome – vėžio nebėra.

Garsija paieškojo švarko kišenėje, ištraukė nuotrauką ir padavė Olivijai.

– Čia Karlas su savo daktare, – paaiškino jis.

Olivija žiūrėjo į nuotrauką netikėdama akimis.

– Čia daktarė Monika Farel, – galiausiai tarė ji.

– Ar ją pažįstat? – pagyvėjęs paklausė Garsija.

– Ne, nepažįstu, – pasakė Olivija ir nepajėgdama užsičiaupti pridūrė: – Bet pažinojau jos močiutę.

Kai iki garažo liko kvartalas, Olivija pasiėmė drobinį krepšį ir pasakė:

– Toni, stabtelėkit aikštelėje. Noriu, kad įdėtumėt krepšį į bagažinę. Ten giliai yra antklodė. Pakiškit jį po ta antklode.

– Žinoma. – Neparodęs, kad jį nustebino toks prašymas, Garsija padarė ką liepiamas ir nuvežė Oliviją namo.

9

Gregas atsinešė paskutinį savo dosnumo įrodymą į asmeninį biurą *Time Warner* centre, Kolumbo žiede.

– Kur jį padėsime, Estera? – paklausė ilgametės padėjėjos sustojęs prie stalo ir ištraukęs dovaną iš dėžutės.

Dvidešimt penkių centimetrų raižyto *Tiffany* stiklo prizmė.

– Panaši į ledo kubą, – nusijuokė jis. – Gal pravers, kai gersiu martinį?

Estera Čeimbers mandagiai šyptelėjo.

– Padėsime ją į dėžę su visais kitais apdovanojimais, pone Ganonai.

– Ese, ar gali įsivaizduoti, kas bus, kai užversiu kojas? Kas jų norės?

Į tą retorinį klausimą Estera nė neketino atsakyti, nes Ganonas nuėjo į savo kabinetą. Tavo žmona, žinoma, jų neims, o sūnus išmes į šiukšlių dėžę, šyptelėjo padėjėja pakėlusi prizmę. Galiu lažintis, kad žmonos nebuvo su tavim per tą vakarienę. Estera nejučia atsidususi pastatė prizmę ant stalo.

Vėliau įdėsiu ją į dovanų dėžę, pamanė ji, skaitydama užrašą: GREGORIUI ALEKSANDRUI GANONUI UŽ NEIŠSENKAMĄ GERUMĄ TIEMS, KURIEMS JO LABIAUSIAI REIKIA.

Aleksandras Ganonas, pagalvojo Estera ir nevalingai pažvelgė pro praviras duris į fondo priimamąjį, kur kabojo didingas Grego dėdės portretas. Jis buvo medikas tyrėjas, genijus, išradęs dirbtinius kelių, klubų ir kulkšnių sąnarius ir sukrovęs turtus šeimai. Aleksandras mirė prieš trisdešimt metų, dar nesuvo-

kęs, kiek gero padarys jo išradimai, prisiminė Estera. Sutiko jį vos pradėjusi čia dirbti. Net septyniasdešimtmetis, jis buvo labai išvaizdus. Akį traukė tiesi laikysena, sidabriški žili plaukai, kerinčios akys. Aleksandras mirė taip ir nepamatęs, kaip seksis jo ligoninėms. Jo paties ligoniai jau visi mirę, bet Ganonai iš jų susikrovė milijonus dolerių. Na, giminaičiai bent jau skyrė dalį pinigų Ganono fondui. Bet kažin ar daktaras Ganonas būtų pritaręs brolio šeimos gyvenimo būdui.

Bet ne mano reikalas, priminė sau Estera, vėl sėsdama prie stalo. Ir vis dėlto sunku nepaisyti. Šešiasdešimtmetė, prakaulios figūros ir tvirto būdo Estera visada tai prisimindavo, kai Gregas parsinešdavo naują trofėjų, liudijantį jo geradarystes.

Prieš trisdešimt penkerius metus Estera pradėjo dirbti mažoje Grego Ganono tėvo investicijų firmoje. Tuo metu jų biuras buvo Žemutiniame Manhatane, ir verslas sekėsi sunkiai, kol Aleksandro Ganono išrasti dirbtiniai sąnariai apipylė juos pinigais ir pelnė jiems pripažinimą. Investicijų bendrovė suklestėjo, už patentus gautas pelnas pakeitė Ganonų šeimos gyvenimą.

Tada Gregoriui buvo tik aštuoniolika, galvojo Estera. Po tėvo mirties jis perėmė investicijų bendrovę ir fondą. Gregorio brolis Piteris tik kišo pinigus į Brodvėjaus miuziklus, kuriuos parodydavo vos kartą. Jis laiko save prodiuseriu. Jei žmonės žinotų, kiek mažai tie vaikinai skiria labdarai, iš karto liautųsi bučiavę jiems kojas. Juokingi berniūkščiai. Berniūkščiai? – sarkastiškai pamanė. Jie jau vidutinio amžiaus vyrai. Bet keista, kad Piteris paveldėjo visus geriausius šeimos išvaizdos bruožus. Dailus veidas, didelės rudos akys, o dar tas žavumas, jis vis dar galėtų tapti kino žvaigžde. Nenuostabu, kad merginos lipte prie jo lipdavo. Lažintųsi – vis dar limpa.

O Gregas niekada neišaugo iš putlios paaugliškos figūros ir, būkim teisingi, kiek Piteris gražus, tiek jo brolis neišvaizdus. Gregas jau pliktelėjo, jis visada jautriai reaguodavo į savo žemą ūgį. Paskirstyta neteisingai. Vis dėlto, jos nuomone, nė vienas jų nevertas tėvo, juo labiau daktaro Ganono.

Na, bet, prisipažinsiu, gaunu gerą atlyginimą, turiu puikų kabinetą, sukaupiau padorią sumą pensijai, kai nuspręsiu nebedirbti, ir daug žmonių norėtų mano padėties.

Estera ėmė tikrinti laiškų krūvą ant stalo. Ji peržiūrėdavo šimtus paramos prašymų ir tinkamus pateikdavo valdybai, kurią sudarė Gregas ir Piteris Ganonai, daktaras Klėjus Hadlis, daktaras Daglas Langdonas ir pastaruosius aštuonerius metus antroji Grego žmona Pamela.

Kartais Estera sugebėdavo pateikti svarstyti „liaudies“ prašymus, kaip juos vadindavo, iš mažesnių ligoninių, bažnyčių ar misijų, kurioms žūtbūt reikėdavo pinigų. Nes diduma tenkintinų prašymų ateidavo iš ligoninių ar meno centrų, kurie savo pavadinimuose didelėmis raidėmis įsirašydavo Ganonų vardą, kad visi aiškiai matytų jų šeimos didybę. Tačiau per pastaruosius dvejus metus subsidijos vis mažėjo.

Įdomu, kiek pinigų iš tikrųjų liko? – svarstė Estera.

10

Pirmadienio naktį po Skoto Altermano skambučio Monika beveik nemiegojo. Antradienio naktį taip pat. Pirma mintis pabudus trečiadienį šeštą valandą ryto vėl buvo apie jį. Skotas kalba nerimtai, visą praėjusią dieną save įtikinėjo Monika. Jis blefuoja – nemestų savo praktikos Bostone, kad atsikeltų čia. O gal mestų? Jis puikus advokatas. Jam tik keturiasdešimt, o jis sėkmingai gina aukštus politikus ir gerai žinomas visoje šalyje. Kai tokia reputacija, galėtų dirbti bet kur. Tai kodėl ne Niujorke?

Ir netgi jei Skotas tikrai persikraustytų, per pastaruosius ketverius metus, kai čia gyvenu, jis tik retkarčiais paskambindavo, kartą ar du atsiuntė gėlių, bet nelabai įkyrėdavo, raminosi Monika. Prausdamasi po dušu guodėsi šia mintimi. Ji apsivilko kaštoninės spalvos megztinį, užsimovė derančias prie jo kelnes, įsisegė perlų auskariukus. Neturėčiau jų segėti, pagalvojo, nes kūdikiai visada griebia už auskarų. Gerdama kavą ir valgydama javainius, Monika vėl prisiminė Selę Karter. Vakar jos neišrašiau, vilkinau laiką. Šiandien, jei mergaitė naktį nekarščiavo, turėsiu ją išleisti.

Po aštuonių penkiolika Monika jau buvo ligoninėje ir pradėjo rytinę vizitaciją. Ji sustojo prie seselių posto pakalbėti su Rita Grinberg.

– Selės temperatūra normali, ji gerai valgė. Ar pasirašysite dokumentus? Ar galima ją išleisti? – paklausė Rita.

– Prieš tai norėčiau pasikalbėti su motina, – pasakė Monika. – Dabar turiu daug darbo konsultacijų kabinete. Paskam-

bink poniai Karter ir pasakyk, kad prieš išrašydama Selę noriu susitikti su ja. Grįšiu dvyliktą valandą.

– Vakar palikau jai žinutę, kad jūs, norėdama apsidrausti, dar parą palaikysite Selę ligoninėje. Tikiuosi, brangiausioji mamytė ją gavo, nes neatėjo aplankyti dukters. Patikrinau vakarinės pamainos įrašus. Ta ponia čia retas paukštis.

Monika pasipiktinusi įėjo į palatą, kurioje stovėjo Selės lovytė. Mergaitė miegojo ant šonelio, pasikišusi rankytes po skruostu. Rusvos garbanos sukosi aplink kaktą ir ausis. Ji nekrustelėjo, kai įgudusios Monikos rankos apčiupinėjo nugarytę, ar nėra gargimo ar švokštimo požymių, bet nieko nepajuto. Monika suvokė trokštanti paimti Selę ant rankų, kad ši nubustų jos glėbyje, tačiau staiga apsigręžė, išėjo iš palatos ir nuskubėjo lankyti kitų ligonių. Visi mažieji pacientai sveiksta. Ne taip kaip Karlas Garsija, kuris buvo užsispyręs ir ilgai nepasidavė gydomas. Ir ne taip kaip Maiklas O'Kifas, kuris prieš trejus metus turėjo mirti.

Skubėdama koridoriumi prie liftų, Monika pamatė iš kitos pusės ateinantį Rajaną Dženerį. Vilkėjo baltą palaidinę.

– Šįryt neturit operacijų, daktare? – paklausė ji prasilenkdama.

Tikėjosi, kad Dženeris burbtelės per petį „šiandien ne", bet jis sustojo.

– Nei operacijų, nei vėjo atpūstų šviesių garbanų, – atsakė jis. – Monika, savaitgalį iš Džordžtauno atvyksta keli mano draugai. Penktadienį ketiname pas mane pasivaišinti kokteiliais, o vėliau vakarieniauti tailandiečių restorane. Dženina Vestervelt ir Natali Kramer tikisi, kad ir tu būsi. Ką apie tai manai?

Sutrikusi dėl tokio netikėto kvietimo, Monika dvejodama numykė:

– Na... – Tada, suvokusi, kad Dženeris ją kviečia ne į pasimatymą, o susitikti su studijų draugais, pridūrė: – Labai norėčiau pamatyti Dženiną ir Natali.

– Gerai, parašysiu tau elektroniniu paštu, kas kur kada, – pažadėjo Dženeris ir nukaukšėjo koridoriumi.

Žengusi prie liftų, Monika nevalingai atsigręžė, norėdama pažvelgti į tolstančio Dženerio nugarą, ir sumišo, susidūrusi su

jo žvilgsniu. Jie sutrikę linktelėjo vienas kitam ir vienu metu pagreitino žingsnį priešingomis kryptimis.

Lygiai dvyliktą valandą Monika grįžo į ligoninę susitikti su Rene Karter. Ši atvyko pusę pirmos, matyt, pamiršusi, kad privertė gydytoją laukti. Ji vilkėjo brangų žalių alyvuogių spalvos kostiumėlį su trumpu sujuostu švarkeliu. Juodu megztiniu aukštu kaklu, juodomis kojinėmis ir juodais bateliais neįtikėtinai aukštais kulnais Renė priminė manekenę, pasirengusią žengti podiumu. Trumpi kaštoniniai plaukai buvo sušukuoti už ausų, gražų veidą paryškino išmoningas makiažas. Ji neketina namie prižiūrėti Selės, šmėkštelėjo Monikai. Tikriausiai per pietus mamytė turi pasimatymą. Įdomu, kiek laiko ji praleidžia su vargše dukryte.

Prieš savaitę pagyvenusi auklė atvežė Selę į priėmimo skyrių. Renė Karter atvyko po valandos vakarine suknele. Ji teisinosi, kad vakare, kai išėjo iš namų, dukra jautėsi gerai, ji pamiršo, kad išjungusi mobilųjį telefoną.

Monika suvokė, kad netgi prisidažiusi Karter atrodo vyresnė negu tą vakarą. Jai mažiausiai trisdešimt penkeri, pamanė Monika. Šiandien ponią Karter atlydėjo jauna mergina, maždaug dvidešimties metų. Ji nervingai prisistatė esanti Kristina Džonson, naujoji Selės auklė.

Karter nė nemėgino atsiprašyti už pavėlavimą. Monika pasipiktino supratusi, kad motina neketina imti Selės ant rankų.

– Atleidau aną auklę, – paaiškino ji beveik nosiniu balsu. – Tąkart ji man nepasakė, kad Selė visą dieną kosėjo. Esu tikra, kad Kristina nedarys tokių klaidų. Jos rekomendacijos kuo puikiausios. – Karter atsigręžė į Kristiną ir įsakė: – Aprenk Selę, kol pasikalbėsiu su gydytoja.

Selė pravirko, kai Monika su Rene Karter išėjo iš palatos. Monika neatsigręžė. Nusiminusi, kad Selę išsivežanti motina atrodo visiškai abejinga dukrelei, ji griežtai paliepė Renei atkreipti dėmesį į Selės alergiją.

– Ar laikote naminį gyvūnėlį, ponia Karter? – paklausė ji.

Akimirką padvejojusi Renė Karter ją nuramino:

– Ne, aš jiems neturiu laiko, daktare.

Tada nekantriai išklausė Moniką, aiškinančią, kaip svarbu laiku pastebėti, jeigu Selė imtų dusti.

– Suprantu ir noriu, kad būtumėt Selės daktarė, – skubiai pasakė Karter, kai Monika pasiteiravo, ar ji neturi klausimų. Paskui riktelėjo į palatą: – Kristina, ar jau susiruošėt? Aš vėluoju. – Ji vėl atsigręžė į Moniką. – Mano automobilis laukia kieme, daktare, – paaiškino ji. – Užvešiu Selę ir Kristiną namo. – Pamačiusi nepatenkintą Monikos veidą, ji pridūrė: – Žinoma, išeisiu tik įsitikinusi, kad Selė jaučiasi gerai.

– Esu tikra, kad ja pasirūpinsite. Vakare jums paskambinsiu pasiteirauti, kaip Selė laikosi. Juk būsite namie? – paklausė Monika, nekreipdama dėmesio, kad jos balsas ledinis ir smerkiantis. Ji pažvelgė į kortelę. – Ar toks jūsų telefono numeris?

Renė Karter nekantriai linkčiojo galvą, kol Monika skaitė numerį, o paskui nuskubėjo į palatą.

– Dėl Dievo meilės, Kristina! Paskubėk! Negaliu gaišti visą dieną.

11

Jis karo kelyje, pagalvojo Estera Čeimbers, kai trečiadienį po pietų Gregas Ganonas perėjo priimamąjį nė nematydamas padėjėjos. Kas per pusdienį įvyko? – Estera žiūrėjo, kaip Gregas įžengė į savo kabinetą ir paėmė jos paruoštą bylą. Po akimirkos jis jau stovėjo prie padėjėjos rašomojo stalo.

– Neturėjau laiko jos peržiūrėti, – burbtelėjo jis. – Ar čia viskas sutvarkyta?

Estera norėjo atšauti: „Pasakykit, ar per trisdešimt penkerius metus kas nors buvo negerai?" Vis dėlto tik prikando lūpą ir ramiai atsakė:

– Patikrinau du kartus, pone.

Su kylančiu priešiškumu ji nulydėjo akimis Gregą, pėdinantį prie dvivėrių stiklinių durų į Ganono fondo konferencijų salę.

Jis susirūpinęs, pagalvojo Estera. Dėl ko turėtų rūpintis? Fondo grąža puiki, o vis tiek pusę laiko jo nuotaika būna bjauri. Tai man jau mirtinai nusibodo, irzo ji. Gregas darosi vis bjauresnis. Estera su kartėliu prisiminė, kad prieš dvidešimt penkerius metus, vos palaidojus Grego tėvą, sūnus pareiškė perkeliantis ir fondo, ir investicijų bendrovės biurus į prabangias patalpas Parko aveniu. Tada jis pasakė, kad dėl žmonių ausų būtų geriau, jei Estera kreiptųsi į jį ne „Gregai", o „pone Ganonai". Dabar jų dar prabangesni biurai įsikūrę Kolumbo žiede – *Time Warner* centre. „Tėvas buvo paprastų žmonių didvyris, tačiau mano klientai nebus mėsininkai, kepėjai ar žvakių gamintojai", – tada ryžtingai pareiškė Gregoris.

Žinoma, jis pasirodė esąs teisus susiradęs stambesnių klientų, pamanė Estera, bet nereikėjo taip niekinti tėvo. Gal Grego verslas ir sėkmingas, tačiau neatrodo, kad, įsigijęs visus tuos dvarus ir gavęs naują žmoną, būtų nusipirkęs truputėlį laimės. Galiu prisiekti, kad pirmieji tos moters ištarti žodžiai buvo AŠ NORIU. Sūnūs, kai Gregas paliko jų motiną, netgi nesikalba su tėvu. O Gregas dabar tikriausiai pešasi su broliu valdybos susirinkime.

– O, kaip man juodu įkyrėjo! – nejučiom išsiveržė Esterai.

Ji greit apsižvalgė, bet, žinoma, kabinetas buvo tuščias. Tačiau jos skruostai paraudo. Kada nors išdrošiu, ką apie juos manau, ir tai nebus labai protinga, įspėjo save. Bet kodėl aš čia tūnau? Jau galiu išeiti į pensiją, o pardavusi butą nusipirkčiau būstą Vermonte ir nereikėtų kiekvieną vasarą dvi savaites jame nuomotis namo. Berniukams patinka ir slidinėti, ir šliuožti snieglentėmis. Mančesteris gražus miestas, o šalia daug puikių slidinėti tinkamų vietų.

Estera nejučia nusišypsojo, pagalvojusi apie sesers paauglius vaikaičius, mylėjo juos kaip savus. Dabar pats laikas, nusprendė ji ir pasisuko su kėde į kompiuterio stalą. Vis plačiau šypsodamasi Estera atidarė naują dokumentą, pavadino jį „Sudie, Ganonai“ ir pradėjo spausdinti: „Gerbiamas pone Ganonai, po trisdešimt penkerių metų, manau, atėjo laikas...“

Paskutinėje pastraipoje Estera parašė: „Mielai paieškosiu, kas mane pakeis po mėnesio, jei nenorite, kad išeičiau anksčiau.“

Pasirašiusi laišką, Estera pasijuto nusimetusi nuo pečių didžiulę naštą. Ji įkišo laišką į voką ir penktą valandą padėjo jį ant Grego Ganono stalo. Po valdybos posėdžio Gregas tikriausiai užeis pasitikrinti žinučių, norėjo, kad jis vakare apsvarstytų jos prašymą išeiti iš darbo. Gregui nepatinka permainos, jei jas daro ne pats, – Estera buvo perkandusi darbdavį, – o aš nenoriu, kad įtikinėtų ar verstų mane padirbėti ilgiau nei mėnesį.

Sekretorė kalbėjo telefonu. Estera atsisveikindama pamojo jai ranka ir nusileido liftu į vestibiulį, vis svarstė, ar apsipirkti prekybos centre pirmame aukšte. Bet man nieko nereikia, ryžtingai nutarė ji. Eisiu tiesiai namo.

Estera pasuko Brodvėjumi iki savo daugiabučio prieš Linkolno centrą, ramiai mėgaudamasi gaiviu oru ir vėjeliu. Daugeliui žmonių nepatiktų gyventi Vermonte žiemą, bet man patinka šaltas oras, galvojo ji. Žinoma, pasigesiu didmiesčio šurmulio, bet nieko nepadarysi.

Įėjusi į savo namą, ji sustojo prie budėtojo stalo pasiimti pašto.

– Ponia Čeimbers, jūsų laukia du ponai, – pasakė budėtoja.

Estera nustebusi pažvelgė į krėslus vestibiulyje. Prie jos artinosi tvarkingai apsirengęs tamsiaplaukis vyriškis. Priėjęs jis tyliai prakalbo, kad budėtojas neišgirstų.

– Ponia Čeimbers, aš – Tomas Desmondas iš Vertybinių popierių ir biržų komisijos. Mudu su bendradarbiu norėtume su jumis pasikalbėti. – Jis parodė Esterai savo pažymėjimą ir pridūrė: – Jei įmanoma, norėtume pasikalbėti jūsų bute, kad niekas nenugirstų.

12

Semis Barberis nebūtų tapęs geru samdomu žudiku, jei būtų elgęsis kaip akis išdegęs. Jis atsargiai stebėjo kasdienines Monikos Farel keliones. Per keletą dienų nustatė, kad Farel visada atvyksta į ligoninę prieš pusę devynių ir dvi dienas iš trijų sugrįžta į ligoninę penktą valandą po pietų. Du kartus Monika važiavo Keturioliktosios gatvės maršrutiniu autobusu nuo ligoninės iki savo konsultacijų kabineto, vieną dieną į abi puses ėjo pėsčia.

Semis pastebėjo, kad apsiavusi žemakulniais aulinukais Monika eina greit, ilgais grakščiais žingsniais. Jis abejojo, ar pasiseks nustumti ją po atvažiuojančiu autobusu. Ji nelūkuriuodavo ant šaligatvio krašto ir neidavo per gatvę degant raudonai šviesai.

Penktadienį aštuntą valandą ryto Semis sėdėjo automobilyje kitoje gatvės pusėje prieš rusvo smiltakmenio Monikos namą. Barberis jau išžvalgė rajoną ir žinojo, kad jos užpakalinį kiemelį nuo kito tokio paties smiltakmenio namo kiemelio skiria maždaug metro aukščio tvora ir siauras takas. Tikriausiai iš tos pusės galima patekti į jos namus, nusprendė jis.

Kai po aštuonių dešimt Monika išėjo iš namų, Semis palaukė, kol ji įsėdo į taksi, tada išlipo iš automobilio ir perėjo gatvę. Jis vilkėjo slidinėjimo striukę su gobtuvu, buvo užsidėjęs tamsius akinius, ant krūtinės kabojo storos drobės krepšys, iš kurio kyšojo tuščios dėžutės. Žmonės palaikys jį siuntų išvežiotoju.

Nusigręžęs, kad veido nenufilmuotų stebėjimo kamera, Semis atidarė Monikos namo vestibiulio duris ir iš karto pamatė

tai, ką norėjo sužinoti. Vestibiulio prieangyje buvo aštuoni telefonspynių mygtukai su pavardėmis šalia. Kiekviename aukšte yra po du butus, sumetė jis. Monikos Farel butas 1B. Jos langai išeina į kiemą. Pirštinėta ranka Semis paskambino ketvirto aukšto gyventojai, pasakė atnešęs siuntą ir įėjo į vidinį vestibiulį. Tada, įkišęs tarp durų krepšį, jis vėl paskambino moteriai į ketvirtą aukštą ir atsiprašė suklydęs – siunta 3B buto gyventojai, jos pavardę perskaitė prie mygtuko.

– Kitą kartą būkit atidesnis, – piktai atsakė balsas.

Kito karto nebus, pamanė Semis uždarydamas duris. Norėdamas sužinoti, kaip suplanuotas Monikos butas, jis be garso nuslinko ilgu, siauru koridoriumi iki 1B buto. Jau norėjo išmėginti savo visrakčių ryšulį, bet išgirdo dulkių siurblio ūžesį, sklindantį iš buto. Matyt, atėjusi valytoja, spėjo jis.

Semis greit apsisuko ir grįžo koridoriumi atgal. Liftas leidosi. Nenorėdamas susitikti gyventojo, kuris galbūt jį įsidėmėtų, Semis išmovė iš pastato. Sužinojo viską, ką norėjo: Monika Farel gyvena pirmame aukšte, užpakalinėje namo dalyje. Vadinasi, butas turi vidinį kiemelį. Yra ir užpakalinės durys. Nėra tokios spynos, kurios nesugebėčiau atrakinti. O jei yra langas, bus dar lengviau. Pats geriausias būdas sutvarkyti šį reikalą, abejingai pagalvojo Semis. Nepasisekęs mėginimas apiplėšti butą. Įsilaužėlis, matyt, išsigando, kai daktarė Farel pabudo ir jį pamatė. Tokia kasdienybė.

Tačiau kai grįžęs į automobilį Semis numetė siuntų krepšį ant užpakalinės sėdynės, jo išraiška buvo niūri. Būdamas atidus interneto naršytojas, jis atsispausdino visus duomenis, kuriuos pavyko rasti apie Moniką Farel. Nors ji ne įžymybė, bet ir ne paprasta gydytoja. Parašiusi kelis straipsnius apie vaikų ligas, gavusi apdovanojimų. Kas ją nori nužudyti ir kodėl? Ar ne per pigiai užsiprašiau? – paniuro Semis. Šis klausimas vis kirbėjo, kol važiavo į savo butą Žemutiniame Ist Saide, akys degė nuo nemigos. Nuo devintos vakaro iki ketvirtos ryto jis dirbo, paskui iš karto nuvažiavo į Monikos gatvę vildamasis, kad galbūt naktį ją iškvies pas ligonį. Buvo pasiruošęs – vilkėjo tamsų švarką,

ryšėjo kaklaraištį, turėjo limuzino vairuotojo pažymėjimą. Jei ji kartais būtų išbėgusi iš namų, gal būtų susigundžiusi privataus limuzino paslaugomis, užuot ieškojusi taksi.

Turiu daug variantų, pamanė Semis. Nusitraukęs sportinio kostiumo palaidinę ir džinsus jis griuvo į lovą, daugiau nieko nepajėgė.

13

Kardiologas Klėjus Hadlis ir psichiatras Daglas Langdonas kartu studijavo mediciną ir daugel metų artimai bendravo. Abiem buvo per penkiasdešimt, abu išsiskyrę, abu Ganono fondo valdybos nariai ir turi labai svarią priežastį, kad fondas liktų Grego ir Piterio Ganonų rankose.

Olivijos Morou motina Redžina pristatė Ganonams tada dar jauną gydytoją Klėjų. Jis greit suvokė, kaip naudinga tapti geru Grego ir Piterio draugu. Netrukus Klėjus pasistengė, kad būtų įtrauktas į fondo valdybą. Vėliau jis supažindino Ganonus su Langdonu ir pasiūlė jį kaip puikiausią kandidatą pakeisti vieną senojo Ganono draugą, atsistatydinusį iš valdybos.

Penktadienio vakarą Klėjus ir Langdonas susitiko išgerti kokteilio Eliziejaus viešbutyje Rytų penkiasdešimt ketvirtojoje gatvėje ir pasirinko ramų staliuką kampe, kur galėjo netrukdomi pasikalbėti. Klėjus nervinosi. Žinodamas, kad dėl savo įpročio pirštais taršyti plaukus atrodo netvarkingai, Hadlis sunėrė rankas ant stalo. Jis nekantraudamas palaukė, kol padavėja atnešusi martinį nuėjo, ir įsitempęs tyliai pranešė:

– Sužinojau, kur Olivija neseniai buvo.

– Kaip tau pavyko? – Langdonas paklausė taip pat tyliai, bet ramiai.

– Vienas iš jos daugiabučio darbuotojų pasakė, kad antradienį po pietų ji susitiko su vairuotoju vestibiulyje ir kažkur išvažiavo. Jis patikėjo, kad man labai rūpi senutės sveikata, todėl mielai sutiko padėti ją sekti, bet tas vaikinas nežinojo, kur Olivija išva-

žiavo. Vakar prisiminiau, kad ji visada naudojasi tos pačios automobilių įmonės paslaugomis, todėl į ją paskambinau. Tą dieną ją vežė Tonis Garsija. Vairuotojas iki šios popietės nedirbo, o operatorė atsisakė duoti jo telefono numerį. Šiandien Garsija pats man paskambino.

Langdonas laukė. Jis vilkėjo nepriekaištingą tamsiai pilką kostiumą smulkiais mėlynais dryželiais, tamsūs plaukai ir pritrenkiamai gražus veidas. Visas spinduliavo pasitikėjimą savimi, ramybę ir jėgą. Langdonas ramiai svarstė: nors Klėjus įspėjo mane apie vaikaitę, kol kas nepadėjo nusikratyti senosios ponios.

– Ir ką tas vairuotojas tau pasakė? – paklausė jis.

– Kad nuvežė Oliviją į Rainbeką.

Langdonas išpūtė akis.

– Ar ji nuvažiavo į vienuolyną? Nori pasakyti, kad Olivija atidavė Ketrinos laiškus vienuolėms?

– Ne, ir tai gera žinia. Ji tik aplankė kapines, kur palaidota Ketrina. Regis, ji vis dar svarsto, ką daryti.

– Būtų labai negerai, jei Olivija Morou būtų perdavusi įrodymus vienuolėms. Bet kuriam padoriam tyrėjui atsitiktinė Monikos Farel mirtis po tokio atradimo atrodytų per didelis sutapimas. Manai, kad aplankas tebėra Olivijos seife? – lediniu balsu paklausė Langdonas.

– Kai anądien įėjau į jos butą, Olivija kaip tik jį ten dėjo. Pernai mirė dvi geriausios jos draugės, todėl ji nebeturi kuo pasitikėti. Manau, jis vis dar ten.

Ilgokai patylėjęs Langdonas griežtai paklausė:

– Tai dar nesugalvojai, ką padaryti, kad Olivija mirtų namie tavo akyse?

– Dar ne. Pagalvok apie riziką. Tarkim, Olivija kam nors perdavė ar parodė Ketrinos aplanką, nors ji sena ir taip serga, bet jei ir Monika Farel staiga žus, policija gali reikalauti skrodimo. O kaip tas tavo pasamdytas vyrukas?

– Semis Barberis man skambino ir pakėlė kainą. Dabar jis nori šimto tūkstančių grynais iš anksto. Atseit jis turintis reputaciją žmogaus, kuris laikosi žodžio. Tačiau sužinojęs, kas mano taikinys, manantis, kad pasiūlytas atlygis jam tikrai per mažas.

14

Monika neįsivaizdavo, kokiame bute galėtų gyventi Rajanas Dženeris. Jis, visai kaip dauguma bendraamžių, tebemoka paskolą už studijas, todėl tikriausiai gyvena nedideliame bute, nors jau uždirba nemažai. Ji nekantriai laukė susitikimo su draugėmis iš Džordžtauno. Rajanas elektroniniu paštu atsiuntė kada kas: nuo septynių iki aštuonių kokteiliai, vėliau vakarienė tailandiečių restorane.

Penktadienio vakarą užtrukusi su paskutinę minutę atvykusiais ligoniais, Monika grįžo namo tik po septynių penkiolika. Nusiminusi, kad vėluos į vakarėlį beveik valandą, ji greit nusiprausė po dušu, apsimovė juodas šilkines kelnes ir apsivilko baltą kašmyro vilnos megztinį. Nei per daug pasipuošusi, nei kasdieniška, pagalvojo ji. Monika vos pasidažė blakstienas ir perbraukė blizgesiu lūpas. Iš pradžių ketino susukti plaukus į mazgą, bet pažvelgusi į laikrodį paliko juos palaidus. Jei nepasirodysiu iki aštuonių, visi pagalvos, kad nebeateisiu, ir išvažiuos į restoraną, o aš net Rajano mobiliojo telefono numerio neturiu, kad įspėčiau vėluojanti.

Ši mintis privertė dar labiau paskubėti. Monika įsimetė į rankinę motinos juodų perlų karolius ir auskarus, patikrino, ar užsuktas užpakalinių durų skląstis, sugriebė paltą, žengė iš buto, pasileido koridoriumi ir nėrė pro laukujes pastato duris.

– Monika!

Išgirdusi pažįstamą balsą pasisuko. Skotas Altermanas. Jis stovėjo ant šaligatvio laukdamas jos.

– Šalta, – tarė jis. – Leisk padėti tau apsivilkti paltą. Kokia tu graži, Monika. Dar gražesnė, nei prisimenu.

Monika truktelėjo paltą, kai Skotas mėgino jį paimti.

– Skotai, turi suprasti. – Balsas nuo sukrėtimo ir pasibjaurėjimo virpėjo. – Mes ne tik viską baigėm – mudu net nebuvom nieko pradėję. Tu privertei mane išvažiuoti iš Bostono. Bet tau nepavyks išstumti manęs iš Niujorko.

Pro šalį važiavo tuščias taksi. Monika kilstelėjo ranką, beviltiškai mėgino sustabdyti.

– Nuvešiu tave, Monika. Štai mano automobilis.

– Skotai, palik mane ramybėje! – Monika apsigręžė ir nubėgo gatve gailėdamasi, kad paskutinę minutę nusprendė apsiauti aukštakulnius.

Pasiekusi Pirmąjį aveniu, atsigręžė per petį. Skotas nebandė jos vytis. Stovėjo susikišęs rankas į kišenes. Jo neperšlampamas apsiaustas tikriausiai siūtas pagal užsakymą. Gatvės žibintas apšvietė aukštą, tiesią Skoto figūrą.

Praėjo penkios minutės, kol Monika pasigavo taksi ir po aštuonių dvidešimt pagaliau atsidūrė lifte į Rajano butą Vest Endo aveniu. Durininkas patikino ją, kad daktaras Dženeris su draugais dar neišėjo, ir Monika pamėgino nusiraminti, tačiau nepajėgė įveikti siaubo – kas jos laukia, jei kelyje vėl maišysis Skotas.

Skoto žmona Džoja nuo pat vaikų darželio dienų buvo geriausia Monikos draugė. Jos buvo kaip seserys. Augdama viena, Monika dažnai dalyvaudavo Džojos šeimos šventėse ir jautėsi turinti daug giminių. Ta parama buvo ypač svarbi mirus Monikos motinai, tuomet jai buvo vos dešimt metų. Džoja lankė Monikos tėvą slaugos namuose Bostone. Juodu su Skotu budėjo prie tėtės, kai jis mirė, o aš laikiau baigiamuosius egzaminus, mintimis Monika grįžo į tas dienas. Abudu padėjo man surengti laidotuves. Būdamas advokatas Skotas sutvarkė tėvo reikalus. Bet, dėl Dievo meilės, kodėl įsimylėjo mane? Džoja kaltina mane, bet juk niekaip niekada jo neskatinau. Kaip tame sename anekdote: *Mano žmona pabėgo su mano geriausiu draugu ir man labai jo trūksta.* Skotas sugriovė mudviejų su Džoja draugystę ir man jos

siaubingai trūksta. Ką darysiu, jei Skotas atsikėlė į Niujorką, kad būtų netoli? Turėsiu prašyti, kad teismas uždraustų jam artintis prie manęs?

Monika suvokė, kad lėtas girgždantis liftas stovi devintame aukšte ir durys jau atviros. Ji vos spėjo išsprūsti, kol jos neužsidarė. Pasisekė, kad vėl nenusileidau į vestibiulį, pagalvojo ji. Ieškodama buto numerio, Monika pamėgino ryžtingai išstumti Skotą iš savo minčių. Rajanas gyvena 9E bute. Turbūt čia, nusprendė ir pasuko į kairę. Buto durys atsivėrė jai vos prisilietus prie skambučio. Svetinga Rajano Dženerio šypsena iš karto pataisė nuotaiką. Rajanas nutraukė jos atsiprašinėjimus.

– Nusiramink, ir pats keikiau save, kad nepaprašiau tavo mobiliojo telefono numerio. Nesijaudink, paskambinau į restoraną ir atidėjome užsakymą valandai.

Tolesnius jo žodžius nustelbė džiaugsmingi Monikos draugių iš Džordžtauno šūksniai. Ten prabėgo aštuoneri mano gyvenimo metai, galvojo Monika, glėbesčiuodamasi su draugėmis. Nors daug dirbome, patyrėme ir daug laimingų valandų. Ji labai gerai pažinojo dvi viešnias iš aštuonių susirinkusių – Natali Kramer ir Dženiną Vestervelt. Dženina neseniai ėmė verstis privačia plastinės chirurgijos praktika Kolumbijos apygardoje, o Natali dirba priėmimo skyriuje. Jas pažįstu geriau negu Rajaną, galvojo Monika, įsitaisiusi krėsle su taure vyno. Jis trejais metais vyresnis už mane. Neturėjom bendrų paskaitų, o iš tolo Dženeris atrodė labai santūrus. Netgi dabar, kai susitinkame, jei vilki ne chalatą ar baltą palaidinę, tai būtinai kostiumą ir kaklaraištį. Šiandien Rajanas vilki velvetiniais marškiniais ir džinsais, sukryžiavęs kojas sėdi ant grindų su skardine alaus, atrodo atsipalaidavęs ir smagiai leidžiantis laiką. Monika mąsliai žvelgė į jį. Rajano specializacija – smegenų chirurgija. Įdomu, ką jis pasakytų pamatęs Maiklo O'Kifo kompiuterinę tomografiją. Ar paprašyti jo, kad pasižiūrėtų, prieš susitinkant su kunigu dėl to tariamo stebuklo? Paprašysiu, nusprendė ji.

Monika apsidairė, gal iš aplinkos daugiau sužinos apie Rajaną. Kambarys stulbinamai oficialus: tarpusavyje derančios

mėlynos kušetės, antikvarinės indaujos, įmantrūs krištoliniai šviestuvai, mėlynos ir kreminės kėdės, senovinis mėlynos ir kaštoninės spalvų kilimas.

– Rajanai, tavo būstas labai mielas, – pagyrė Dženina. – Visas mano butas sutilptų šioje svetainėje. Ir taip bus, kol išmokėsiu paskolą už mokslą. Bet tada jau pačiai teks pasidaryti plastinę veido operaciją.

– O man pasikeisti kelio sąnarį, – įsiterpė Aira Iston. – Mano ir Linos studijų paskolų įmokų dydis kaip metinių baudų, kurias draudimas priskaičiuoja už aplaidumą darbe.

Man nereikia mokėti paskolos už studijas, pasiguodė Monika, bet daugiau nieko neturiu. Tėtis taip ilgai sirgo, kad turiu džiaugtis galą su galu sudurdama.

– Pirma, čia ne mano butas, – pasakė Rajanas. – Jis tetos ir viskas čia, išskyrus mano dantų šepetuką, priklauso jai. Teta gyvena Floridoje ir butą kada nors parduos. Kol kas pasiūlė man pagyventi, jei mokėsiu išlaikymo išlaidas. Taigi padėtis tokia. Aš taip pat moku paskolą.

– Visi pasijutom geriau, – pasakė Setas Grinas. – Eikim. Aš alkanas kaip vilkas.

Po valandos pokalbis restorane nuo draudimo baudų už aplaidumą darbe dydžio pasisuko prie sunkumų, su kuriais susiduria ligoninės, norėdamos plėstis, nes sunku gauti pinigų. Rajanas susodino visus taip, kad pats atsidurtų prie Monikos.

– Gal ir tu girdėjai, – tyliai pasakė jis, – bet galim negauti žadėtų pinigų Greničo vaikų skyriaus priestatui. Ganonų fondas skelbia gaunąs mažesnį pelną ir ketina atmesti ligoninės prašymą.

– Rajanai, bet mums reikia to pastato, – pasipiktino Monika.

– Šiandien girdėjau, kad mūsų žmonės ketina susitikti su Ganonais ir juos perkalbėti. Niekas nemoka taip įtikinamai kalbėti apie Greničo pediatrijos reikalus kaip tu. Turėtum irgi eiti į tą susitikimą.

– Pasistengsiu, – karštai pritarė Monika. – To Grego Ganono nuotraukos nuolat mirga sekmadieniniam *Times*. Jis laikomas

didžiosios lygos filantropu. Mano tėvas ketverius metus prieš mirtį dirbo moksliniu konsultantu Ganono laboratorijoje Bostone. Ganonai sukaupė pinigų iš dirbtinių sąnarių. Tėvas sakė, kad jie susikrovė milžiniškus turtus iš pacientų. Jie žadėjo ligoninei penkiolika milijonų dolerių. Tegul dabar moka.

15

Susisupusi į chalatą Rozalija Garsija prižadino miegantį vyrą šeštą valandą ryto.

– Toni, vaikas karščiuoja. Užsikrėtė nuo manęs.

Tonis vargais negalais prasimerkė. Praėjusį vakarą jis vežė sutuoktinius į vestuves Konektikute ir laukė, kad parvežtų namo. Taigi miegojo vos tris valandas. Bet kai suvokė, ką pasakė žmona, visi miegai išlakstė. Nusviedęs apklotą Tonis puolė į nedidelį kambarėlį jų butelyje Rytų ketvirtojoje gatvėje. Mieguistas Karlas, visas išraudęs, nekreipdamas dėmesio į buteliuką, neramus blaškėsi lovytėje. Tonis švelniai palietė sūnaus kaktą – ji buvo neįprastai karšta.

Vyras išsitiesė ir pažvelgė į žmoną, suprantama, kodėl toks išgąstis jos akyse.

– Klausyk, Roze, – ramino jis. – Karlas nebeserga leukoze. Atmink tai. Duosim jam aspirino, o aštuntą valandą paskambinsim daktarei Monikai. Jei ji norės apžiūrėti, jį nuvešiu, nes tu persišaldžiusi ir negali niekur eiti.

– Toni, aš noriu, kad daktarė jį apžiūrėtų. Gal tai tik peršalimas, bet...

– Mieloji, daktarė liepė mums elgtis su Karlu kaip su bet kuriuo vaiku, kuris įsistato guzą, persišaldo ar jam skauda ausytę, nes dabar jis sveikas, jo imuninė sistema puiki.

Tačiau taip kalbėdamas Tonis žinojo, kad nei jis, nei Rozalija nenurims, kol daktarė Monika Farel neapžiūrės Karlo. Jis paskambino septintą valandą, registratorei Nanai žengiant į ka-

binetą. Ji liepė atvežti Karlą vienuoliktą valandą, tada gydytoja ateisianti iš ligoninės.

Pusę vienuoliktos Tonis apvilko mieguistą Karlą šilta striukele, užrišo kepuraitę ir pasodino į vežimėlį. Įsukęs sūnų į antklodę, jis užsegė dangalą, saugantį nuo vėjo, ir dideliais žingsniais leidosi žygin į Monikos kabinetą už dešimties kvartalų. Jis atmetė žmonos pasiūlymą važiuoti taksi.

– Roze, greičiau nueisiu pėsčias, o taksi į abi puses per kamščius mums kainuotų trisdešimt dolerių. Be to, Karlui patinka sėdėti vežimėlyje. Jis užmigs.

Kai po dvidešimties minučių Tonis atvyko į Monikos kabinetą, ji vilkosi paltą. Pamačiusi baimę tėvo akyse, gydytoja greit nusegė plastikinį dangalą ir palietė Karlo Garsijos kaktytę.

– Toni, jis turi karščio, bet tik karščio, – nuramino ji. – Nė nenuėmusi kepurytės esu visiškai tuo tikra. Alma paruoš Karlą, kad galėčiau jį apžiūrėti, bet šiuo metu mano diagnozė tokia: jam reikia vaikiško aspirino ir galbūt antibiotikų. – Monika nusišypsojo. – Ir liaukitės šitaip žiūrėjęs, kad paties neištiktų širdies smūgis. Aš vaikų gydytoja, o ne kardiologė.

Tonis Garsija taip pat nusišypsojo ir ėmė mirkčioti, kad neprasiveržtų ašaros.

– Tai tik... daktare. Na, žinot...

Monika pažvelgė į jaunąjį tėvelį ir staiga pasijuto daug vyresnė už jį. Jam ne daugiau kaip dvidešimt ketveri, spėjo ji. Pats atrodo dar vaikas, visai kaip Rozalija, o pastaruosius dvejus metus pora gyveno kaip tikram pragare. Gydytoja palietė Tonio petį ir švelniai tarė:

– Aš viską suprantu.

Po pusvalandžio Karlas buvo vėl aprengtas ir įsodintas į vežimėlį. Tonis gavo antibiotikų receptą – trijų dienų dozę.

– Atminkit, – įspėjo Monika, lydėdama juodu prie durų. – Beveik pažadu, kad po dviejų dienų jis lakstys kaip vijurkas, bet jei temperatūra vėl pakiltų, skambinkit man į mobilųjį bet kuriuo paros metu.

– Taip, skambinsim, daktare Monika. Dar kartą ačiū. Negaliu apsakyti...

– Tai ir nereikia. Vis tiek jūsų negirdžiu. – Monika mostelėjo galva į laukiamąjį, kuriame jau sėdėjo keturi ligoniukai, tarp jų klykiantys dvynukai.

Laikydamas laukujų durų rankeną Tonis staiga sustojo.

– Oi, tik labai greit papasakosiu, daktare. Praėjusią savaitę vežiau labai mielą senutę. Parodžiau jai Karlo nuotrauką ir papasakojau, kaip juo rūpinatės, o ji man pasakė pažinojusi jūsų senelę.

– Pažinojo mano senelę? – Nustebusi Monika pažvelgė į jį. – Ar dar ką nors sakė apie ją?

– Ne, tik kad pažinojo. – Tonis atvėrė duris. – Aš jus trukdau. Dar kartą ačiū.

Tonis išėjo. Monika vos neišbėgo paskui jį, bet susivaldė. Vėliau jam paskambinsiu, nutarė ji. Ar ta moteris tikrai galėjo pažinoti mano senelę? Net tėtis nežinojo, kas jo biologinė motina. Jį įsūnijo penktą dešimtį įpusėję žmonės. Jie jau seniai mirę, taip pat ir mamos tėvai. Tėčiui ir mamai dabar būtų apie septyniasdešimt penkerius. Jei jų tėvai būtų gyvi, jiems būtų apie šimtas metų. Jei ši ponia pažinojo mano įtėvius, ji tikra senutė. Tikriausiai ką supainiojo.

Tačiau visą neramią dieną Moniką kankino mintis, kad reikia paskambinti Toniui ir paklausti, kas ta moteris, neva pažinojusi jos močiutę.

16

Semis Barberis visą savaitgalį svarstė susiklosčiusią padėtį. Tas vyras, davęs jam darbą, – stambi žuvis. Susitaręs susitikti užeigoje, jis nepasakė savo pavardės, tik mobiliojo telefono numerį. Žinoma, neskelbiamą numerį. Tačiau akivaizdu, kad užsakovas neįgudęs daryti tokių sandėrių, nes kaip kvailys atvažiavo į susitikimą savo automobiliu ir manėsi esąs labai gudrus, pastatęs jį už kvartalo.

Semis pasekė užsakovą, mobiliuoju telefonu nufotografavo automobilio numerį, o vėliau savo kanalais sužinojo savininko pavardę – Daglas Langdonas. Semis neišsidavė užsakovui žinantis, kas jis, kai paskambinęs pakėlė kainą už daktarės Farel nužudymą, nes pirmiausia norėjo apsvarstyti tolesnius savo žingsnius. Jis paskambino Langdono duotu mobiliojo telefono numeriu, bet per savaitgalį užsakovas ignoravo reikalavimą, todėl Semis gerai žinojo, kaip elgsis toliau. Langdonas psichiatras, negana to – Ganono fondo valdybos narys, o tai verta kelių milijonų dolerių. Jei jam reikia, kad daktarė mirtų, matyt, pakliuvęs į didelę bėdą, svarstė Semis. Tas vyrukas turėtų pasirausti savo fonde ir suteikti milijono dolerių paramą mylimai Semio Barberio labdaros sričiai – jam pačiam. Žinoma, to dalyko taip neįvardysime. Langdonas gali nubraukti milijoną nuo kokios nors legalios paramos. Tikriausiai nuolat šitaip elgiasi.

Semis nuoširdžiai gailėjosi neįrašęs pokalbio su Langdonu, bet buvo įsitikinęs, kad mokės priversti užsakovą manyti, jog įrašė.

Pirmadienį vienuoliktą valandą ryto Semis pasirodė pastato Parko aveniu, kur buvo Daglo Langtono kabinetas, vestibiulyje. Kai apsaugos darbuotojas paskambino patikrinti, ar jis susitaręs su psichiatru, Beatričė Tilman griežtai atsakė:

– Ponas Barberis neužregistruotas.

Tokio atsakymo Semis ir tikėjosi.

– Ji nežino, kad savaitgalį su gydytoju kalbėjausi ir jis liepė man ateiti. Palauksiu, kol ponas Langdonas galės mane priimti.

Tačiau apsaugininko akys išdavė nepasitikėjimą. Nors vilkėjo naują švarką, kelnes ir buvo pasirišęs vienintelį savo kaklaraištį, Semis gerai žinojo, kad neatrodo kaip pacientas, galintis švaistyti tūkstančius dolerių psichiatrui. Apsaugininkas perdavė žinutę sekretorei, palaukė ir padėjo ragelį. Užrašęs Langdono pavardę ir kabineto numerį, padavė leidimą Semiui.

– Gydytojas ateis po penkiolikos minučių, palaukite viršuje.

– Ačiū. – Semis paėmė leidimą ir nuėjo prie liftų.

Kitas apsaugininkas praleido jį pro sukamuosius vartelius. Peliuko Mikio apsauga, niekinamai nusivaipė Semis. Tačiau čia puikūs biurai, pagalvojo įėjęs į 1202 kabinetą. Šis nedidelis, bet gražus. Aišku, psichiatro sekretorė vis dar abejoja, ar Semis sako tiesą. Tačiau ji pakvietė Semį atsisėsti šalia savo rašomojo stalo. Jis įsitaisė taip, kad atidaręs duris daktaras jo nepamatytų.

Po dešimties minučių Langdonas įėjo. Semis stebėjo, kaip jis sveikinasi su sekretore. Ši pertraukė viršininką ir pasakė kažką taip tyliai, kad Semis neišgirdo. Psichiatras atsigręžė ir Semis mėgavosi staigiu išgąsčiu daktaro veide.

– Labas rytas, daktare, – stodamasis tarė Semis. – Labai malonu, kad taip greitai sutikote mane priimti. Tikrai jums dėkingas. Juk žinote, kaip kartais viskas susimaišo mano galvoj.

– Įeikite, Semi, – nukirto Langdonas.

Linksmai pamojęs Beatričei, kurios veide sustingo nuostaba, Semis nusekė paskui gydytoją į kabinetą. Grindis dengė avietinis kilimas, prie sienų stovėjo raudonmedžio knygų lentynos, bet svarbiausias kambario baldas buvo gražus rašomasis stalas odiniu paviršiumi. Už jo glaudėsi platus odinis sukamasis krėslas, o

priešais stalą stovėjo dvi kėdės, aptrauktos raudonos ir kreminės spalvos gobelenu.

– O kur kušetė? – neva suglumęs paklausė Semis.

Langdonas uždarė duris

– Tau nereikia kušetės, Semi, – atkirto jis. – Ką čia veiki?

Nelaukęs kvietimo Semis apėjo rašomąjį stalą ir atsisėdo į sukamąjį krėslą.

– Dagai, aš tau pateikiau pasiūlymą, o tu neatsakei. Man nepatinka, kai manęs negerbia.

– Tu buvai sutikęs padaryti darbą už dvidešimt penkis tūkstančius ir pakėlei kainą iki šimto tūkstančių, – priminė Langdonas.

– Dvidešimt penki tūkstančiai už Monikos Farel nužudymą ne tokia jau apvali sumelė, – pasakė Semis. – Ji ne koks paprastas žmogelis, apie kurį niekas nieko negirdėjęs, o viešas asmuo. Ji... kaip čia geriau pasakius, išskirtinė.

– Tu sutikai su ta kaina, – paprieštaravo Langdonas ir Semis jo balse išgirdo išgąstį.

– Bet tu man neatskambinai, – priminė Semis. – Todėl kaina pakilo. Milijonas iš anksto.

– Tu beprotis, – sukuždėjo Langdonas.

– Visai ne, – patikino Semis. – Įrašiau mūsų pokalbį užeigoje. Ir dabar įrašinėju. – Jis praskleidė švarką ir parodė laidą, prijungtą prie mobiliojo telefono. Paskui vėl lėtai tvarkingai užsisagstė švarką ir atsistojo. – Teisme tavo ar tavo pažįstamų turimi duomenys apie mane neatrodys tokie svarbūs. Policininkai iš karto man panaikins kaltinimus mainais į šią ir aną kasetę. O dabar atidžiai paklausyk. Noriu milijono dolerių ir atliksiu darbą tik gavęs pinigus. Jau sugalvojau, kaip tai padaryti: nepavykęs įsilaužimas į butą. Taigi sukrauk pinigus ir ramiai miegok. Manau, esi protingas ir suprasi, kad atlikęs darbą neperduosiu kasečių policijai.

Semis atsistojo, prasmuko pro Langdoną ir paėmė už durų rankenos.

– Gauk pinigus iki penktadienio, nes nueisiu į policiją. – Jis atidarė duris ir garsiai, kad girdėtų sekretorė, padėkojo: – Ačiū, daktare. Jūs man labai padėjot. Kaip sakėt, nevalia versti bėdų savo senutei. Ji daro ką gali.

17

Esteros Čeimbers savaitgalis buvo neramus. Tomo Desmondo ir jo kolegos iš Vertybinių popierių ir biržų komisijos apsilankymas ją sukrėtė. Trečiadienio vakarą vestibiulyje radusi jos laukiančius vyrus, Estera, Desmondo paprašyta, įsileido juos į butą. Čia jis pasakė, kad komisija jau kurį laiką stebi jos viršininką ir galbūt jam pateiks kaltinimus dėl nelegalių operacijų. Jie nuodugniai patikrino pačios Esteros finansus ir nustatė, kad jos išlaidos neviršija pajamų, todėl yra įsitikinę, kad ji neįsitraukusi į jokią nelegalią veiklą. Komisijos darbuotojai pageidavo, kad Estera bendradarbiautų su jais ir pateiktų informaciją apie Grego verslo sandorius. Jie pabrėžė, kad labai svarbu išlaikyti paslaptį ir kad ją tikriausiai kvies liudyti Prisiekusiųjų tarybai.

– Negaliu patikėti, kad Gregas Ganonas būtų įsitraukęs į nelegalias operacijas, – pasakė Estera Desmondui. – Kodėl turėtų? Investicijų bendrovė visada dirbo sėkmingai, daugelį metų jis gaudavo didelį atlyginimą kaip Ganono fondo valdybos pirmininkas.

– Svarbu, ne kiek jis turi, bet kiek *nori*, – pabrėžė Desmondas. – Esame susidūrę su multimilijonieriais, kurie per visą gyvenimą neišleistų savo legaliai uždirbtų pinigų, bet vis tiek apgaudinėja žmones. Kai kurie sukčiaudami pasijunta esą galingi, bet dažniausiai ėmus gaudyti dauguma išsigandę sprunka.

Išsigandę sprunka. Šie žodžiai įtikino Esterą, kad čia nėra jokios klaidos. Gregas Ganonas tikrai išsigandęs, pagalvojo ji.

Desmondui nepatiko, kad Estera ką tik įteikė prašymą išleisti į pensiją. Jis paklausė, ar negalinti to sprendimo atšaukti, bet vėliau pasitaisė:

– Ne, nemanau, kad tai būtų gera mintis. Dabar Ganonas niekuo nepasitikės. Jei apsigalvotumėte, jis gali įtarti, kad susisiekėme su jumis. Sakote, pasisiūlėte mėnesį dar padirbėti?

– Taip.

– Tada Ganonas pasinaudos jūsų pasiūlymu, nes yra pakliuvęs į didelę bėdą. Paskutinę minutę žlugo vienas iš jo sandorių dėl bendrovės pirkimo. Jis prarado ketvirtį milijardo viename iš savo investicijų fondų. Ganonas nenorės, kad į reikalus įsimaišytų naujas žmogus.

Štai kaip viskas pasisuko, galvojo Estera pirmadienio rytą.

Ketvirtadienio rytą, pamatęs asmeninės padėjėjos prašymą, Gregas priėjo prie jos stalo.

– Estera, nenustebau, kad nori išeiti į pensiją. Trisdešimt penkeri metai viename darbe – labai ilgas laikas. Bet tikrai noriu, kad iškęstum dar bent mėnesį ir paieškotum sau pamainos. Kai rasi tinkamą, atvesk ją man. – Jis patylėjo ir pridūrė: – Arba jį.

– Žinau, kad jums nesvarbu lytis, – pasakė Estera. – Pažadu rasti tinkamą pamainininką.

Akimirką, stebint susirūpinusį Grego Ganono veidą, Esteros širdis suminkštėjo. Ji prisiminė tą atkaklų jaunuolį, atėjusį į tėvo firmą, vos baigė universitetą. Tačiau gailestis staiga išnyko. Jei turėdamas tokius turtus Gregas tikrai apgaudinėja, jis savanaudis ir lošia kitų žmonių sunkiai uždirbtais pinigais, niekinamai pagalvojo ji.

Tomas Desmondas paprašė surašyti, su kuo Gregas numato susitikti.

– Mums netgi reikia žinoti, su kuo jis eina išgerti ir su kuo vakarieniauja, – pasakė Desmondas. – Abejoju, ar visi susitikimai įrašyti į jo darbo kalendorių. Žinome, kad kai kurie klientai skambina jūsų biuro telefonais, bet ne visi. Įrengėme pasiklausymo įrangą pas žmones, kurie, kaip įtariame, duoda kyšius, kad bendrovės susilietų arba jas galėtų nupirkti, bet Ganonas skambina kai kuriems mus dominantiems asmenims telefono kortele. Laimei, kai kurie duodantys kyšius vyrukai nėra tokie protingi, kad skambintų telefonais, kurių negalime sekti.

– Daugelį Grego skambučių sujungiu aš, – pritarė Estera. – Jis turi mobilųjį telefoną, bet aš moku sąskaitas, žinau, kad mo-

biliuoju telefonu tvarkomi įprasti reikalai. Kartais, kai mėginu perjungti dalykinį skambutį į Ganono kabinetą, jis nekelia ragelio. Tada suprantu, kad Gregas šneka su šeima ar artimais draugais. Ir gana dažnai, tad negali būti, kad jis nuolat kalbasi tik savo mobiliuoju.

Pažadėjusi Tomui Desmondui pateikti įrodymų apie Grego Ganono verslo veiklą, taip pat ir pietus su klientais, Estera negalėjo trauktis.

– Pone Ganonai, esu užsirašiusi, kad pietaujate su Arturu Seilingu. Gal užsakyti staliuką?

– Ne, Seilingas nori susitikti savo klube. Tai galimas naujas klientas, be to, stambus. Laikyk už mane kumščius, – pasakė Ganonas ir pasuko į kabinetą. – Kol kas atidėk visus skambučius, kai galėsiu atsiliepti, pranešiu.

– Klausau, pone Ganonai.

Visą rytą dirbo kaip įprasta. Vėliau Esterai paskambino Grenič Vilidžo ligoninės plėtros direktorius. Šiandien jo balsas skambėjo ne taip šiltai, ir ji suprato kodėl.

– Estera, čia Džastinas Benksas iš Grenič Vilidžo ligoninės. Tikriausiai žinote, kad planuojame statyti vaikų skyriaus priestatą. Jau praėjo pusė metų, kai Ganono fondas žadėjo paremti mūsų projektą, ir labai svarbu, kad vykdytų įsipareigojimus.

Viešpatie mieliausias! Gregas pažadėjo aukoti ligoninei beveik prieš dvejus metus. Kodėl jis nepervedė ligoninei pinigų? Estera atsargiai rinko žodžius.

– Pasidomėsiu, – ramiu, profesionaliu balsu pasakė ji.

– Estera, to negana. – Benksas irzo. – Žmonės kalba, kad Ganono fondas skelbia teiksiąs paramą, kurios nė neketina teikti, ir nevykdo pažadų, kol jie taip nenuvertėja, kad tas finansavimas nueina šuniui ant uodegos. Aš ir keli mano kolegos reikalaujame susitikimo su ponu Ganonu ir kitais valdybos nariais. Norime jiems pasakyti, kad nedera šitaip elgtis su vaikais, kuriuos gydome ir tikimės gydyti.

18

Pirmadienio popietę, atidirbęs pirmą dieną naujoje prestižinėje teisės firmoje, Skotas Altermanas nuėjo pabėgioti į Centrinį parką. Visą savaitgalį nuolat sau priekaištavo, kad apmaudžiai suklydo pasirodęs prie Monikos namo – išgąsdino ją, netgi įbaugino, nors anaiptol neketino jos persekioti.

Per daug spaudė Moniką prieš ketverius metus. Reikėjo susiprasti, kad Monikai nė į galvą nešaus užmegzti meilės romano su geriausios draugės vyru.

Bet mudu su Džoja pagaliau išsiskyrėm. Jis risnojo per Centrinį parką mėgaudamasis gaiviu rudens vėjeliu. Atsisveikinom draugiškai ir netgi Džoja pripažįsta, kad vedybos po šešių pažinties mėnesių buvo kvailystė. Mudu gerai nepažinom vienas kito. Į mūsų firmą ji atėjo vos baigusi teisės studijas. Džojai dar nespėjus apsiprasti naujame darbe, padovanojau jai sužadėtuvių žiedą ir abu sumokėjome pirmą įnašą už kooperatinį butą prie Bendruomenių rūmų. Tai viena priežasčių, kodėl nusprendėme kol kas neskubėti susilaukti vaikų. Skotas svarstė, kaip aiškinsis Monikai. Džoja pripažįsta, kad tik įžeista savimeilė vertė ją žūtbūt išsaugoti mudviejų santuoką. Žinoma, iš to jokios naudos. Trejus ilgus metus vaikščiojom pas šeimos psichologą ir tik tuščiai švaistėm laiką. Bet neturėjau jokios galimybės būti su Monika, kol Džoja nesuvokė, kad mūsų santuoka beviltiška. Dabar Džoja pripažįsta niekada netikėjusi, kad Monika slapta susitikinėja su manim. Per tuos metus, kai išsiskyrėm, abu tapom daug laimingesni.

Įdomu, ar pavyktų įkalbėti Džoją, kad paskambintų Monikai ir viską paaiškintų? Džoja sutinka, kad pasielgiau iš tiesų dosniai palikęs jai butą, baldus ir paveikslus. Šiandien jie verti daug daugiau negu perkant. Turiu gerą akį menui ir pradėsiu kaupti naują kolekciją.

Džoja turi butą, solidžią banko sąskaitą, gerą darbą. Prieš pranešdamas partneriams, kad išvykstu, pasiūliau jiems apsvarstyti galimybę priimti vietoj manęs Džoją, manau, kad jie taip ir padarys. Ji dėkinga man už tai, bet Džoja išties velnioniškai gera advokatė ir to nusipelno.

Ji patenkinta, kad palikau firmą, nenori kasdien matytis. Girdėjau, Džoja susitikinėja su keliais vyriškiais. Ir labai gerai. Dieve, palaimink mano įpėdinį.

Skotas pradėjo bėgti ties Centrinio parko Vakarų devyniasdešimt šeštosios gatvės vartais, nubėgo į pietus iki Penkiasdešimt devintosios gatvės, paskui į rytus – iki Šimtas dešimtosios ir pasukęs į vakarus vėl grįžo prie Devyniasdešimt šeštosios. Švytėdamas iš pasitenkinimo, kad taip lengvai įveikė maršrutą, Skotas parėjo į išsinuomotą butą, nusiprausė po dušu, persirengė ir įsitaisęs krėsle, atgręžtame į parką, gurkšnojo viskį.

Netgi jei nebūtų Monikos, gerai, kad persikrausčiau, pamanė jis. Manhatane advokatas labiau matomas negu Bostone.

Monika... Kaip visada, kai Skotas svajodavo apie Moniką, prieš akis iškildavo jos veidas, visi bruoželiai. Kokios nuostabios tos žalsvai melsvos akys, jos atrodė tokios šiltos ir mylinčios, kai Monika dėkojo Džojai ir jam už dėmesį tėvui slaugos namuose ir vylėsi kada nors susipažinsianti su tokiu vyru kaip Skotas. Tačiau šiose akyse įsižiebė panieka, kai Skotas pasielgė labai neapdairiai – pakvietė ją pavakarieniauti dviese.

Skotas nenorėjo prisiminti, koks kvailys buvo nuolat skambindamas Monikai ir vildamasis, kad ji apsigalvos. Tačiau ji kai ką man jautė, tikino jis save. Žinau, kad jautė, teisinosi. Kada pamilau Moniką? Kai lioviausi žiūrėjęs į ją kaip į geriausią Džojos draugę ir pamačiau geidžiamą moterį, su kuria panorau pragyventi visą gyvenimą. Kodėl nepatariau Monikai įsiklausyti į tėvo

kalbas apie jo tikrąjį tėvą? Jos tėvas nuolat lygindavo nuotraukas, o ji viską neigdavo.

Tėtis visada mėgino rasti savo biologinius tėvus, Skotai, – kalbėjo ji. – *Jis visada rodydavo laikraščiuose nuotraukas žmonių, į kuriuos neva panašus, ir svarstė, ar tai ne jo tėvas. Senas, graudus šeimos anekdotas. Tėvo noras sužinoti tiesą buvo didžiulis, bet taip ir liko nepatenkintas.*

Skotas pajuto, kad džiaugsminga nuotaika ima blėsti. Turėtų surasti Edvardo Farelio biologinius tėvus. Jo panašumas į Aleksandrą Ganoną tiesiog stulbinamas. Ganonas nebuvo vedęs, bet kai 1935 metais parašė testamentą, nors jame neminėjo jokios žmonos, visą turtą paliko savo tiesioginiam palikuoniui, jei toks kada atsirastų, o jei neatsirastų – broliui. Visai tikėtina, kad Monikos tėvo įtarimai turėjo pagrindą. Gal, papasakojęs Monikai apie tai, priversčiau ją susitikti su manim? – liūdnai svarstė Skotas. Aš noriu vesti Moniką, bet jei nepavyktų, galėčiau jai atstovauti teisme. Būdamas jos advokatas, gaučiau nemažus procentus nuo jos paveldėto turto. Skotas nepatenkintas apžvelgė tinkamus naudoti, bet kuklius nuomojamo buto baldus. Reikia ieškotis nuosavo buto, pagalvojo jis. Buto, kuriame Monika panorėtų apsigyventi. Tai ne dėl Ganono fondo pinigų, kurie galbūt priklauso jai. Aš trokštu Monikos ir noriu duoti jai viską.

19

Pirmadienio vakarą detektyvas pensininkas Džonas Hartmanas paskambino kaimynei Nanai Rouds. Pirmadienio vakarais ji susitinka su seserimis, bet nebuvo tikras, ar kiekvieną savaitę. Hartmanas buvo bevaikis našlys ir vienintelis vaikas šeimoje, jo tėvai taip pat neturėjo brolių ir seserų. Nors buvusiam detektyvui netrūko draugų, kartais jis gailėdavosi, kad jo šeima negausi. Šį vakarą jo nuotaika kažkodėl buvo ypač prasta ir jis be galo apsidžiaugė, kai pusę aštuonių Nana atsiliepė po pirmo pyptelėjimo.

Išgirdusi, kad Hartmanas tikėjosi, jog ji vakarieniauja su seserimis, Nana nusijuokė ir paaiškino:

– Mes susitinkame tik kartą per mėnesį. Jei matytumės kas savaitę, tikriausiai susipeštume kaip senais laikais: „Ar atsimeni, kai apsivilkai mano naująjį megztinį? Nė karto pati dar nebuvau juo pasipuošusi." Jau geriau susitikti rečiau.

– Neketinau taip ilgai laikyti daktarės Farel nuotraukos, – pasakė Hartmanas. – Policijos kartotekoje nėra tų pirštų atspaudų. Gal pakišti nuotrauką po tavo durimis? – *Ir kodėl tą siūlau? Kodėl nepaklausiu, ar galiu ją užnešti?* – tuoj pasigailėjo jis ir apsidžiaugė išgirdęs Nanos atsakymą:

– Ką tik užsiplikiau arbatos. Ir, kitų nuomone, padariau didelę nuodėmę: kepyklėlėje nusipirkau sluoksniuotą šokoladinį tortą. Kodėl tau neužėjus trumpam, padėtum man jį suvalgyti?

Nesuvokęs, kad Nana iš karto pasibaisėjo pakvietusi kaimyną į svečius, nors pasijuto laiminga, kai jis sutiko, Hartmanas

skubiai stvėrė iš spintos neseniai išvalytą megztinį, apsivilko jį ant kasdienių marškinių ir po kelių minučių jau sėdėjo prie stalo prieš Naną.

Kadangi Nana įpylė arbatos ir atpjovė didelį gabalą torto, Hartmanas nusprendė atiduoti nuotrauką vėliau ir pasimėgauti šiluma, sklindančia iš Nanos Rouds. Nana turi sūnų, taigi jis mandagiai pasiteiravo apie atžalą.

– Nana, kaip sekasi sūnui?

Jos akys nušvito.

– Ką tik gavau jo nuotrauką su žmona Šeron ir vaikučiu.

Nana nuskubėjo atnešti nuotraukos. Jai grįžus, Hartmanas deramai pakomentavo, ir jie ėmė kalbėtis apie jos giminaičius. Vėliau santūrusis Džonas Hartmanas nejučiom išsišnekėjo buvęs vienturtis šeimoje ir jau nuo mažų dienų žinojęs, kad užaugęs taps detektyvu.

Tik išgėręs antrą puodelį arbatos ir suvalgęs dar vieną gabalėlį šokoladinio torto, Hartmanas išsitraukė iš kišenės Monikos, laikančios Garsijų sūnų, nuotrauką.

– Nana, aš geras detektyvas, – rimtai prašneko jis. – Kol dirbau, gaudavau daugybę bylų, išsiugdžiau nuojautą ir daug kartų pataikiau į taikinį. Kaip tau ir sakiau telefonu, tas, kas laikė šią nuotrauką rankose, neįtrauktas į policijos įskaitą. Vis dėlto, manau, čia nieko gero, kad kažkas nufotografavo daktarę Moniką ir užrašė abu jos adresus.

– Taigi ir aš, kaip minėjau praėjusią savaitę, taip manau, – tarė Nana. – Man šitai nepatinka.

Ji paėmė voką, ištraukė nuotrauką, apžiūrėjo, apvertė ir vėl perskaitė abu Monikos adresus, parašytus didžiosiomis raidėmis.

– Reikės parodyti daktarei, – nenoriai pripažino ji. – Gal ji supyks, kad aną savaitę nutylėjau, bet pirmiau turėjau pasitarti su tavim.

– Prieš kelias dienas nuėjau prie ligoninės ir nufotografavau pastatą iš kitos gatvės pusės, – pasakė Džonas. – Mėginau taikytis iš to paties kampo, kaip šita nuotrauka daryta. Manau, fotografuota iš automobilio.

– Nori pasakyti, kad kas nors laukė, kol daktarė Monika išeis? – apstulbo Nana.

– Visko gali būti. Ar neprisimeni, gal kas skambino praėjusį pirmadienį ir klausė, kada ji baigia darbą?

Nana susiraukė, mėgindama surūšiuoti aibes telefono skambučių, į kuriuos atsiliepė Monikos kabinete.

– Neatsimenu, – lėtai ištarė ji. – Bet man dažnai skambina vaistininkai ir klausia, kada daktarė grįš. Jei būtų buvę kas nors neįprasta, būčiau pastebėjusi.

– Ką būtum atsakiusi, jei kas būtų pasiteiravęs apie daktarės darbo valandas pirmadienį?

– Būčiau pasakiusi, kad ateis apie pusiaudienį. Pirmadienio rytą ligoninėje dažnai būna personalo susirinkimas, ir aš nieko neregistruoju iki pirmos valandos.

– O kada ji išėjo nusifotografuoti su Garsijomis?

– Nežinau.

– Atiduodama nuotrauką daktarei paklausk, kelinta buvo valanda.

– Gerai. – Nana suvokė, kad jai išdžiūvo gerklė. – Tu tikrai manai, kad ją kas persekioja?

– Gal žodis *persekioja* per stiprus. Aš patikrinau Skotą Altermaną, daktarės vaikiną ar kas jis ten jai buvo. Altermanas – žinomas, gerbiamas Bostono advokatas. Neseniai išsiskyręs. Jis tik praėjusią savaitę persikėlė į Manhataną ir dirbs didelėje teisės firmoje Volstrite. Tačiau fotografavo ne jis. Praėjusį pirmadienį buvusi darbovietė jam surengė atsisveikinimo pietus Bostono restorane *Ritz-Carlton*. Ir jis, žinoma, juose dalyvavo.

– Ar Altermanas negalėjo paprašyti kokio žmogaus, kad nufotografuotų Moniką?

– Galėjo, bet abejoju. – Hartmanas atstūmė kėdę. – Nana, ačiū už svetingumą. Tortas buvo nuostabus, ir kaskart, kai geriu užplikytas arbatžoles, pasižadu atsisakyti tų popierinių maišelių.

Nana taip pat atsistojo.

– Dabar įsidėmėsiu, jei kas skambins, norėdamas sužinoti, kokia daktarės dienotvarkė, – pažadėjo ji ir staiga nušvito: – Oi,

dar turiu tau papasakoti kai ką įdomaus. Šiandien pas mus apsilankė Garsijų vaikas. Tas, kuris pasveiko nuo leukozės. Jis tik peršalo, bet veikiausiai supranti, kaip tėvai susijaudino. Tėvas, Tonis Garsija, prisiduria dirbdamas vairuotoju. Jis pasakojo Monikai praėjusią savaitę vežęs pagyvenusią ponią, kuri teigė pažinojusi daktarės senelę. Monika mano, kad čia klaida, pati niekada nemačiusi savo senelių, bet aš nepajėgiau atsispirti. Paskambinau Toniui ir jis man pasakė tos ponios pavardę. Olivija Morou, ji gyvena River Saido gatvėje. Perdaviau tai daktarei Monikai ir liepiau paskambinti senajai poniai. *Ką jūs prarasite?* – pasakiau jai.

20

Savo biure prie Šuberto alėjos, Manhatano teatrų rajone, Piteris Ganonas pakilo nuo rašomojo stalo ir pastūmė išsklaidytus popieriaus lapus. Nuėjęs prie sienos su knygų lentynomis, jis paėmė didįjį Vebsterio enciklopedinį žodyną, norėjo pažiūrėti, kokia tiksli žodžio *skerdynės* reikšmė. *Skerdynės,* – perskaitė jis. – *Daiktavardis 1. Daugelio žmonių žūtis mūšyje; gyvulio skerdimas; masinis žmonių žudymas. 2.* pasen. *Mūšyje žuvusių žmonių lavonai.*

– Lyg ir tinkamas apibrėžimas, – pasakė jis garsiai, nors buvo vienas kambaryje. – Spektaklis publikos pasmerktas, o kritikų paskerstas ir išmėsinėtas; aktoriai, muzikantai ir personalas, atidavę savo širdį, kad pastatymas būtų sėkmingas, virto lavonais.

Piteris padėjo į vietą sunkų žodyną, vėl atsisėdo prie stalo ir parimo. Buvau įsitikinęs, kad šitas tai jau pavyks, guodėsi jis. Toks įsitikinęs, kad netgi pažadėjau asmeniškai garantuoti už pusę investicijų, kurias įdėjo keli dideli šulai. O kaip tai padaryti? Pajamos už patentus baigėsi prieš kelerius metus, fondas turi krūvas įsipareigojimų. Sakiau Gregui, kad Klėjus ir Dagas per daug spaudžia dėl paramos psichinės sveikatos ir širdies ligų tyrimams, bet jis man liepė žiūrėti savo reikalų, esą ir taip daug gaunu teatrui. Kaip jiems pasakyti, kad man reikia daugiau? Daug daugiau.

Nenustygdamas jis vėl atsistojo. Pirmas... ir paskutinis miuziklo spektaklis įvyko praėjusį pirmadienį. Praėjus savaitei Piteris vis dar dėliojo žlugusio pastatymo kainas. Vienas kritikas

parašė: *Prodiuseris Piteris Ganonas sėkmingai statė nedideles dramas ne Brodvėjaus teatruose, bet jo trečias mėginimas imtis miuziklo – neabejotina nesėkmė. Atsisakyk jų, Piteri.*

Atsisakyk jų, Piteri, kartojo jis, atidarydamas nedidelį šaldytuvą, iš jo išsiėmė butelį degtinės. Tik jau negerk daug, įspėjo save, atsuko kamštelį ir pasiėmė taurę nuo padėklo. Žinau – per daug geriu, žinau.

Įsipylęs šiek tiek degtinės, Piteris įmetė kelis ledo kubelius, vėl įdėjo butelį į šaldytuvą, uždarė dureles, atsisėdo į krėslą ir atsilošė. O gal reikėtų tapti girtuokliu? – pagalvojo jis. Užtemimas. Atsijungimas. Nepajėgi sudėlioti dviejų sakinių; neįstengi galvoti, bet gali miegoti, netgi jei toks girto žmogaus miegas rytą baigiasi plėšiančiu galvos skausmu.

Piteris gurkštelėjo degtinės ir ištiesė laisvą ranką prie telefono. Buvusi žmona Siuzana paliko jam žinutę, kurioje labai apgailestavo, kad pjesė nebebus rodoma. Bet kuri buvusi žmona džiūgautų, kad pjesė žlugo, bet Siuzana nuoširdi.

Siuzana. Dar viena priežastis graužtis. Bet nė negalvok jai skambinti. Per daug skausminga.

Piteriui atitraukiant ranką, telefonas suskambėjo. Pamatęs skambintojo numerį, Piteris ketino apsimesti, kad jo nėra biure, bet suvokdamas, kad tai nepadės, pakėlė ragelį ir sveikindamasis sumurmėjo.

– Tikėjausi gauti iš tavęs žinių, – papriekaištavo balsas.

– Ketinau paskambinti, bet buvau labai užsiėmęs.

– Turėjau galvoj ne skambutį, o savo pinigus. Tu vėluoji.

– Aš... tiesiog... dabar... neturiu... tokios... sumos, – sukuždėjo Piteris lūžinėjančiu balsu.

– Tada... gauk... ją... nes... kitaip... – Ir pašnekovas nutrenkė ragelį.

21

Atsibudusi antradienio rytą, Olivija Morou pajuto, kad miegant išseko ir tos nedidelės jėgų atsargos. Kažkodėl prisiminė epizodą iš knygos „Mažosios moterys“, kurią dievino būdama paauglė. Devyniolikmetė Betė, mirštanti nuo džiovos, sako vyresniajai seseriai žinanti, kad nepasveiks, nes jau neturi jėgų kovoti.

Ir mano dienos suskaičiuotos, pagalvojo Olivija. Jei Klėjus teisus, o mano kūnas tvirtina, kad taip ir yra, man liko gyventi mažiau nei savaitė. Ką man daryti?

Sukaupusi paskutines jėgas, Olivija lėtai atsikėlė, apsivilko chalatą ir pasuko į virtuvę. Įveikusi net tokį trumpą atstumą, jautėsi per daug pavargusi, kad užkaistų virdulį, todėl atsisėdo ant kėdės valgomojo nišoje atgauti kvapo. Ketrina, meldė Olivija, nurodyk, ką man daryti. Pasakyk, kaip norėtum, kad pasielgčiau.

Po kelių minučių Olivija įstengė atsikelti; užsiplikė arbatos ir suplanavo, ką veiks šiandien. Noriu vėl nuvažiuoti į Sautamptoną, nutarė ji. Įdomu, ar Ganonų namas vis dar stovi? Ar yra namelis, kuriame su motina ir Ketrina gyvenome? Sautamptono kapinėse įspūdingame mauzoliejuje ilsisi ištisos Ganonų kartos. Žinoma, nemanau, kad jis laukia manęs anapusiniame pasaulyje, liūdnai pagalvojo Olivija. Jis mylėjo Ketriną, bet, matyt, ji ir mirusi nenorėjo susijungti su juo. O gal norėjo?

Olivija ir vėl prisiminė vaikystės akimirkas, vis iškildavusias pastarosiomis dienomis.

Aš išsigalvojau ar tikrai mačiau? Ar jau protas man pasimaišė, ar tikrai prisimenu mačiusi Ketriną, vilkinčią abitą, kai įstojo į vienuolyną? Maniau, kad novicijoms kurį laiką neleidžiama susitikti su šeimos nariais. Jos prieplaukoje, su Ketrina stovi dar viena vienuolė. Mama ir Ketrina verkia. Tikriausiai tada ji išplaukė į Airiją. Kodėl man tai taip svarbu? Gal traukdama iš atminties vaikystės akimirkas, lyg atsukdama atgal gyvenimą, mėginu atitolinti mirtį?

Reikia paskambinti į vairavimo paslaugų įmonę ir šiandien pat nuvykti į Sautamptoną, nes po kelių dienų jau bus per vėlu. Įdomu, ar galėsiu pasamdyti tą malonų jaunuolį, vežusį mane praėjusią savaitę? Koks jo vardas? Taip, prisimenu. Tonis Garsija.

Olivija baigė gerti arbatą ir mėgino prisiversti suvalgyti riekelę skrudintos duonos, bet liovėsi. Nesu alkana. Koks skirtumas – valgysiu ar ne?

Ji lėtai atsistojo, nunešė puodelį į plautuvę, paskalavo, įdėjo į indaplovę ir staiga suvokė, kad tokie kasdieniški veiksmai tuoj nutrūks suvisam.

Nuėjusi į miegamąjį, Olivija paskambino į vairavimo paslaugų įmonę ir nusivylusi sužinojo, kad Tonis Garsija šiandien nedirba.

– Turėtų dirbti, – paaiškino jai suirzęs balsas. – Bet paskambino ir pasakė, kad žmona ir sūnelis susirgo, todėl turįs juos slaugyti.

– Kaip gaila, – pasakė Olivija. – Bet nieko blogo, tiesa? Tonis minėjo, kad sūnus sirgo leukoze.

– Ne, tik persišaldė. Vos tas vaikas sučiaudi, Tonis iš karto puola panikon.

– Juo dėta ir aš jaudinčiausi, – Olivijos balse pasigirdo gaili gaidelė.

– Žinoma, ponia Morou. Atsiųsiu jums gerą vairuotoją.

Vidurdienį vairuotojas, stambus vyras vėjo nugairintu veidu, pasirodė vestibiulyje. Šį kartą Olivija jo jau laukė. Skirtingai nei Tomas Garsija, šis vairuotojas nepasiūlė jai rankos einant į garažą, bet pasakė žinantis, kad ji gera klientė, visi sako, kad ji maloni

ponia, ir jei norėsianti kur nors sustoti pakelyje į Sautamptoną ar į tualetą, tegul nedvejodama jam pasako.

Olivija ketino paprašyti, kad vyriškis paimtų drobinį krepšį su Ketrinos segtuvu iš po antklodės bagažinėje, bet apsigalvojo. Atmintinai moku tuos Ketrinos laiškus, rašytus mano motinai. Ir nenoriu, kad tas vyras juos išimtų, o paskui vėl padėtų. Jis tikriausiai jau aptarinėjo mane su kitais žmonėmis. O kodėl slepiu tą segtuvą? Kokia prasmė? Olivija nežinojo atsakymo, bet nuojauta kuždėjo palikti jį bagažinėje.

Tai buvo viena iš tų netikėtai šiltų spalio dienų, kai skaisčiai šviečia saulė ir tik maži debesėliai plaukia per ramų rudens dangų. Tačiau net įsisupus į šiltą apsiaustą Olivijai buvo šalta. Važiuojant iš miesto, ji paprašė vairuotoją atitraukti stoglangį, kad saulė šildytų užpakalinę automobilio sėdynę.

Kokią psalmę motina laikė prie lovos paskutiniais gyvenimo metais? Ji prasidėjo žodžiais: *Viešpats gano mane: nieko man netrūksta; / žaliuojančiose ganyklose mane paguldo.* Reikės pasižiūrėti ir ją kartoti. Žinau, ji nuramindavo mamą.

Eismas buvo didelis, ir jie užtruko pusvalandį, kol pasiekė Midtauno tunelį. Olivija naujomis akimis žiūrėjo į parduotuvių vitrinas ir restoranus, prisiminė, kaip čia apsipirkdavo ir pietaudavo. Išlindus iš tunelio ir atsidūrus Long Ailando greitkelyje, kelionė pagreitėjo. Važiuodama per priemiesčius, Olivija prisiminė jau seniai mirusias drauges. Lilijana gyveno Sajosete... Beverlė turėjo gražų namą Manhasete.

– Nežinau, kur važiuoti Sautamptone, – tarė vairuotojas, kai jie artinosi prie miesto.

Olivija pasakė jam adresą ir iškart prisiminė sūraus vandens kvapą, užtvindydavusį jos kambarį namelyje. Namelis buvo atsigręžęs į vandenyną, akyse jį regėjo. O koks gražus buvo Ganonų namas – visą supo veranda. Ganonai vakarienei persirengdavo puošnesniais drabužiais. Ir dar vienas prisiminimas: Ketrina basa eina paplūdimiu, vėjas plaiksto jos ilgus plaukus. Mačiau. Ten stovėjau. Tikriausiai paskui greitai išvyko į vienuolyną. Aleksas prieina prie jos ir apkabina...

Olivija užsimerkė. Taip ryškiai prisimena. Ar taip nušvinta visiems mirštantiems?

Gal buvo užsnūdusi, nes atrodė, kad vos ne kitą akimirką vairuotojas atidarė jai dureles.

– Atvykome, ponia Morou.

– Oi, aš nelipsiu. Tik norėjau dar kartą pamatyti namą, kuriame gyvenau vaikystėje.

Ji pažvelgė pro vairuotojo petį ir iš karto pamatė, kad žemės sklypas padalytas, vietoj jų namelio stovi didžiulis pastatas. Tačiau Ganonų namas toks pat, kaip prisimena. Nudažytas šviesiai geltonai, tad dar labiau išryškėjęs jo šimtametis grožis. Olivija regėjo Alekso motiną ir tėvą, stovinčius verandoje ir sutinkančius žmones, atvykstančius į jų dažnus pobūvius.

Ant pašto dėžutės vis dar užrašyta GANONAS. Taigi namas vis dar priklauso jiems, sumojo Olivija. Tikriausiai jį paveldėjo Aleksas kaip vyriausiasis sūnus, vadinasi, teisėta savininkė yra Alekso anūkė Monika Farel.

– Ar jūs gyvenote šiame name, ponia Morou? – susidomėjo vairuotojas.

– Ne, užaugau nedideliame namelyje, jis jau nušluotas nuo žemės paviršiaus, – atsakė Olivija ir pridūrė: – Norėsiu sustoti dar vienoje vietoje.

Ieškodama atsakymo buvau prie Ketrinos kapo. Ir nieko nesužinojau, gailestavo Olivija. Gal kas šaus į galvą nuvykus į kapines ir aplankius Ganonų mauzoliejų. Ten palaidotas Aleksas.

Tačiau kai vairuotojas sustojo prie mauzoliejaus, Olivija pasijuto per daug pavargusi, kad išliptų iš automobilio, ką jau kalbėti apie kovą su sąžine. Širdį užvaldė nusivylimas, kad Aleksas niekada jos nemylėjo. Po Alekso tėvo laidotuvių kartais vakarieniaudavome kartu. Susitikinėjome pusę metų. Olivija vėl prisiminė, kaip Aleksas nustebo ir nustėro, kai Olivija jam pasiūlė susituokti. „Olivija, visada būsi brangi mano draugė, bet nieko daugiau negali būti“, – pasakė jis.

Tada mudu matėmės paskutinį kartą, graudenosi ji. Man buvo per daug skaudu būti šalia jo. Tai nutiko daugiau kaip prieš

keturiasdešimt metų. Netgi į jo laidotuves nėjau. Aleksas nusprendė visą gyvenimą praleisti vienas, nesidalydamas jo su kita moterimi, netgi taip aistringai jį mylinčia.

Olivija žvelgė į Ganonų pavardę virš mauzoliejaus durų. Kada nors, tolimoje ateityje, čia bus Monikos Farel amžino poilsio vieta. Čia ilsisi jos seneliai ir proseneliai.

Bet ar dėl to turiu teisę sulaužyti motinos pažadą Ketrinai? – klausė ji savęs. Taip ir nebūčiau sužinojusi tiesos, jei veikiama stiprių vaistų mama nebūtų jos atskleidusi.

Olivija atvažiavo čia tikėdamasi gauti nurodymus, kaip elgtis, bet pagalbos nesulaukė. Tik skausmingi prisiminimai per visą kelionę kankino.

– Laikas grįžti atgal, – pasakė Olivija vairuotojui.

Tikriausiai apie šią kelionę bus kalbama vairuotojo darbovietėje, pamanė ji. Na, maždaug po savaitės visi supras, kodėl čia važiavau. Atsisveikinimo kelionė.

Grįžusi namo Olivija nusirengė ir iš karto atsigulė. Vargino netgi mintis apie maisto gaminimą. Mintys sukosi vien apie tai, kokį sprendimą priimti. Akys pradėjo merktis, bet skambantis telefonas nemaloniai išblaškė snūdą. Olivija numotų ranka, bet galbūt čia Klėjus Hadlis. Jei neatsilieps, jis paskambins budėtojui, sužinos, kad ji grįžo namo, ir tuoj pats atkurnės.

Atsidususi Olivija sugraibė telefono ragelį ir pakėlė.

– Ponia Morou?

Balsas nepažįstamas – moters.

– Ponia Morou, galbūt tik gaišinu jus. Aš – Monika Farel, vaikų gydytoja. Praėjusią savaitę jūs buvote pasamdžiusi vairuotoją, kurio sūnus – mano pacientas. Vairuotojas Tonis Garsija sakė, kad minėjote pažinojusi mano senelę. O gal jis suklydo?

Man skambina Ketrinos vaikaitė, suvokė Olivija. Aplankiusi Ketrinos kapą pasakiau Toniui Garsijai, kad pažinojau Monikos močiutę, ir jis perdavė jai. Ketrina atsiuntė man ženklą.

Virpančiu balsu Olivija atsakė:

– Taip, labai gerai pažinojau jūsų senelę ir noriu papasakoti apie ją. Labai svarbu, kad jūs sužinotumėte tai, kol dar ne per vėlu. Ar galite atvažiuoti pas mane rytoj?

– Tik vėlyvą popietę. Rytą priiminėju ligonius savo kabinete, paskui Naujajame Džersyje turime susitikimą, kurio negaliu atidėti. Galėčiau atvykti pas jus vėliausiai penktą valandą.

– Puiku. Oi, Monika, aš taip džiaugiuosi, kad paskambinot. Ar Tonis jums davė mano adresą?

– Taip, turiu jį. Ponia Morou, tik vienas klausimas. Mudvi kalbame apie mano tėvo įmotę ar biologinę motiną?

– Kalbu apie jūsų tėvo kraujo gimines, biologinius tėvus. Monika, aš labai pavargusi. Visą dieną važinėjau. Rytoj būsiu pailsėjusi. Labai laukiu mūsų susitikimo.

Olivija padėjo ragelį. Ji vos pajėgė sulaikyti ašaras ir nenorėjo, kad Monika tai pajustų. Olivija užsimerkė ir iš karto užmigo. Tą akimirką, kai telefonas vėl suskambėjo, ji sapnavo, kad susitinka su Ketrinos ir Alekso vaikaite.

Šį kartą skambino Klėjus Hadlis.

Pusiau per miegus Olivija pasakė jam:

– O Klėjau, aš tokia laiminga. Man paskambino Monika Farel. Ar gali patikėti? Ji man paskambino! Čia ženklas. Jai viską papasakosiu. Ir pagaliau širdį palengvinsiu. Galėsiu mirti rami.

22

Priblokšta to, ką jai pasakė Olivija Morou, Monika padėjo telefono ragelį ir atsisėdo prie stalo savo kabinetėlyje. Mintys šuoliavo.

Ar ta moteris tikrai pažinojo tėčio biologinius tėvus? Iš balso pasirodė sena ir silpna. Gal ji nepajėgia blaiviai mąstyti? Bet jei tikrai juos pažinojo ir man pasakytų, kas jie, būtų nuostabu. Tėtis visą gyvenimą troško sužinoti tiesą apie savo kilmę. Sakė, kad nesvarbu, net jei jo biologiniai tėvai girtuokliai ar sukčiai. Jam būtų užtekę žinoti, kas jie.

Gal rytoj tokiu laiku jau žinosiu, vylėsi Monika. Įdomu, ar turiu pusbrolių ir kitų giminaičių. Norėčiau...

Monika atstūmė kėdę ir atsistojo. Būtų gerai, kad rytoj nereikėtų eiti liudyti kanonizavimo komisijai. Tėtis buvo uolus katalikas, kiek žinau, mama taip pat. Prisimenu, kaip visi trys kiekvieną sekmadienį, tiksliai kaip laikrodis, eidavome į bažnyčią. Priklausau kartai, kuri atitolo nuo bažnyčios, nors kartais nueinu į mišias. Tėčio nuomone, mes viską pernelyg supaprastinome. „Jums, jaunuoliai, atrodo, kad jei sekmadienio rytą norite melstis irstydamiesi valtele, tai ir meldžiatės, ir niekam nenusikalstate, – kalbėjo jis. – O iš tiesų tai visai negerai."

Rajanas Dženeris žadėjo užeiti septintą valandą pavartyti Maiklo O'Kifo ligos istorijos. Jau septynios. Ši mintis privertė Moniką nubėgti į nedidelį personalo vonios kambarį ir pažvelgti į veidrodį. Dieną ji vos vos pasidažydavo lūpas ir pasipudruodavo. Tačiau dabar atsidarė spintelę ir išsitraukė kreminę pudrą ir blakstienų tušą.

Šiandien ir vėl buvo sunki diena, pagalvojo ji. Laikas šiek tiek pasigražinti. Monika pasipudravo, pasidažė vokus šešėliais. Paskui, prisiminusi Rajano pastabą, kad jai tinka palaidi plaukai, ištraukė juos prilaikančius segtukus.

Juokinga, sutriko ji, Rajanas ateis pažiūrėti Maiklo O'Kifo ligos istorijos, magnetinio rezonanso tyrimo ir kompiuterinės tomografijos, o aš gražinuosi. Bet jis tikrai malonus.

Savaitgalį Monika mėgavosi prisiminimais apie vakarą Rajano bute. Prisipažino sau, kad gėrėjosi juo kaip chirurgu, bet net nenumanė, koks jis šiltas ir žavus su draugais. Džordžtaune jo beveik nepažinojau, prisiminė Monika. Kai įstojau, Rajanas buvo jau paskutiniame kurse. Visada atrodė labai rimtas.

Po septynių dvidešimt nuaidėjo durų skambutis.

– Labai atsiprašau, – vos jai atidarius duris prašneko Rajanas.

– Ir aš tą patį kalbėjau tavo bute penktadienį, – nutraukė jį Monika. – Užeik, paruošiau viską, ką norėjau tau parodyti. Žinau, tu pakeliui į teatrą.

Ji padėjo Maiklo O'Kifo ligos istoriją ant stalo laukiamajame. Vaikiškos knygelės, kurios paprastai čia gulėdavo, buvo sukrautos kampe. Dženeris pažvelgė į jas.

– Vaikystėje daktaras Sjuzas buvo mylimiausias mano rašytojas, – tarė jis. – O tavo?

– Sąrašo viršuje, – sutiko Monika. – Kaip galėjo nebūti?

Dženeris atsisėdo ir pasiėmė ligos istoriją. Monika prisitraukė kėdę kitoje stalo pusėje ir žiūrėjo, kaip Dženeris ieško akinių. Ji spoksojo į Rajaną, kai jis ėmė lyginti magnetinio rezonanso tyrimą ir kompiuterinę tomografiją. Kaip tik tokią liūdną išraišką Monika ir tikėjosi pamatyti, kai Rajanas paėmė vieną tyrimą, vėliau kitą. Galiausiai Dženeris padėjo ant stalo lapus ir tarė:

– Monika, tam vaikui neišgydomas smegenų auglys. Jis turėjo mirti, daugiausia pratempti metus. Ar nori pasakyti, kad berniukas dar gyvas?

– Šis magnetinio rezonanso tyrimas ir kompiuterinė tomografija daryti prieš ketverius metus. Buvau ką tik pradėjusi dirbti šioje ligoninėje. Taigi gali įsivaizduoti, kaip nervinausi. Maiklui

buvo ketveri. Jam prasidėjo priepuoliai ir tėvai manė, kad sūnus serga epilepsija. Bet matai, ką radau. O dabar pažiūrėk į kitą segtuvą. Tai diagnostiniai pastarųjų trejų metų Maiklo tyrimai. Beje, jis šaunus vaikis, geras mokinys ir mažosios lygos komandos kapitonas.

Dženerio antakiai pakilo. Jis atvertė kitą segtuvą, įdėmiai peržiūrėjo vieną po kito puslapius, paskui padėjo ant stalo ir ilgai tylėdamas žvelgė į Moniką.

– Ar matai bent mažiausią netikėtos remisijos galimybę? – paklausė ji.

– Jokios. Visiškai neįmanoma, – tvirtai pareiškė Dženeris.

Monika linktelėjo.

– Būk atsargus. Gali atsidurti kanonizavimo proceso liudytojų sąraše.

Rajanas Dženeris atsistojo.

– Jei jiems reikia dar vieno žmogaus nuomonės, mielai ją pareikšiu. Jei tie tyrimai tikrai Maiklo O'Kifo, remdamasis savo studijomis, gydytojo ir chirurgo praktika, galėčiau tvirtai teigti, kad jo neturėtų būti tarp gyvųjų. O dabar jau verčiau eisiu. Viena jauna panelė bus labai nelaiminga, jei nesuspėsiu į teatrą prieš pakylant uždangai.

Trečiadienio rytą po ilgų dvejonių Monika prisipažino Nanai skambinusi Olivijai Morou ir ketinanti aplankyti ją, kai grįš paliudijusi Naujojo Džersio Metačeno vyskupijoje.

– Ar ji tikrai pažinojo jūsų močiutę? – susijaudinusi paklausė Nana.

Monika padvejojusi ėmė atsargiai rinkti žodžius.

– Ji teigia pažinojusi, bet, sprendžiu iš ponios Morou balso, ji labai sena, todėl nieko nesakysiu, kol jos nepamatysiu.

Kodėl nepasakiau Nanai, kad Olivija Morou teigia pažinojusi abu mano biologinius senelius? – klausinėjo savęs tą popietę, savo šešerių metų automobiliu važiuodama į Naująjį Džersį. Nes esu įsitikinusi, jog tai per gerai, kad būtų tiesa. Imsiu tikėti ste-

buklais, jaudinosi Monika, vos slinkdama mašinų sraute Keturioliktojoje gatvėje, vedančioje į Linkolno tunelį.

Po valandos ji pastatė automobilį prie Metačeno vyskupijos. Trokšdama būti už tūkstančio mylių nuo šios vietos, Monika sustojo prie sekretorės stalo erdviame vestibiulyje. Prisistačiusi ji pasakė:

– Esu susitarusi susitikti su monsinjoru Džozefu Keliu.

Sekretorė nusišypsojo.

– Monsinjoras laukia jūsų, daktare. Jis antrame aukšte, 1024 kabinete.

Pasukusi į kairę, Monika pamatė koplytėlę. Ar čia vyksta kanonizavimo ceremonija? – smalsavo ji. Savaitgalį ji pasiskaitė apie šį procesą. Atrodo beveik viduramžiškas. Jei tai, ką skaičiau, tiesa, tai monsinjoras Kelis paskirtas vyskupijos tyrimui atlikti. Mane apklausiant dalyvaus dar du žmonės. Vienas jų – oponentas, kurio vaidmuo – įsitikinti, ar kalbama ne apie apsišaukėlių stebuklus. Velnio advokatas. O kitas asmuo – apklausos notarė. Tikriausiai ji užrašys mano liudijimą, o aš pirmiausia turėsiu prisiekti, kad sakysiu vien tiesą.

Praėjusi pro liftą, Monika užlipo kilimu užklotais laiptais. Monsinjoro Kelio kabineto durys buvo praviros. Pamatęs Moniką, jis nuoširdžiai nusišypsojo ir mostelėjo kviesdamas.

– Užeikite, daktare Farel. Ačiū, kad sutikote atvykti.

Kalbėdamas vyskupas atsistojo ir skubiai apėjo stalą, kad paspaustų Monikai ranką.

Dvasininkas iš karto patiko Monikai. Jam buvo netoli septyniasdešimties, tačiau tamsius jo plaukus tik kur ne kur puošė šarma. Tvirtai sudėtas mėlynakis vyras.

Kaip Monika ir tikėjosi, didelio kabineto poilsio kampe sėdėjo dar du žmonės. Monsinjoras Kelis vieną jų pristatė kaip monsinjorą Deividą Felą, smulkų berniokiško veido vyrą, kuriam veikiausiai šiek tiek per keturiasdešimt. Kabinete sėdėjo ir aukšta moteris trumpais garbanotais plaukais, galbūt dešimčia metų vyresnė už monsinjorą Felą. Ji buvo pristatyta kaip Lora Širing. Monika buvo tikra, kad ta moteris notarė.

Monsinjoras Kelis pakvietė Moniką atsisėsti, padėkojo, kad atėjo, ir paklausė:

– Ar jūs ką nors žinote apie seserį Ketriną?

– Mažai. Girdėjau, kad ji įkūrė kelias vaikų ligonines, todėl kaip pediatrė ją labai gerbiu, – atsakė Monika džiaugdamasi, kad pokalbis nebus kokia apklausa – tiki ji stebuklais ar netiki. – Ji buvo vienuolė pranciškonė, jos ligoninėse buvo gydomi ligoniai su tam tikra negalia. Panašiai kaip Denis Tomas įkūrė Šventojo Judo ligoninę, kurioje gydomi vėžiu sergantys vaikai.

– Taip, jūs teisi, – pritarė Kelis. – Netgi praėjus trisdešimt trejiems metams nuo jos mirties daug žmonių tiki, kad ji buvo šventoji, gyvenusi tarp mūsų. Mes tiriame, kaip pasveiko O'Kifų sūnus, be to, daugybė tėvų skambino į vyskupiją ir teigė, kad sesuo Ketrina turėjo gydomųjų galių. Pabuvę su ja, net sunkiai sergantys vaikai pasijusdavo geriau. – Monsinjoras Kelis pažvelgė į monsinjorą Felą.

– Dabar tu kalbėk, Deividai.

Šypsena sušvelnino griežtą Deivido Felo veidą.

– Daktare Farel, leiskit trumpai pristatyti tą, kurio byla dabar nagrinėjama Romoje. Terensis Kukas buvo Niujorko kardinolas arkivyskupas. Jis mirė prieš dvidešimt penkerius metus. Ar teko apie jį girdėti?

– Taip. Mano tėvui labai patiko Niujorkas. Mirus mamai, kai man buvo dešimt metų, savaitgaliais atvažiuodavome į Manhataną, lankydavome teatrus ir muziejus. Sekmadienio rytą visada klausydavome kardinolo aukojamų šventų mišių. Prisimenu, per jas mačiau ir kardinolą O'Konorą. Žinau, tai buvo po kardinolo Kuko mirties.

Felas linktelėjo.

– Jį mylėjo daugybė žmonių. Šalia jo visi jausdavo palaimą. Kai kardinolas Kukas mirė, tūkstančiai žmonių siuntė į arkivyskupiją laiškus apie jo gerumą, nuoširdumą, kaip jis paveikė jų gyvenimą. Jums bus įdomu sužinoti, kad vieną jų parašė prezidentas Reiganas su žmona Nense.

– Jie ne katalikai, – pasakė Monika.

– Laiškus siuntė ne vien katalikai, rašė įvairių sluoksnių žmonės. Mažai kas žino, kad kai buvo pasikėsinta į prezidentą Reiganą, jis buvo daug arčiau mirties, negu buvo skelbiama viešai. Prezidento administracijos vadovas paklausė, ar jis norėtų pasikalbėti su dvasiniu patarėju. Reiganas paprašė, kad į Vašingtoną atskristų kardinolas Kukas, ir šis prie prezidento lovos praleido dvi su puse valandos. Kardinolo Kuko kanonizavimo procesas vyksta jau daugelį metų. Surinkta per dvidešimt du tūkstančius dokumentų – laiškų ir žodinių liudijimų, nagrinėjami jo raštai. Teigiama, kad jis, visai kaip sesuo Ketrina, išgelbėjęs mirštančiam vaikui gyvybę.

– Jūs turite suprasti mano padėtį. – Monika atsargiai rinko žodžius. – Aš neneigiu dieviško įsikišimo, bet kaip gydytoja ieškau ir kitų priežasčių, kodėl šis vaikas, Maiklas O'Kifas, staiga pasveiko. Pateiksiu jums vieną pavyzdį. Žmogus, sergantis tapatybės sutrikimu – vadinamuoju asmenybės susidvejinimu, kartais gali suokti lyg lakštingala, o kartais atrodyti kaip visai neturintis klausos. Pasitaikė atvejų, kai tas pats žmogus be akinių prastai mato, o kitą kartą jo rega tobula. Būdama mokslininkė, vis dar ieškau paaiškinimo, kodėl Maiklo O'Kifo smegenų auglys išnyko.

– Kai susisiekėme su jumis, jūs noriai papasakojote, kaip reagavo Maiklo motina pranešus diagnozę, kad jų sūnus nepagydomai serga.

– Aš patariau O'Kifams išklausyti kitų kvalifikuotų specialistų nuomonę ir maldavau nepasitikėti melagingais pažadais išgydyti jų vaiką. Sakiau esanti tikra, kad Sinsinačio gydytojai patvirtins mano diagnozę, tad tėvai turėtų parsivežti Maiklą namo ir džiaugtis juo tuos metus, kurie jam liko gyventi.

– Ir kaip reagavo tėvai?

– Maiklo tėvas vos nenualpo, o motina pažvelgė į mane ir pasakė: „Mano sūnus nemirs. Aš kviesiu žmones melstis seseriai Ketrinai, ir jis pasveiks."

Monsinjorai Felas ir Kelis susižvalgė.

– Daktare Farel, norime, kad priesaika patvirtintumėte savo liudijimą, ir galėsite eiti, – pasakė Kelis. – Tai, ką pasakėte, ypač svarbu tiriant šį procesą.

– Mielai paliudysiu prisiekusi, – ramiai pasakė Monika.

Kaip keista, iki šiol ji davusi tik Hipokrato priesaiką. Prisiminė žodžius iš jos: *...nes kai kurie ligoniai, nors jų būklė sunki, pasveiksta tik dėl to, kad yra paveikti gydytojo gerumo.*

Gal Maiklas O'Kifas pasveiko ne dėl gydytojos, tai yra mano, o dėl mirusios vienuolės pranciškonės, sesers Ketrinos, kuri visą gyvenimą rūpinosi neįgaliais vaikais, gerumo? Maiklo motina tvirtai tikėjo, kad sesuo Ketrina neleis jai netekti vienintelio vaiko.

Ši mintis nepaliko Monikos, kol ji, davusi priesaiką, kartojo savo liudijimą.

23

Gregorio Ganono dviaukštis butas buvo viename iš Muziejaus mylios namų. Šis Penktojo aveniu ruožas taip vadinamas todėl, kad yra netoli Metropoliteno meno muziejaus, Gugenheimo ir kitų muziejų. Buto terasos žvelgė į visas keturias Manhatano puses, iš jų atsivėrė pritrenkiantys garsiausios pasaulio salos vaizdai.

Prieš vesdamas antrą kartą prieš aštuonerius metus, Gregas gyveno netoliese, kampiniame name, patogiame dvylikos kambarių bute. Jo pirmoji žmona Karolina iki šiol jame tebegyvena. Ten užaugo du jų sūnūs. Eidenas tapo advokatu ir dirba visuomeniniu gynėju Manhatano teisinės pagalbos draugijos biure. Antrasis sūnus Viljamas, mokytojas, gavęs socialinių mokslų magistro laipsnį, pasisiūlė dirbti sunkių mokinių mokykloje. Po skyrybų nė katras sūnus nenori bendrauti su Gregu.

– Tu paskelbei žurnalistams, kad skiriesi su mama ir vedi Pamelą, o mama net neįtarė apie tavo romaną, – pasakė Eidenas. – Na, ir sėkmės tau. Turėk Pamelą. Netgi pasakei, kad pirmą kartą gyvenime sužinojai, kas yra tikra meilė. Taigi pamiršk mus. Jei tau nereikia mūsų, mums nereikia tavęs.

Sūnums jau greit sukaks trisdešimt metų. Kartais, sugalvojęs iš biuro namo parpėsčiuoti, Gregas sutikdavo juos, einančius aplankyti motinos. Jis nenorėjo prisipažinti, kad eina pro Karolinos namą vildamasis susitikti su vaikais. Bet kai juos pamatydavo, nė vienas neatsakydavo į jo pasisveikinimą. Kartais pro langą išvysdavo ir Karoliną. Gregas girdėjo, kad ji rimtai drau-

gauja su Gajum Veterilu, tarptautinės statybos bendrovės vadovu. Jo bendrovė tiesia kelius ir stato tiltus. Veterilas našlys ir, regis, labai solidus asmuo. Gregas viliasi, kad Karolinai pasiseks. Ji nusipelno gero vyro. Bet per skyrybas jos nenuskriaudžiau, teisinosi Gregas. Jis galvojo apie tai sėdėdamas bibliotekoje, siurbčiodamas degtinę ir žvelgdamas pro terasos langą į vakarėjantį dangų.

Kiek gaučiau už šį butą? – svarstė jis. Prieš aštuonerius metus, kai su Pamela susituokėm, sumokėjau už jį aštuoniolika milijonų. Bet tada Pamela viską išgriovė, ir sukišau dar aštuonis milijonus į remontą. Nemanau, kad pardavęs gaučiau dvidešimt šešis milijonus. Ir kaip pažvelgti Pamei į akis ir pasakyti, kad privalau padengti nuostolius, antraip...

Kol kas man sekėsi gauti naudingos informacijos. Anksčiau nesigriebdavau jokių įtartinų sandėrių, tik kelerius pastaruosius metus, kai tapau per daug godus. Šiandienos pietūs praėjo puikiai. Tas vyras visada gyveno gerai, bet jo pasitikėjimo fondas prilaikė jį įtempęs pasaitėlį. Dabar, kai jo motina mirė, jis nori investuoti palikimą, kad duotų jam gerus pinigus. Jis prisiklausė apie mane puikių dalykų ir daug jo draugų yra mano klientai. Jei jis man leis valdyti jo akcijų paketą, gal dar liksiu likvidus, kol pavyks kelis kartus pelningai parduoti.

Fondas. Visi žino, kad investicijos duoda mažą pelną. Patentai baigėsi, pinigai liovėsi plaukę, Jau kelerius metus šitaip. Mes pernelyg beatodairiškai švaistėme savo kapitalą, prisipažino sau Gregas. Mūsų labdaros sąskaitos neištvertų dienos šviesos. Nuodugniau įsigilinus, Piterio teatro finansavimas atrodo labai įtartinas. Bet kardiologas Klėjus ir psichikos tyrimų karalius Dagas gerina mūsų įvaizdį, siūlo tinkamus paremti labdaros objektus. Man reikia iš fondo ištraukti pinigų – apvalią sumelę, bet juk nėra ko paimti.

– Gregai!

Kaip visada gundantis balsas, pavergęs Gregą Ganoną, vos pirmą kartą jį išgirdo, ir šįkart magiškai paveikė.

– Aš čia! – šūktelėjo Gregas.

– Slepiesi tame didžiuliame odiniame krėsle, – paerzino žmona. – Bet juk ne nuo manęs slepiesi, tiesa?

Gregas pajuto, kaip rankos nuslydo krėslo atkalte ir apsivijo kaklą.

Grego šnerves užpildė kvapą gniaužiantys, brangūs ir švelnūs Pamelos kvepalai. Net nematydamas žmonos, Gregas įsivaizdavo jos pritrenkiamą grožį. Žmonės dažnai palaiko ją Ketrina Zeta-Džons. Milžiniškomis valios pastangomis Gregas nustūmė demonus, įspėjančius, kad jis nepajėgia įveikti finansinių rūpesčių ir, kaip daugelis kitų, bus nuteistas ilgus metus kalėti. Gregas apglėbė Pamelos rankas.

– Slepiuosi nuo tavęs? Niekada. Pame, juk myli mane, tiesa?

– Koks kvailas klausimas.

– Kad ir kas atsitiktų, manęs nepaliksi?

Pamela Ganon kimiai nusijuokė.

– Kodėl turėčiau palikti dosniausią vyrą pasaulyje?

24

Trečiadienį šeštą valandą vakaro Kristina Džonson paskambino motinai.

– Mama, nežinau, ką daryti. Ponia Karter vakar negrįžo namo ir neatsiliepia mobiliuoju telefonu. Aš viena su jos dukra.

– Dėl Dievo meilės, ji tikrai pakvaišusi. Juk šiandien tau laisva diena. Ką ta moteris sau galvoja?

– Praėjusią savaitę kartą irgi negrįžo vakare, bet rytą parsirado. Ji niekada taip ilgai nebuvo nepasiekiama. Ir jaudinuosi dėl Selės. Ji šiek tiek švokščia.

Kristina atsisuko ir pažvelgė į Selę, ramiai sėdinčią ant kilimo su lėle ant kelių.

– Ar neleidi jos prie šuns?

– Stengiuosi, bet Selė myli šunį, o šis ją.

Bet labradorai šeriasi ir daktarai įspėjo motiną, kad mergaitė alergiška gyvūnams.

– Renė Karter neturėtų laikyti šuns, juk žino, kad jis kenkia dukrelei. Patikėk, ji netikusi motina.

Pavargusiai Kristinai jau dingojosi, kaip motina su pasimėgavimu rėžia įspėjusi dukterį, kad auklės darbas sunkus ir jai verčiau reikėjo studijuoti slaugą. Tada nereikėtų priklausyti nuo tų išlepintų turtuolių malonės. Toms moterims vaikas reikalingas tik tam, kad kartais nueitų su juo į Centrinį parką ir pasirūpintų, kad jas nufotografuotų laikraščio *New York Post* šešto puslapio reporteris. Kristina užbėgo motinai už akių žodžių tėkmei dar nepasipylus.

– Mama, skambinu norėdama pranešti, kad šiandien veikiausiai negrįšiu namo. Turiu prisipažinti, kad ponia Karter man moka dvigubai, nes buvau čia visą savaitę. Esu tikra, kad ji tuoj pareis.

– Ar mėginai paskambinti jos draugėms?

Kristina padvejojusi atsakė:

– Skambinau dviem, su kuriomis ji nuolat bendrauja.

– Ką jos sakė?

– Viena nusijuokė ir pasakė: „Juk čia Renė. Matyt, pakabino naują vaikiną." O kita tik atrėžė: „Nė nenutuokiu, kur ji galėtų būti."

– Na, nieko nelieka, tik laukti. Ar žinai, su kuo susitikti išėjo šeimininkė?

– Ne, bet ji buvo puikios nuotaikos.

– Gerai, bet norėčiau, kad apsvarstytum, ar verta jai dirbti. Ir atidžiai stebėk mergaitę. Jei ims dusti, įjunk drėkintuvą, o jei dar pablogės, nerizikuok, skambink gydytojai. Ar turi daktarės numerį?

– Taip, daktarė Farel kelis kartus skambino ir klausė, kaip Selė laikosi. Ji kaskart primena man savo mobiliojo telefono numerį.

– Manau, kad kol kas daugiau nieko negali. Bet jei ta moteris negrįš rytoj, gal reikėtų paskambinti į policiją.

– Esu tikra, kad grįš. Paskambinsiu vėliau, mama.

Kristina atsidususi padėjo telefoną ant laikiklio. Skambino iš Selės kambario – vienintelės vietos, kur neįleisdavo šuns. Mergaitės kambarys buvo didelis, apstatytas baltais pintais baldais. Kilimas – rausvos ir baltos spalvos ornamentų. Sienos išmoningai ištapytos pasakų veikėjais, ant langų rausvos ir baltos nėrinių užuolaidos. Lentynos prieš lovytę pilnos žaislų ir vaikiškų knygelių. Pirmą kartą pamačiusi Selės kambarį, Kristina pagyrė Renę Karter.

– Turi būti gražu – dekoratorė nulupo baisius pinigus, – atšovė Renė.

Selė beveik nevalgė vakarienės. Ji pažaidė su lėlėmis, bet paskui nuėjo prie lovytės, nusitraukė antklodėlę ir atsigulė ant grindų.

Ji vėl susirgo, susirūpino Kristina. Įjungsiu drėkintuvą ir miegosiu ant sofos šalia. Jei rytą Selė nesijaus geriau, nepaisysiu, motina grįžo ar ne, vis tiek skambinsiu daktarei Farel. Ponia Karter įsius, nes turėsiu pasakyti daktarei, kad jos nebuvo namie, bet man nerūpi.

Kristina perėjo kambarį, pasilenkė ir pakėlė mieguistą mergaitę.

– Vargšelė, – pasakė ji. – Gimusi tu tikriausiai labai apsunkinai tai nelemtai moteriai gyvenimą.

25

Prieš susitikdama su Olivija Morou, Monika vylėsi grįžti namo ir persirengti. Tačiau reikės labai skubėti, nusprendė važiuodama Linkolno tuneliu. Verčiau nuvažiuosiu anksčiau, neversiu jos laukti. Akivaizdu, senutė serga.

Olivija Morou teigia pažinojusi mano senelius, tėčio biologinius tėvus. Ar gali būti? Tėčio mama padarė viską, kad nuslėptų savo tapatybę. Gimimo registravimo dokumentuose iš Airijos ligoninės Fareliai įrašyti kaip biologiniai tėvai. Ką turėjo galvoj Olivija Morou, teigdama norinti papasakoti apie juos, kol dar ne per vėlu? Ne per vėlu kam? Gal ji sunkiai serga ir tuoj mirs? Jei ne ta atsitiktinė vairuotojo Tonio Garsijos pastaba, niekada nebūčiau su ja susisiekusi. Ar ponia Morou kada nors mėgino manęs ieškoti?

Pastačiusi automobilį artimiausiame garaže, be dvidešimt penkios Monika įėjo į Švabo namo vestibiulį ir pasakė budėtojui savo pavardę.

– Esu susitarusi susitikti su ponia Morou penktą valandą, – paaiškino ji. – Atvykau truputį anksčiau, taigi palauksiu čia, kol jai paskambinsite.

– Prašom, ponia.

Tos dvidešimt minučių atrodė kaip ištisos valandos. Monika vėl nuėjo prie budėtojo stalo.

– Gal galėtumėte paskambinti poniai Morou ir pranešti, kad atėjo daktarė Farel.

Jaudulys gniaužė kvapą, kai Monika Farel žiūrėjo į budėtoją, renkantį numerį. Iš jo išraiškos Monika spėjo, kad kažkas negerai. Jis išjungė ryšį ir vėl surinko numerį, palaukė kelias ilgas minutes ir vėl išjungė.

– Neatsiliepia, – pasakė budėtojas. – Kažkas ne taip. Esu tikras, kad ponia Morou šiandien niekur nėjo. Ji blogai jaučiasi. Grįžusi vakar vakare atrodė pernelyg pavargusi net iki lifto nupėdinti. Turiu jos gydytojo numerį. Tuoj paskambinsiu. Naktinis budėtojas sakė, kad vakar daktaras buvo jos aplankyti.

– Aš gydytoja, – skubiai tarė Monika. – Jei manot, kad poniai Morou blogai, negalima gaišti.

– Paskambinsiu daktarui Hadliui. Jei jis sutiks, užlipsiu į viršų su jumis.

Nekantraudama ir kankindamasi, Monika laukė, kol budėtojas skambino Hadliui. Jo nebuvo darbe, bet atsiliepė mobiliuoju telefonu. Monika girdėjo, kaip budėtojas trumpai aiškina padėtį. Paskui jis padėjo ragelį.

– Daktaras Hadlis atvyks kuo greičiausiai, bet liepė tuoj pat jus palydėti į ponios Morou butą, o jei ji užsistūmusi skląstį, išlaužti duris.

Kai budėtojas pasuko duryse valdytojo raktą, pasigirdo trakštelėjimas. Paspaudus rankeną, durys atsivėrė. Buto, kur Olivija Morou praleido daugiau negu pusę gyvenimo, durų skląstis nebuvo užšautas.

– Esu tikras, kad ji neišėjusi, – vėl pasakė budėtojas. – Daktaras Hadlis vakar čia buvo. Jei ponia Morou jau buvo atsigulusi, daktarui išėjus tikriausiai nebesikėlė ir neužšovė skląsčio.

Nors elektra nedegė, užteko iš lauko sklindančios šviesos. Monika apžvelgė tvarkingą svetainę, valgomojo zoną, atviras duris į virtuvę ir nuskubėjo koridoriumi paskui budėtoją.

– Jos miegamasis pačiame gale, – paaiškino vyriškis, – šalia kabineto.

Jis pasibeldė į uždarytas miegamojo duris, tada padvejojęs atidarė ir įėjo į kambarį. Stovėdama tarpduryje Monika matė

smulkutę figūrėlę – galva atremta į pakeltą pagalvę, kūnas užklotas.

– Ponia Morou, – tarė budėtojas, – čia Henris. Mes tik norime pažiūrėti, ar gerai jaučiatės. Daktaras susirūpinęs, ar jums jo nereikia.

– Įjunkite šviesą, – įsakė Monika.

– O taip, daktare, žinoma, – išlemeno budėtojas.

Lempa palubėje užtvindė kambarį šviesa. Monika skubiai priėjo prie lovos krašto, pažvelgė į vaškinį veidą, dantis, prikandusius lūpos kamputį, praviras akis. Ji jau kelias valandas mirusi. O Dieve! Kodėl nepaskambinau anksčiau? Ar dabar kada nors sužinosiu apie savo giminaičius?

– Skambinkit policijai, Henri, – įsakė ji. – Būtina pranešti, kai žmogus miršta vienas. Aš palauksiu, kol ateis jos gydytojas. Turi pasirašyti mirties liudijimą.

– Taip, ponia. Taip. Ačiū. Leidžiuosi į apačią.

Henris troško kuo greičiau dingti nuo lavono.

Kambario kampe stovėjo kėdė. Monika patraukė ją ir atsisėdo prie palaikų moters, su kuria taip norėjo susitikti. Akivaizdu, Olivija Morou labai sirgo. Atrodo beveik išdžiūvusi. Ar ji tikrai žinojo apie mane? – spėliojo Monika. O gal čia buvo kokia klaida? Dabar tikriausiai jau niekada nesužinosiu.

Po penkiolikos minučių atskubėjo gydytojas Klėjus Hadlis. Pakišęs ranką po antklode, jis kilstelėjo Olivijos Morou riešą, paskui vėl atsargiai padėjo ir užklojo.

– Buvau užėjęs vakar vakare, – kimiai pasakė jis. – Maldavau, kad Olivija sutiktų važiuoti į ligoninę ar slaugos namus, kad nemirtų viena. Tačiau ji aikštijosi, atėjus gyvenimo pabaigai esą norinti gulėti savo lovoje. Ar seniai ją pažįstate, daktare?

– Mes nebuvom susitikusios. Šį vakarą turėjome pirmą kartą pasimatyti, – tyliai atsakė Monika. – Mano tėvas buvo įvaikintas. Ponia Morou teigė pažinojusi jo biologinius tėvus ir norėjo man apie juos papasakoti. Gal jums ką nors apie tai užsiminė?

Hadlis papurtė galvą.

– Daktare Farel, nekreipkit dėmesio į tai, ką sakė Olivija. Per pastarąsias kelias savaites, kai pasakiau, kaip sunkiai ji serga, Olivijai prasidėjo haliucinacijos. Vargšė moteris neturėjo šeimos ir jai ėmė vaidentis, kad visi sutikti žmonės jos giminaičiai.

– Aišku. Atvirai kalbant, ir aš panašiai pagalvojau. Manau, turėčiau palaukti policijos, nes mudu su budėtoju radome mirusiąją. Jie tikriausiai norės mane apklausti.

– Tai palaukite svetainėje, – pasiūlė Henris.

Paskutinį kartą pažvelgusi į lovą, kur gulėjo Olivija Morou, Monika išėjo iš kambario. Bet einant koridorium jos neapleido įkyrus jausmas, kad kažkas čia ne taip.

Gal kraustausi iš proto, pamanė ji. Veikiausiai iki šiol nesuvokiau, kaip vyliausi, kad Olivija Morou tikrai papasakos apie mano kilmę. Ak, kaip gaila. Bet ir sėdint stilingai įrengtoje Olivijos Morou svetainėje jausmas, kad ji praleido kai ką svarbaus, nedingo. Ta mirusi moteris, kurios ji niekada nebuvo sutikusi, atrodė keistai. Bet kas buvo taip keista?

26

Ketvirtadienio rytą Dagas Langdonas paskambino Semiui Barberiui. Tai, ką jis pasakys, tikriausiai bus įrašinėjama, todėl jis kalbėjo trumpai ir net pakeitė balsą.

– Sutinku su tavo sąlygomis.

– Oi, Dagi, atsipalaiduok, tavęs neįrašinėju. Jau turiu viską, jei kartais sąlygos manęs netenkintų. Ar paruošei grynuosius naudotais banknotais?

– Taip, – nukirto Langdonas.

– Taigi padarysim šitaip: abu turėsim tokius pačius juodus lagaminėlius. Susitiksim automobilių aikštelėje prie mūsų mėgstamos užeigos Kvinse. Pasistatysim automobilius šalia ir pasikeisim lagaminėliais, bet kavos negersim. Kaip tau toks planas?

– Kada nori susitikti?

– Dagi, tavo balsas toks prislėgtas, o aš noriu, kad būtum laimingas. Kuo greičiau, tuo geriau. O jei šiandien trečią po pietų? Tada ten ramiau, o mano naktinio klubo šefas nori, kad šįvakar ateičiau anksčiau. Kelios įžymybės užsisakė staliukus, ir turėsiu ginti juos nuo puolančių įkyruolių.

– Aišku. Taigi trečią po pietų aikštelėje prie užeigos. – Daglas Langdonas jau neiškreipė balso.

Jei Semis Barberis paims pinigus ir neatliks darbo, jis ničnieko negalės padaryti. Nebent, niūriai tarė sau, pasirūpinčiau pačiu Semiu. Bet jei to prireiktų, Langdonas pasistengtų, kad niekas nesusietų Semio žūties su juo.

Vis dėlto gavęs pinigus Semis atliks užduotį, buvo įsitikinęs Langdonas. Jis sėdėjo kabinete ir laukė savo pirmos pacientės Robertos Voters – dar vienos nuolatinės vėluotojos, žinoma, jam tai nė motais. Langdonas visada sustabdo ją pasibaigus skirtam laikui, netgi tada, jei moteris padrybso ant kušetės vos penkiolika minučių. Kai Roberta pirmą kartą ėmė prieštarauti, psichiatras pasakė: „Nedora versti kitą pacientą laukti. Būtų neteisinga. Pagalvokit apie tai. Viena jūsų įtemptų santykių su vyru priežasčių ta, kad sutuoktinis siunta, nes jūs nieko nepadarot laiku ir verčiate jį jaustis nepatogiai, per jus nuolat vėluojate į bendrus renginius."

Viešpatie, jį pykina nuo tos moters!

Tiesą sakant, vemt verčia nuo jų visų. Bet būk atsargus, įspėjo save. Pradėjai per daug šiurkščiai elgtis su Beatriče, kuri vis dėlto gera sekretorė, nors tiesiog spinduliavo smalsumu, kai Semis čia pasirodė.

Suskambėjo telefonas. Po akimirkos pasigirdo Beatričės balsas:

– Skambina daktaras Hadlis.

– Ačiū, Beatriče. – Dagas prisivertė, kad balsas nuskambėtų šiltai, bet išgirdęs spragtelėjimą, kai sekretorė išsijungė, prašneko visiškai kitaip: – Visą vakarą mėginau tau prisiskambinti. Kodėl neatsiliepei?

– Nes bjauriai jaučiuosi, – virpančiu balsu atsakė Klėjus Hadlis. – Aš gydytojas, gelbėju žmonėms gyvybę. Viena kalbėti, kad reikia ką nužudyti, o visai kas kita pagalve uždusinti savo pacientę.

Dagas Langdonas apstulbęs klausėsi kūkčiojimo kitame laido gale. Jei Beatričė nebūtų iš karto išjungusi, būtų išgirdusi tą protrūkį, įsiutęs pamanė Langdonas ir norėjo užrėkti, kad Hadlis užsičiauptų, bet užgniaužęs apmaudą ramiai pasakė:

– Klėjau, tvardykis. Olivijai Morou buvo likusios vos kelios dienos. Sutrumpinęs tomis keliomis dienomis jai skausmą, išsigelbėjai nuo kalėjimo iki gyvos galvos. Juk sakei, kad ji ketino papasakoti Monikai Farel apie Aleksą ir Ganonų turtą?

– Dagai, Monika Farel buvo Olivijos bute, kai ten nuėjau vakar vakare. Sėdėjo Olivijos miegamajame prie lovos. Ji gydytoja. Galėjo ką nors pastebėti.

– Pavyzdžiui, ką?

Langdonas laukė. Hadlis liovėsi šnarpštęs, bet balse buvo justi dvejonė.

– Nežinau. Tikriausiai paprasčiausiai nervinuosi. Atleisk, greitai grįšiu į vėžes.

– Klėjau, – Langdonas stengėsi, kad balsas skambėtų raminamai, – privalai susivaldyti ir dėl savęs, ir dėl manęs. Pagalvok apie pinigus Šveicarijos banko sąskaitoje ir kaip su jais galėtum gyventi. Ir pamąstyk, kas mudviem atsitiks, jei nesivaldysi.

– Girdžiu, girdžiu. Nusiraminsiu. Pažadu.

Langdonas išgirdo trakštelėjimą – suskambėjo kitas telefonas. Jis išsitraukė nosinę ir nusišluostė išprakaitavusią kaktą ir delnus. Įsijungė vidaus telefonas.

– Daktare, atėjo ponia Voters, – pranešė Beatričė. – Ji labai laiminga. Norėtų atkreipti jūsų dėmesį, kad pavėlavo vos keturias minutes. Mano, kad būsite labai patenkintas.

27

Endrius ir Sara Vinkleriai visą savo vedybinį gyvenimą praleido patogiame bute Manhatane, prie Jorko aveniu ir Septyniasdešimt devintosios gatvės sankirtos, vos už kvartalo nuo Rytų upės. Ši bevaikė pora niekada nenorėjo išsikelti į priemiestį. „Dieve saugok! – kartodavo Endrius. – Kai matau lapų krūvas, noriu, kad jas mėžtų kas nors kitas." Pensininkai – buvęs buhalteris Endrius ir bibliotekininkė Sara – mėgavosi savo gyvenimo būdu. Kelis vakarus per savaitę jie lankydavo Linkolno centrą ar paskaitas Devyniasdešimt antrosios gatvės bendruomenės centre. Kartą per mėnesį pradžiugindavo save spektakliu Brodvėjuje.

Būtinas jų dienotvarkės punktas – pasivaikščiojimas po pusryčių. Niekada jo nepraleisdavo, nebent oras būtų nepakenčiamas. „Jei rūkas – viskas gerai, kad tik ne liūtis, – kalbėdavo Sara draugėms. – Šaltis taip pat tinka, bet tik ne mažiau kaip minus 7, ir šiluma gerai, bet tik ne daugiau negu 32 laipsniai. Neketiname tapti namisėdomis, bet ir nenorime mirti sušalę ar nuo saulės smūgio."

Kartais jie vaikštinėdavo Centriniame parke, kartais – pėsčiųjų takais palei Rytų upę. Šį ketvirtadienio rytą pasirinko upę ir, apsivilkę neperšlampamas striukes, leidosi į kelią.

Naktį netikėtai palijo ir Sara skundėsi Endriui, kad orų pranešėjai niekada neatspėja. Įdomu, kiek jie gauna, kad stovi prieš kamerą ir mosikuoja rankomis prieš žemėlapį rodydami vėjo kryptis.

– Pusę laiko, kai jie teigia „gali palyti", atidarę langus peršlaptų iki siūlo galo, – murmėjo ji, jiedviem artinantis prie *Gracie Mansion*, oficialios Niujorko mero rezidencijos. – Tačiau bent rytas išaušo gražus. – Sara staiga liovėsi postringavusi apie meteorologų negebėjimą nuspėti orus ir griebė vyrui už rankos. – Endriau! Žiūrėk! Žiūrėk!

Jie ėjo pro suolelį šalia tako. Po juo buvo pagrūstas didžiulis statybinių šiukšlių maišas, o iš jo kyšojo koja su aukštakulniu bateliu.

– O Dieve! O Dieve! – suvaitojo Sara.

Endrius išsitraukė iš striukės kišenės mobilųjį telefoną ir surinko pagalbos telefoną.

28

Ketvirtadienio rytą Monika nuėjo tiesiai į ligoninę po beveik bemiegės nakties. Apie trečią valandą ryto ji pamėgino nugalėti gniuždantį nusivylimą dėl Olivijos Morou mirties, netgi pasižadėjo pasamdysianti detektyvą, kad šis paieškotų įmanomų Olivijos ryšių su biologiniais Monikos seneliais.

Tačiau liūdesys dėl prarastos progos neleido nusiraminti, Monika nepasijuto geriau net tada, kai jos ieškodamas į vaikų skyrių užsuko Rajanas Dženeris.

– Monika, kaip praėjo pokalbis vyskupijoje?

– Maždaug taip, kaip tikėjausi. Aš kalbėjau apie netikėtos remisijos galimybę, o jie – apie stebuklus.

Monika nevalingai suvokė, kaip gera būti arti Rajano, ir vėl prisiminė jausmą, apėmusį penktadienio vakarą sėdint šalia jo prie stalo restorane, kai lietėsi jų pečiai.

– Būsiu atviras, Monika. Nepajėgiu išmesti iš galvos Maiklo O'Kifo ligos istorijos. Ar joje yra viskas – pradedant pirmąja kompiuterine tomografija, magnetinio rezonanso tyrimu ir baigiant po metų pakartotais tyrimais, nerodančiais jokio piktybinio smegenų auglio?

– Taip, visiškai viskas.

– Gal paskolintum man tą ligos istoriją kelioms dienoms? Norėčiau išsamiau panagrinėti. Man vis dar sunku patikėti tuo, ką mačiau.

– Ir aš taip pat reagavau. Kai Sinsinačio gydytojai patvirtino mano diagnozę, O'Kifai parsivežė Maiklą namo. Kartais jiems

paskambindavau, sakydavo, kad sūnus vis dar laikosi. Iš pradžių priepuoliai kartojosi, bet vėliau šeima persikėlė į Mamaroneką ir jie liovėsi lankęsi pas mane. Ponia O'Kif nenorėjo jokių procedūrų, netgi magnetinio rezonanso tyrimo, nes jos baugino Maiklą. O kai galiausiai motina atsivedė sūnų, savo akimis pamačiau sveiką berniuką, ir visi tyrimai tai patvirtino.

– Tai ar galiu pasiimti ligos istoriją? Užeičiau į tavo kabinetą vėlyvą popietę. Šįkart tikrai ateisiu laiku.

– Gerai. Būsiu kabinete iki šešių, – pasakė Monika ir kai Rajanas apsigręžė norėdamas eiti, paklausė: – Kaip spektaklis?

Jis sustojo ir atsisuko.

– Puikus. Tai naujas „Mūsų miestelio" pastatymas. Viena mėgstamiausių mano pjesių.

– Mokykloje aš vaidinau Emilę, – pasakė Monika ir pagalvojo: *Kodėl tai sakau? Norėdama pratęsti pokalbį?*

Rajanas nusišypsojo.

– Džiaugiuosi, kad ją vaidinai. Man vis dar sugniaužia gerklę žiūrint, kaip Džordžas suklumpa ant Emilės kapo.

Prieš nusigręždamas Rajanas dar kartą šyptelėjo ir Monikai šmėkštelėjo, kad tuoj jo veidas taps įprastai rimtas. Stovėdama prie seselės posto, Monika vėl pasisuko į jį. Prie stalo sėdinti Rita Grinberg irgi nenuleido akių nuo tolstančios Rajano figūros.

– Jis tikrai šaunus, tiesa, daktare? – atsiduso Rita. – Jis toks autoritetas, bet vis tiek atrodo šiek tiek drovus.

– Aha, – numykė Monika.

– Regis, jūs jam patinkat. Šįryt jau antrą kartą atėjo jūsų ieškodamas.

Viešpatie mieliausias! – sutriko Monika. To betrūko, kad seselės imtų taukšti apie tarnybinį romaną.

– Daktaras Dženeris nori pažiūrėti vieno mano paciento ligos istoriją, – nukirto ji.

Akivaizdu, Rita suprato priekaištą.

– Supratau, daktare, – tokiu pat tonu atsakė ji.

– Išeinu. Žinot, kur mane rasti, – pasakė Monika ir pajuto vibruojant telefoną švarko kišenėje.

Skambino Kristina Džonson.

– Daktare, – išsigandusi kreipėsi ji. – Aš taksi važiuoju į ligoninę. Selė labai serga.

– Kada susirgo? – skubiai paklausė Monika.

– Vakar. Ji švokštė, bet miegojo gerai. Tačiau šįryt jautėsi vis blogiau, ir aš išsigandau. Ji dūsta.

Fone Monika girdėjo mažosios Selės Karter kosulį ir verksmą.

– Ar jūs toli nuo ligoninės? – skubiai paklausė ji.

– Mes Vest Saido greitkelyje. Turėtume atvažiuoti po penkiolikos minučių.

Staiga Monika suvokė, kad jai turėtų skambinti Selės motina Renė Karter.

– Ar ponia Karter su jumis? – griežtai paklausė ji.

– Ne, ji jau dvi dienos negrįžta namo ir nepaskambina.

– Susitiksim priėmimo skyriuje, Kristina, – pasakė Monika, išjungė telefoną ir įsikišo į kišenę.

Rita Grinberg girdėjo pokalbį ir nieko neklausdama tarė:

– Selei vėl astmos priepuolis.

– Taip, paguldysiu ją į ligoninę, bet prieš išrašydama kreipsiuosi į vaiko apsaugos tarnybą, kad pasidomėtų šia padėtimi. Gaila, kad to nepadariau praėjusią savaitę.

– Liepsiu paruošti lovytę, – pasakė Rita.

– Paguldysim vienutėje. To dar betrūktų, kad pasigautų kokį nors virusą.

Po penkiolikos minučių, kai privažiavo taksi, Monika stovėjo prie priėmimo skyriaus durų. Pribėgusi prie automobilio, ji atidarė dureles ir pasilenkė.

– Duokit ją man.

Nelaukdama, kol Kristina sumokės vairuotojui, Monika nuskubėjo į ligoninę. Selė švokštė ir gaudė orą. Lūpos buvo pamėlusios, akys išvirtusios. Vos kvėpčiojo.

Monika nunešė mergaitę į kabinetą ir paguldė ant neštuvų. Čia jau laukė dvi seselės. Viena greitai nurengė Selę, ir Monika

pamatė, kad mergaitė krutina vien lūpytes, o krūtinė nesikilnoja. Plaučių uždegimas, suvokė Monika ir stvėrė seselės atkištą deguonies kaukę.

Po valandos Monika Selę paguldė vaikų skyriaus intensyviosios slaugos palatoje. Deguonies kaukė dar buvo uždėta, Selei prijungė lašelinę. Mergaitės rankytės buvo pririštos, kad neišsitrauktų adatos. Ji jau nebeverkė iš baimės, apsnūdusi tik dejavo. Kristina Džonson žiūrėjo į tas rankytes ašaromis paplūdusiomis akimis ir laukė, kol Monika pasitrauks nuo lovytės. Gydytoja pažvelgė į pavargusį, susirūpinusį merginos veidą ir priekaištas sustingo lūpose.

– Kristina, Selė labai serga, – pasakė Monika. – Ar tikrai jos motina dieną ar dvi neparėjo namo?

– Ji išėjo užvakar vakare. Vakar man turėjo būt laisva diena. Bet atsibudusi pamačiau, kad ponios Karter lova neliesta. Ji man nė neskambino. – Kristina pravirko. – Jei kas atsitiks Selei, jos motina kaltins mane. Bet, daktare, vakar aš bijojau, kad jei atvešiu Selę, ponia Karter įsius. Kai vakar paguldžiau mergaitę, neatrodė, kad ji taip sunkiai serga. Įjungiau drėkintuvą ir atsiguliau ant sofos jos kambaryje. Buvau tikra, kad motina grįš ir abidvi atvešim Selę į ligoninę, jei ji pradės labiau dusti...

– Kristina, tu nekalta, – nutraukė ją Monika. – Grįžk į ponios Karter butą ir pailsėk. Būsiu čia, kol įsitikinsiu, kad Selė kvėpuoja pati. Rytą, jei ponia Karter vis dar nepasirodys, palik jai raštelį ir eik namo. Aš pranešiu rūpybos darbuotojams, kad ji dingo.

– Ar galiu rytoj aplankyti Selę?

– Žinoma.

Nuo lovytės pasigirdęs pavojaus signalas privertė Moniką atsisukti. Reanimacijos seselė jau skubėjo prie jų: Selė liovėsi kvėpavusi.

29

– Ji maždaug metro šešiasdešimties, puikios figūros, šiek tiek per trisdešimt, trumpais kaštoniniais plaukais, vilkėjo brangius drabužius, – pasakojo detektyvas Baris Takeris žmonai, paskambinęs pranešti, kad namo grįš vėlai. – Lavoną rado pagyvenusi pora, kiekvieną rytą einanti pasivaikščioti.

Detektyvas sėdėjo policijos nuovadoje ir gėrė kavą. Išklausęs žmonos atsakymą, jis nusišypsojo.

– Taip, mieloji, žinau, kad ir man būtų naudinga rytais pasivaikščioti, gal net pabėgioti. Bet Niujorko miestas man moka ne už bėgiojimą, o už nusikaltėlių gaudymą.

Detektyvas vėl pasiklausė. Putlus, perkopęs trisdešimt, geraširdiška išraiška.

– Nėra nei papuošalų, nei piniginės, – atsakė jis žmonai. – Manome, tai apiplėšimas. Matyt, ji buvo tokia kvaila, kad ėmė priešintis, tada ją ir pasmaugė. O galėjo likti gyva. – Detektyvo tonas jau darėsi irzlus. – Klausyk, brangioji, turiu eiti. Paskambinsiu, kai būsiu laisvas. Gero...

Jis ir vėl kantriai išklausė.

– Taip, visi drabužiai atrodė nauji. Netgi tie beprotiški bateliai su platforma – lyg būtų apsiavusi pirmą kartą. Mieloji, aš...

Žmona vis nesiliovė, bet detektyvas ją nutraukė:

– Mieloji, kaip tik tai ir ketinu daryti. Ant jos kostiumėlio, apsiausto, palaidinukės ir batelių vien *Escados* etiketės. Gerai, ačiū. Taip, žinau jų firminę parduotuvę Penktajame aveniu. Dabar einu ten – turiu ir moters, ir jos kostiumėlio aprašymą.

Baris uždarė mobilųjį telefoną, siurbtelėjo paskutinį kavos gurkšnį ir pažvelgė į porininką.

– Viešpatie mieliausias, ta moteris tikras plepalų maišelis, – pasiskundė jis. – Vis dėlto ji pasakė vieną naudingą dalyką: reikia kirčiuoti ne *Escãda*, o *Escadà*.

30

Ketvirtadienio popietę monsinjoras Džozefas Kelis ir monsinjoras Deividas Felas išklausė dar dvi sesers Ketrinos Marijos Kerner kanonizavimo liudytojas. Notarei išėjus, juodu liko Kelio kabinete aptarti proceso.

Abu sutiko, kad ką tik išklausytos liudytojos pasakojo įtikinamas istorijas apie savo susitikimus su seserimi Ketrina. Viena jų – Eleonora Naiven dirbo savanore sesers Ketrinos įkurtoje ligoninėje. Ji sakė, kad tuo metu sesuo Ketrina sirgo ir žmonės kalbėjo, kad ji miršta.

– Ji buvo nepaprastai graži ir spinduliavo ramybę, – prisiminė moters. – Kai įeidavo į palatą, nuotaika iš karto pasikeisdavo. Visi pajusdavome jos ypatingą asmenybę.

Eleonora Naiven pasakojo lydėdavusi Ketriną, kai ši lankydavo ligonius.

– Toje ligoninėje gulėjo viena aštuonerių metų mergaitė po širdies operacijos. Jos būklė buvo labai sunki. Motina, jauna našlė, sėdėjo prie dukters lovos ir verkė. Sesuo Ketrina apkabino ją ir pasakė: „Atmink, Kristus išgirdo mirštančio tėvo verksmą. Jis išgirs ir tavo verksmą.“ Paskui sesuo Ketrina atsiklaupė prie lovos ir ėmė melstis. Kitą rytą mergaitės savijauta pagerėjo, o po kelių savaičių ji išvažiavo namo.

– Girdėjau tą istoriją, – pasakė monsinjoras Kelis. – Kai dar buvau jaunas kunigas, lankiausi toje ligoninėje. Nors tos mergaitės nemačiau, bet suprantu liudytojas, pasakojančias, kaip visus jas veikė sesers Ketrinos buvimas. Ją supo ypatinga aura.

Kai ji paimdavo ant rankų sergantį vaiką ir priglausdavo, įvykdavo stebuklas: net pikčiausi nurimdavo ir leisdavosi gydomi, nors anksčiau tam priešindavosi.

– Mūsų svarbiausia liudytoja vakar buvo labai įdomi, tiesa? – paklausė monsinjoras Felas.

– Daktarė Farel? O taip. Žinoma, ji sutrikusi dėl šio proceso. Maiklo motina Emilė O'Kif ne tik tikėjo, kad sūnus nemirs, bet ir liovėsi vedžiojusi jį pas gydytojus.

– Daktarė Farel minėjo savo kolegą Rajaną Dženerį, – toliau kalbėjo Felas. – Aš juo pasidomėjau. Šis gydytojas – puikus neurochirurgas. Anot daktarės Farel, remdamasis kompiuterine tomografija ir magnetinio rezonanso tyrimu, Dženeris teigė, kad Maiklas O'Kifas nepagydomai serga ir jau turėjęs mirti. Būtų įdomu pakviesti jį kaip dar vieną kvalifikuotą liudytoją. Tikrai norėčiau jį išklausyti.

Monsinjoras Kelis linktelėjo.

– Ir aš apie tai galvojau. Tokio gerbiamo mediko išvados padėtų pastūmėti procesą.

Abu vyrai ilgai tylėjo, nujausdami vienas kito minčių eigą.

– Aš vis dar jaučiuosi nusivylęs, kad nieko nesužinojome apie sesers Ketrinos gimdymo aplinkybes, – pasakė Felas.

– Suprantu, – sutiko Kelis. – Žinome tik tiek, kad Ketrinai buvo vos septyniolika, kai ji įstojo į vienuolyną. Tikriausiai tai nutiko visai prieš jai atvykstant. Veikiausiai dėl to vienuolyno vyresnioji išsiuntė ją į Airiją vos po kelių mėnesių, kai Ketrina tapo novicija. Tai rodo, kad ji suprato esanti nėščia tik įstojusi į vienuolyną.

– Ir niekas nebūtų apie tai sužinojęs, jei moteris, slaugiusi mirštančią Ketriną, nebūtų pastebėjusi, kad jai darytas cezario pjūvis, ir po daugelio metų, kai prasidėjo kanonizavimo procesas, ta slaugytoja nebūtų pardavusi šios istorijos bulvarinei spaudai. Mes nebūtume suradę gydytojo, kuris gydė Ketriną prieš mirtį. Gydytojas mums tai patvirtino. Jis buvo sąžiningas ir nepaneigė straipsnio, taigi dar įpylė žibalo sensacijų mėgėjams... – Monsinjoras Kelis atsidūsėjo.

– Neturime jokių duomenų, ką Ketrina galvojo apie savo nėštumą, ir negalime to ignoruoti. Ar ji turėjo ryšių su tuo vyru savo valia? Iš nuotraukų matyti, kad Ketrina buvo neįtikimai graži mergina. Nenuostabu, jei turėjo gerbėjų. Ar ji pagimdė gyvą kūdikį? Jei taip, koks jo likimas? Ar ji kam nors papasakojo apie jį? Štai ko norėčiau paklausti.

Monsinjoras Felas klausinėjo retoriškai, nesitikėdamas atsakymų.

– Mano darbas – gauti įrodymų, kad tie stebuklai buvo tikri ir itin dorybingi, o ne kad labai gražūs žmonės pakliūtų į šventųjų sąrašą.

Monsinjoras Kelis linktelėjo ir nepasakė, kad po vakarykščio susitikimo su daktare Monika Farel jis nuolat prisimena seserį Ketriną.

Gal dėl to, kad mačiau skausmą tos mielos, jaunos gydytojos veide, kai pasakojo, kaip pranešė O'Kifams, jog Maiklas nepagydomai serga. Jos žvilgsnis primena sesers Ketrinos, kai toji plyštančia širdimi kalbėdavosi su sunkiai sergančių vaikų tėvais.

31

Pakeliui į Renės Karter butą Centrinio parko Vakarų gatvėje Kristina Džonson paskambino savo geriausiai draugei Kerianai Kenan. Su ja kartu nuomojosi butuką Grenič Vilidže. Keriana, Mados technologijos instituto studentė, atsiliepė po pirmo signalo.

– Kere, čia Kristė.

– Tavo balsas keistas, ar kas bloga nutiko? – griežtai paklausė Kerė.

– Viskas! – suaimanavo Kristina. – Mergaitė, kurią prižiūriu, atsidūrė intensyviosios slaugos palatoje, o jos mama kažkur pradingo. Nepatikėsi, kas čia darosi.

Po dvidešimties minučių, kai taksi sustojo ties Devyniasdešimt šeštosios ir Centrinio parko Vakarų gatvių kampu, Kristina nusiramino – Keriana jau skuba pas ją ir pasiliks visą dieną.

– Aš žinau, Renė Karter pradės rėkti ant manęs, kad neprižiūrėjau Selės, – pro ašaras kalbėjo Kristina. – Jei būsi su manim, gal ji taip neįsius. O jei ponia Karter negrįš šį vakarą, paliksiu raštelį, kad atsisakau šio darbo. Daugiau nebedirbsiu tai siaubingai moteriai.

Išlipusi iš taksi Kristina įėjo į namo vestibiulį ir liftu pakilo į butą. Atvėrus duris įnirtusio šuns lojimas jai priminė, kad nuo vakar vakaro vargšelio niekas neišvedė pasivaikščioti.

– O Dieve! – išsigando Kristina ir nubėgo paimti pasaitėlio. Ji neturėjo laiko apžiūrėti buto, bet buvo akivaizdu, kad viskas taip pat, kaip buvo palikusi, ir kad ponia Karter nebuvo grįžusi.

Vestibiulyje, traukiama labradoro, ji šūktelėjo budėtojui:

– Džimi, kai ateis mano draugė Keriana, pasakykit jai, kad tuoj grįšiu.

Grįžusi po penkiolikos minučių, Kristina lengviau atsiduso – Kerė jau laukė vestibiulyje.

– Džimi, ar ponia Karter negrįžo, kol vedžiojau šunį?

– Ne, Kristina, – atsakė jaunuolis. – Nemačiau jos šį rytą.

– Ir visą dieną vakar, – sumurmėjo Kristina Kerei einant į liftą. – Pirmiausia man reikia užsiplikyti puodelį kavos, nes užmigsiu stovėdama.

Bute ji nuėjo tiesiai į virtuvę.

– Apsidairyk, – pasiūlė ji draugei. – Nes kai šeimininkė grįš, mudvi iš karto išeisim.

Po kelių minučių Keriana atėjo į virtuvę.

– Šaunus butas, – įvertino ji. – Mano senelis turėjo antikvariatą ir, patikėk manim, čia yra vertingų baldų. Tikriausiai ponia Karter turi daug pinigų.

– Ji – renginių planuotoja, – pasakė Kristina. – Šįkart, matyt, turi kokį nors didžiulį renginį, jei negrįžta ir neatsiliepia mobiliuoju. Tik pagalvok, dukrelė prieš savaitę gulėjo ligoninėje, o dabar vėl ten atsidūrė. Mesiu šį darbą, bet man rūpi, kas bus Selei. – Kristina sunkiai atsiduso, paėmė puodelius ir pastatė ant stalviršio.

– O kaip Selės tėvas?

– Ką aš žinau? Išbuvau čia visą savaitę, o jo nė kvapo. Tikriausiai dar vienas kandidatas į „geriausio tėvo“ apdovanojimą. Kava paruošta. Neškimės ją prie baro.

Ištaigingas baras buvo įrengtas darbo kambaryje. Merginos nė nespėjo įsitaisyti ant kėdučių, nes suskambėjo vidaus telefonas. Kristina pašoko iš vietos.

– Tikriausiai Džimis praneša, kad ponia Karter jau kyla į viršų.

Tačiau budėtojas perdavė jai kitą žinią.

– Čia du detektyvai klausinėja apie tavo darbdavę. Klausė, kas yra bute. Pasakiau jiems, kad tu su drauge, nori pasikalbėti su tavim.

– Detektyvai? – šūktelėjo Kristina. – Tai ponia Karter pakliuvo į bėdą?

– Iš kur aš žinau?

Kristina uždarė šunį kabinete ir, sučirškus durų skambučiui, atvėrė duris. Koridoriuje stovėjo du vyrai, jie parodė savo ženklelius.

– Detektyvas Takeris, – prisistatė žemesnysis. – O čia – detektyvas Flinas. Ar galime užeiti?

– Žinoma, – nervingai atsakė Kristina. – Ar kas atsitiko poniai Karter? Ji pakliuvo į avariją?

– Kodėl klausiat? – pasiteiravo Takeris, žengdamas į butą.

– Nes nuo užvakar vakaro nebuvo grįžusi ir neatsiliepia mobiliuoju. Jos dukrytė Selė sunkiai susirgo, ir šįryt turėjau nuvežti į ligoninę.

– Ar čia yra kokia nors ponios Karter nuotrauka?

– O taip! Tuoj atnešiu.

Apstulbusi Keriana sustingo su puodeliu kavos rankoje, o Kristina koridoriumi nuėjo į Renės Karter miegamąjį. Ant stalo prie lango stovėjo daug rėmelių su Renės nuotraukomis iš įvairių pobūvių. Pagriebusi kelias, Kristina nuskubėjo į svetainę. Padavusi nuotraukas Takeriui, ji pastebėjo, kaip šis liūdnai žvilgtelėjo į porininką.

– Ji negyva, tiesa? – aiktelėjo Kristina. – O aš apie ją taip nepadoriai kalbėjau.

– Atsisėskim ir papasakokit apie ją, – pasiūlė Takeris. – Kaip supratome, ji turi mažą dukrytę. Ir ši dabar ligoninėje?

– Taip. Mergaitė sunkiai serga. Todėl buvau tokia įpykusi ant ponios Karter. Nežinojau, ko griebtis, ir per ilgai delsiau, kol susipratau nuvežti Selę į priėmimo skyrių. – Kristinos akys paplūdo ašaromis.

– O kaip mergaitės tėvas? Ar mėginote jam paskambinti?

– Aš nežinau, kas jis. Ponia Karter išėjo labai išsipuošusi, taigi pamaniau, kad eina į pobūvį. Bet kai persuku įvykius, man atrodo, kad galbūt ėjo susitikti su juo. Ji pamojavo Selei ir šūktelėjo: „Spausk kumščius, mažyte. Tavo senis pagaliau iškosės pinigų.“

32

Dabar, kai Estera Čeimbers žino, kad Gregu Ganonu domisi Vertybinių popierių ir biržų komisija, pagaliau aiškiai pamatė, koks jis įsitempęs. Kiekvieną dieną Grego išraiška atrodė vis labiau prislėgta, dirbtinę šypseną nutaisydavo tik kalbėdamasis su klientais.

Jei durys į Grego kabinetą būdavo praviros, Estera girdėdavo jo pokalbius telefonu.

Jos viršininkas su klientais šnekėdavo šiltai ir linksmai, o su trimis fondo valdybos nariais – daktaru Hadliu, daktaru Langdonu ir broliu Piteriu – trumpais kapotais sakiniais. Kiek Estera suprato, Gregas liepė pamiršti naujas dotacijas, nes jau ir taip velnioniškai daug pinigų skirta Hadlio kardiologijos tyrimams ir Langdono psichinės sveikatos klinikoms, o Piteris nebegausiąs nė skatiko savo spektakliams.

Ketvirtadienio rytą Gregas įžengė į biurą susiraukęs, nusvirusiais pečiais ir numetė sąrašą ant Esteros stalo.

– Paskambink jiems, – įsakė jis. – Kai kuris nors galės kalbėti, greit pasakyk man pavardę.

– Gerai, pone Ganonai. – Vos žvilgtelėjusi į sąrašą, Estera žinojo, kad čia visi galimi klientai, kuriuos Gregas mėgins supančioti.

Trys pirmieji iš sąrašo negalėjo kalbėti. Kiti šnekėjo vos kelias minutes. Estera spėjo, kad visi atmetė Grego pasiūlymus dėl vekselių ar akcijų. Tačiau po vienuoliktos dvidešimt Arturas Seilingas sutiko kalbėtis. Perspektyvus klientas Seilingas praėjusią savaitę

pietavo su Gregu. Šis iš išvaizdos bailokas žmogus, maždaug šešiasdešimties, atėjo į biurą kartu su Gregu ir prabangi aplinka jam padarė didelį įspūdį. Seilingas prisipažino Esterai svarstantis, kur investuoti, jam pasiūlyti keli turto valdytojai. Jis girdėjęs puikių atsiliepimų apie Gregą. „Turi rinktis atsargiai, kur investuoti, – pasakė jis ramiai. – Šiais laikais privalai būti apdairus."

Estera iš smalsumo pasidomėjo Seilingu internete. Neseniai mirus motinai, Arturas paveldėjo šeimos kapitalą – apie šimtą milijonų dolerių.

Nors durys buvo uždarytos, Estera girdėjo džiaugsmingus Grego šūksnius, nors ir nesuprato žodžių. Paskui kurį laiką iš kabineto neatsklido jokio garselio. Vadinasi, nusprendė Estera, dabar šefas spinduliuoja savo žavesį ir slapčiomis kuždasi su Seilingu. Ji atmintinai moka tą Grego maldelę: „Sekiau šitas akcijas ketverius metus ir štai atėjo laikas. Bendrovę tuoj išparduos, ar įsivaizduojate, ką tai reiškia. Tai geriausia proga rinkoje nuo tų laikų, kai *Google* tapo viešas." Vargšas Arturas Seilingas, pamanė ji. Jei Gregas pašėlusiai stengiasi padengti savo nuostolius, didžiuma to popierinio pelno, kuriuo jis giriasi, tikriausiai nuo lubų nuskaityta, o jis nusitaikė į dar vieną auką. Reikėtų kaip nors perspėti Seilingą. Baigęs kalbėtis su Seilingu, Gregas įjungė vidaus ryšį.

– Šis rytas pasirodė sėkmingas. – Jo balsas buvo šiltas, atsipalaidavęs. – Manau, kitus skambučius atidėkime popietei. Aš susitaręs su žmona ir jau turiu eiti.

– Gerai, – atsakė Estera ir, kai laikrodis ant jos stalo parodė pusiaudienį, pamanė: norėčiau iš čia mauti. Ne tik per pietus, bet suvisam. Jaučiuosi bjauriai, skųsdama Gregą Vertybinių popierių ir biržų komisijai, netgi manydama, kad jis ką tik įtikino dar vieną žmogų patikėti jam savo pinigus.

Gregas vis dar sėdėjo prie stalo, ir po dvylikos penkiolika įplaukė Pamela Ganon.

– Ar kas nors pas jį yra? – paklausė ji padėjėjos.

– Ne, ponia Ganon, – atsakė Estera nutaisydama draugišką balsą.

Tenka pripažinti – šita moteris graži, pagalvojo ji, kai Pamela pražygiavo pro jos rašomąjį stalą. Ji atrodė pritrenkianti su tuo kailiu apvedžiotu raudonu kostiumėliu ir zomšos aulinukais. Tačiau tokios moterys teka už tokių kaip Gregas Ganonas tik dėl vienos priežasties: dėl šešių raidžių žodžio – p-i-n-i-g-ų.

Pamela nepasibeldusi pasuko Grego durų rankeną ir plačiai jas atvėrė.

– Staigmena! Atėjau pas tave, tėte Loky, – sučiulbėjo ji. – Žinau, dar anksti, bet negalėjau sulaukti pirmos valandos, kad susitiktume *Le Cirque*. Atsiprašau, kad nepabudau prieš tau išeinant rytą. Norėjau pasveikinti su mūsų susitikimo dešimtmečiu.

Tėte Loky! Apsaugok, Viešpatie! – pasibaisėjo Estera bjaurėdamasi džiaugsminga Grego reakcija.

– Kiekvieną minutę galvoju apie tave, – pasakė Gregas. – Rytas buvo toks sėkmingas, kad prieš susitikdamas su tavim per pietus ketinau užeiti į *Van Cleef* ir *Arpels.* Bet dabar eime kartu, padėsi tau išrinkti ką nors ypatinga.

Gal diademą? – mintyse paklausė Estera, kai porelė praėjo pro stalą, nekreipdama į ją dėmesio. Jie eina pirkti brangenybių už to nelaimėlio, turbūt ką tik atidavusio savo turtus Gregui į rankas, pinigus.

To nebus! – ryžtingai nusprendė Estera. Eidama pietauti užsuko į vaistinę, prekiaujančią ir raštinės prekėmis, nusipirko popieriaus ir baltą voką.

Popieriaus lape spausdintomis raidėmis ji išvedžiojo: ĮSPĖJIMAS. NEINVESTUOKITE PINIGŲ Į GREGO GANONO REIKALĄ, NES JUOS PRARASITE. Pasirašiusi „draugas“, Estera užklijavo voką, užlipdė ženklą, užrašė adresą, nuvažiavo taksi iki centrinio pašto ir įmetė į dėžutę.

33

Atgaivinusi Selę, Monika ne vieną valandą sėdėjo prie jos lovytės. Mergaitės plaučiuose vis dar buvo skysčio, ji karščiavo. Monika nuleido lovytės kraštą ir pasilenkusi apglėbė Selę.

– Nagi, mažyte, – kuždėjo ji. – Tu išsikapstysi.

Staiga ji prisiminė vyskupo žodžius, kaip sesuo Ketrina melsdavosi už sergančius vaikus. Sesuo Ketrina, pagalvojo ji. Aš netikiu stebuklais, bet žinau, daug žmonių tiki, kad tu išgelbėjai gyvybę ne tik tokiam nepagydomam ligoniui kaip Maiklas O'Kifas, bet ir kitiems, atsidūrusiems ant mirties slenksčio. Selei labai nepasisekė – motinai ji nerūpi, tėvo neturi. Ši mergaitė suvirpino man širdį. Jei liks gyva, pažadu, rūpinsiuosi ja.

Prasėdėjusi visą ilgą popietę prie ligonės, septintą valandą Monika pamatė, kad pavojus praėjo. Temperatūra nukrito, ir nors mergaitei vis dar buvo uždėta deguonies kaukė, ji kvėpuoja lengviau.

– Paskambinkit man, jei jai pablogės, – pasakė Monika budinčiai seselei.

– Būtinai, daktare. Jau netikėjau, kad ją išgelbėsim.

– Ir aš netikėjau.

Monika iš vaikų skyriaus ir ligoninės į gatvę išėjo beveik šypsodamasi.

Lauke atšalo, bet Monika užsisagstė paltą ir nusprendė eiti pėsčia iki savo konsultacijų kabineto.

Perskaitysiu žinutes ir pažiūrėsiu, kaip Nana perstumdė konsultacijas. Eisiu pėsčia, reikia pravėdinti galvą.

Ji persimetė per petį rankinę, susikišo rankas į kišenes ir įprastu greitu žingsniu pasuko į rytus Keturioliktąja gatve. Nusiraminusi dėl Selės, mintimis Monika vėl grįžo prie nusivylimo, kuris ją apėmė, kai rado Oliviją Morou mirusią. Regėjo kiekvieną senutės veido bruoželį, išvargusio žmogaus išraišką, pilką odos spalvą, raukšles aplink akis, prikąstą lūpos kamputį.

Olivija Morou buvo labai tvarkinga, pamanė Monika. Viskas nepriekaištinga, butas apstatytas labai skoningai. Tikriausiai mirė iš karto atsigulusi, nes negali būti, kad žmogus taip ramiai miegotų: antklodė ir skara nesulamdytos, netgi pagalvės užvalkaliukas, ant kurio ilsėjosi galva, atrodė naujut naujutėlis.

Pagalvė. Jos užvalkaliukas buvo rausvas, o paklodė ir kiti užvalkalai – persiko spalvos. Štai ką pastebėjau! – dingtelėjo į galvą. Bet koks skirtumas? Jokio. Beliko vienintelė viltis – paprašyti daktaro Hadlio Olivijos draugų pavardžių. Gal ji su kuo nors kalbėjosi apie mane.

Monika priėjo Sąjungos aikštės ir Brodvėjaus sankirtą. Autobusų stotelėje būriavosi žmonės. Geltoną šviesoforo signalą pakeitė raudonas ir Monika smerkiamai nužvelgė, kai keli praeiviai puolė bėgti per gatvę pajudėjus automobilių srautui. Prie stotelės artinosi autobusas. Staiga Moniką kažkas stipriai pastūmė ir nuslydusi nuo šaligatvio krašto ji pargriuvo ant gatvės. Žmonės ėmė rėkti ir spiegti, bet Monika sugebėjo pasiristi į šoną nuo autobuso ratų, šie pervažiavo tik nukritusią nuo jos peties rankinę.

34

Piteris Ganonas žvelgė per stalą į buvusią žmoną Siuzaną. Pakvietė ją pavakarieniauti į restoraną *Il Tinello,* juodu dažnai čia lankydavosi per dvidešimt santuokos metų.

Per tuos ketverius nuo skyrybų prabėgusius metus jie nebuvo nei kalbėjęsi, nei susitikę, bet Siuzana neseniai paskambino ir pasakė užjaučianti, kad jo naujasis spektaklis sužlugo.

Piteriui beviltiškai reikia pagalbos ir jis žvelgė į priešais sėdinčią Siuzaną. Keturiasdešimt šešerių, banguotuose plaukuose sidabrinės gijos, didelės rudos akys. Kodėl ją paliko? Taip ilgai nesuvokė, kaip ją mylėjo ir kokia gera Siuzana jam buvo.

Restorano savininkas Marijus sutikdamas juos pasisveikino: „Sveiki sugrįžę namo." Kai jiems atnešė užsakytą butelį vyno, Piteris pasakė:

– Gal skamba veidmainiškai, bet kai sėdžiu su tavim prie šio stalo, jaučiuosi kaip namie.

Siuzana ironiškai nusišypsojo.

– Tai priklauso nuo to, kaip supranti žodį „namai".

Piteris susiraukė.

– Jau buvau pamiršęs, kokia tu tiesmuka.

– Teks prisiminti, – Siuzanos balse pasigirdo geliantis priekaištas. – Mes nesikalbėjome ištisą amžinybę, Piteri. Kaip tavo meilės reikalai? Tikriausiai, švelniai tariant, klesti.

– Neklesti ir jau seniai nėra jokių meilės reikalų. Kodėl man paskambinai, Sju?

Pašaipi Siuzanos išraiška išnyko.

– Pamačiusi tavo nuotrauką po tų siaubingų kritikų vertinimų, supratau, kad žiūriu į nevilties apimtą vyrą. Ar daug nuostolių patirsi?

– Turėsiu skelbti bankrotą, todėl daug gerų manim patikėjusių žmonių neteks krūvos pinigų.

– Tu turtingas.

– Turėjau daug turto, bet jis išgaravo.

Siuzana siurbtelėjo vyno ir patylėjusi pasakė:

– Piteri, kai tokia ekonominė padėtis, daug per plačiai užsimojusių žmonių atsidūrė toje pačioje valtyje kaip tu. Tai trikdo, žemina, bet pasitaiko.

– Sju, bendrovė išsikapsto iš bankroto, o sužlugęs teatro prodiuseris ne, bent jau negreit. Kaip manai, kas dabar norės investuoti bent skatiką į mano spektaklį?

– Kadaise įspėjau tave statyti dramas ir vengti muzikinių komedijų.

– Na, tai gali būti patenkinta! Visad norėjai, kad tavo žodis būtų paskutinis! – piktai atkirto Piteris.

Siuzana greitai apsidairė. Regis, klientai, valgantys prie gretimų staliukų, neatkreipė dėmesio į pakeltą Piterio balsą.

– Atleisk, Sju, – skubiai atsiprašė jis. – Kvaila taip kalbėti. Turėjau pripažinti, kad buvai teisi, visada žinojau, kad tu teisi, tik buvau pernelyg išdidus.

– Sutinku, – draugiškai pritarė Siuzana.

Piteris kilstelėjo taurę ir išgėrė iki dugno.

Pastatęs ją ant stalo pasakė:

– Sju, pagal skyrybų sutartį aš tau daviau penkis milijonus dolerių.

Buvusi žmona kilstelėjo antakius.

– Taip, davei.

– Sju, maldauju, man reikia milijono. Jei negausiu, mudu su Gregu sėsim į kalėjimą.

– Ką čia šneki?

– Žinau, kokia tu konservatyvi dėl investicijų. Mane šantažuoja. Kartą girtas per daug pripliurpiau vienam žmogui apie

brolio investicijų bendrovę. Pasakiau, kad Gregas įsipainiojęs į nelegalias finansines operacijas.

– Ką padarei?

– Buvau girtas. Žinau, Gregas mėgina išsikapstyti iš duobės, bet jei tas žmogus kreipsis į spaudą, Gregas sės į kalėjimą.

– Kas tas žmogus? Aišku, moteris. Dievas liudytojas, nemažai jų turėjai.

– Sju, ar paskolinsi man milijoną? Prisiekiu, grąžinsiu.

Siuzana atstūmė kėdę ir atsistojo.

– Nežinau, turėčiau įsižeisti ar nusijuokti. O gal ir tai, ir tai. Sudie, Piteri.

Piteris nevilties kupinu žvilgsniu sekė elegantišką buvusios žmonos figūrą, kai ji skubiai išžingsniavo iš restorano.

35

Šeštą valandą gydytojas Rajanas Dženeris paskambino į Monikos konsultacijų kabineto duris ir viltingai laukė. Gal ji savo kabinetėlyje, pagalvojo jis ir dar kartą paskambino. Bet trečią kartą pamėginęs ir ilgai neatleidęs mygtuko nusprendė, kad Monika pamiršo pažadą duoti jam O'Kifo ligos istoriją.

Jis nekantriai laukė, kol galės praleisti vakarą nagrinėdamas diagnostinius tyrimus, ieškodamas paaiškinimo, kodėl išnyko vėlyvos stadijos smegenų auglys.

Galiausiai, gūžtelėjęs pečiais, jis pamėgino nuryti kartėlį ir žengęs šaligatviu susistabdė taksi. Pakeliui į namus spėliojo, ar Alisa Halovėj jo laukia bute. Juk negalėjo atmesti tetos prašymo, kai ši pranešė, kad Alisa – viena puikiausių pasaulio moterų – atvyksta į Manhataną verslo reikalais ir nori apsistoti jos bute. Ar Rajanas neprieštarautų? „Tai jūsų butas, kaip galėčiau prieštarauti? – paklausė Rajanas. – Ji galės pasirinkti vieną iš jūsų svečių kambarių."

Rajanas vylėsi, kad Alisa Halovėj bus jo tetos amžininkė – tarp septyniasdešimties ir septyniasdešimt penkerių. Tačiau kai praėjusią savaitę Alisa atskrido, pamatė labai gražią moterį, vos perkopusią trisdešimt. Ji atvyko į stiliaus leidinių redaktorių konferenciją Manhatane. Konferencija truko dvi dienas, tačiau Alisa pasiliko ilgiau. Prieš kelias dienas ji pakvietė Rajaną į teatrą. Pasak jos, pavyko gauti dvi vietas parteryje į „Mūsų miestelį". Po spektaklio jie užėjo užkąsti ir pagal Rajano dienotvarkę grįžo namo per vėlai – septintą valandą ryto jis turėjo operaciją.

Tačiau tik tada, kai Alisa ėmė mygti, kad susėdę prie židinio juodu ko nors išgertų, Rajanas suvokė: teta mėgina supiršti jį su viena, jos nuomone, *puikiausių* moterų pasaulyje, o Alisa labai noriai palaiko šį sumanymą.

Dabar, važiuodamas taksi iš miesto centro, Rajanas svarstė, kaip išsisukti iš šios padėties. Alisa vis atidėliojo išvykimą. Kai Rajanas grįždavo, būdavo namie paruošusi sūrio, trapučių, atvėsinusi vyno.

Jei ji neišsikraustys, laikinai apsigyvensiu viešbutyje, nusprendė jis.

Paprastai po darbo dienos Rajanas džiaugdavosi pasukęs prabangaus, patogaus buto durų raktą. Šį vakarą jis susiraukęs pastūmė duris. Malonus kepamo maisto kvapas pakuteno šnerves ir Rajanas suvokė esąs išalkęs. Alisa sėdėjo susirangiusi ant sofos svetainėje ir per kabelinę televiziją žiūrėjo viktoriną. Vilkėjo kasdienį megztinį, mūvėjo kelnes.

Ant staliuko prieš ją stovėjo lėkštutė su sūriu ir trapučiais, dvi taurės ir vyno butelis kibirėlyje su ledukais.

– Labas, Rajanai! – šūktelėjo, kai jis sustojo koridoriuje.

– Labas, Alisa. – Rajanas pasistengė, kad balsas skambėtų nuoširdžiai. Jis žiūrėjo, kaip Alisa nusliuogė nuo sofos ir artinasi pasisveikinti.

Pakštelėjusi Rajanui į skruostą, ji pareiškė:

– Atrodai išvargęs. Kiek gyvybių šiandien išgelbėjai?

– Nė vienos, – nukirto Rajanas. – Paklausyk, Alisa...

– Nusivilk tą švarką, nusirišk kaklaraištį, persirenk patogesniais drabužiais. Pagaminau tau savo firminę vakarienę – Virdžinijos kumpio su makaronais ir sūriu, bandelių ir salotų.

Rajanas ketino atšauti, kad susitaręs vakarieniauti kitur, bet nepajėgė meluoti. Tik paklausė:

– Alisa, noriu žinoti – kiek dar ketini čia gyventi?

Ji išplėtė akis.

– Negi tau nesakiau? Išvažiuoju šeštadienio rytą, taigi turėsi mane ištverti dar dvi dienas, tiksliau – pusantros.

– Nepatogiai jaučiuosi. Tai ne mano butas, bet...

– Bet nenori, kad durininkas šnairuotų į tave. Nesirūpink, pasakiau jam, kad tu mano įbrolis.

– Tavo įbrolis?

– Žinoma, o kaip dėl tos vakarienės – Virdžinijos kumpio su makaronais? Tai tavo paskutinė proga, nes rytoj vakare turiu kitų planų.

Ji išvyksta šeštadienį, o rytoj turi kitų planų, su palengvėjimu atsiduso Rajanas. Turiu elgtis civilizuotai. Jis nuoširdžiai nusišypsojo ir pasakė:

– Mielai pavakarieniaučiau su tavim, bet nebūsiu geras pašnekovas. Rytoj septintą valandą man operacija. Taigi turėsiu anksti keltis.

– Puiku, tau netgi nereikės padėti sutvarkyti stalo.

– Aš tuoj ateisiu.

Rajanas nuėjo koridoriumi į savo kambarį pasikabinti švarko. Suskambėjo telefonas, bet Alisa iš karto atsiliepė. Rajanas pravėrė duris, jei kartais Alisa pakviestų, bet ji nepakvietė. Tikriausiai skambina jai, pagalvojo jis.

Virtuvėje Alisa prašneko tyliau. Moteris, prisistačiusi gydytoja Farel, prašė pakviesti gydytoją Dženerį.

– Jis persirengia, – pasakė Alisa. – Ką jam perduoti?

– Pasakykite jam, kad skambino daktarė Farel ir atsiprašė, jog nebuvo kabinete ir neperdavė jam O'Kifo ligos istorijos, – pasakė Monika, stengdamasi, kad balsas nevirpėtų. – Pasirūpinsiu, kad rytoj rytą ją gautų.

36

Dabar, kai Renės Karter kūnas buvo oficialiai atpažintas, reikėjo nustatyti, kas žudikas, ir jį sugauti – ilgas procesas. Kristina pasakojo detektyvams, ką žino apie savo darbdavę, žinios buvo gan skurdžios, o Keriana palaikydama ją sėdėjo prie šono.

Renė Karter dirbo renginių planuotoja. Ji keldavosi prieš pusiaudienį, išeidavo ir grįždavo namo tik vėlai vakare. Motina labai mažai laiko praleisdavo su dukrele.

– Šeimininkė rodė daugiau meilės labradorui Reindžeriui negu Selei, – pasakė Kristina.

Per tą trumpą Kristinos darbo laiką pas ponią Karter niekas neužėjo. Ji neturėjo laidinio telefono, todėl visi skambindavo į mobilųjį.

– Visai mažai žinau apie ją, – atsiprašydama pasakė Kristina. – Mane pasamdė per agentūrą.

Baris Takeris padavė merginai vizitinę.

– Jei prisiminsite kokį nors asmenį, su kuriuo galėtume susisiekti, paskambinkite. Jūs rūpestingai pasielgėte, nuveždama mergaitę į ligoninę. O dabar eikite namo ir pailsėkite. Mes dar turėsime su jumis pasikalbėti.

– O kaip Selė? – paklausė Kristina.

– Dar nežinome, – atsakė Takeris. – Mėginsime ieškoti giminaičių.

– Tačiau jei ir rasite tėvą, nemanau, kad jis norės pasiimti dukterį. Jei ponia Karter nejuokavo sakydama, kad jis pagaliau iškosės pinigų, vadinasi, tas vyras jos nerėmė.

– Tikriausiai nerėmė.

– O kaip Reindžeris? – paklausė Kristina. – Juk nepaliksime jo vieno. Gal galiu pasiimti jį kartu? Mūsų su Keriana butas mažas, bet mama myli šunis. Ji tikrai pasirūpins Reindžeriu.

– Manau, tai puikus sprendimas, bent laikinai, – pritarė Takeris. – Gerai, merginos, palydėsiu jus žemyn ir įsodinsiu į taksi. Noriu pasikalbėti su budėtojais. Tikriausiai jie turi kokį nors telefoną, kuriuo būtų galėję paskambinti, jei būtų kilę rūpesčių dėl buto poniai Karter ilgiau išvykus.

Po dešimties minučių, išsiuntęs merginas ir labradorą, Baris Takeris prisistatė Ralfui Torui, pastato valdytojui, ir paaiškinęs, kad ponia Karter nužudyta, ėmė klausinėti.

Toras noriai papasakojo, kad Renė Karter gyveno bute metus. Prieš pasirašydama nuomos sutartį, ji pateikė dokumentus apie savo finansinę padėtį. Šie patvirtino, kad paskutiniame darbe – Las Vegaso restorane buvo valdytojo pavaduotoja – uždirbo šimtą tūkstančių dolerių ir dar turėjo turto už maždaug milijoną dolerių. Renė nurodė Florą Vait kaip asmenį, į kurį reikėtų kreiptis ištikus nelaimei. Toras užsirašė mobiliojo ir darbo telefono numerius.

– Ar ponios Karter šeima atsisakys buto? – viltingai paklausė jis. – Krūva žmonių nori buto, iš kurio atsiveria parko vaizdas.

– Nežinau, – trumpai atsakė Baris ir grįžo į butą skambinti Florai Vait.

Pirmiausia suspaudė mobiliojo telefono numerį. Moteris atsiliepė po pirmo signalo. Guvus balsas pasikeitė, kai Takeris pasakė skambinantis dėl Renės Karter.

– Man nerūpi Renė Karter, – piktai nukirto Flora Vait. – Vakar ji buvo atsakinga už svarbų renginį ir nepasirodė. Galite perduoti Renei, kad ji atleista.

Takeris nutarė kol kas nesakyti, kad Renė negyva.

– Aš – detektyvas Baris Takeris, – prisistatė jis. – Kada pastarąjį kartą matėte Renę Karter?

– Detektyvas? Ar ji pakliuvo į bėdą? Ar jai kas atsitiko?

Ištreniruotai Takerio klausai nuostaba Floros Vait balse atrodė nuoširdi.

– Ji užvakar negrįžo namo, – paaiškino detektyvas. – Auklė turėjo nuvežti į ligoninę Renės dukrelę.

– Matyt, Renė pasigavo kokią stambią žuvį, – niekinamai prunkštelėjo Vait. – Ji jau ne kartą buvo išskridusi privačiu lėktuvu su ką tik sutiktu vyru. Girdėjau, kad jos dukra dažnai serga.

– Kada pastarąjį kartą matėte Renę Karter? – Takeris pakartojo klausimą.

– Užvakar. Rengėme raudonojo kilimo ceremoniją – kažkokio bjauraus filmuko premjera. Paskui vyko pobūvis, bet Renė išėjo dešimtą. Turėjo su kažkuo susitikti. Nežinau su kuo.

– Ar ji kada nors pasakojo apie dukros tėvą ar savo giminaičius?

– Jei galima ja tikėti, o aš tuo abejoju, Renė pabėgo iš namų, kai jai buvo šešiolika, vaidino antraplanius vaidmenis keliuose Holivudo filmuose, šiek tiek dirbo Las Vegase. Mudvi susipažinom prieš trejus metus. Dirbome administratorėmis tame pačiame Soho klube. Tada Renė pastojo. Tikriausiai draugas sumokėjo jai daug pinigų, nes staiga ji dingo ir metus nieko apie ją negirdėjau, kol kartą Renė paskambino. Vėl buvo apsistojusi Las Vegase, bet ten jai pasidarę nuobodu ir ji pasiilgusi Niujorko. Tada kaip tik buvau pradėjusi renginių organizavimo verslą ir paklausiau, ar nenorėtų dirbti pas mane.

Florai kalbant, Takeris užsirašinėjo.

– Manau, ji norėjo.

– Žinoma, norėjo. Kur dar rasi geresnę vietą pasigauti pinigingą vyrą?

– Ar Karter nieko nepasakojo apie dukters tėvą?

– Jei turite galvoj, ar neminėjo jo vardo, tai atsakau – ne. Spėju, Renė labai stengėsi, kad to vaiko nebūtų, bet vėliau nusprendė pasinaudoti kūdikiu ir iš dukros tėvo išmelžti pinigų.

Flora Vait – puikus informacijos šaltinis, pamanė Baris Takeris. Tokie žmonės detektyvams aukso vertės. Vis dėlto jos pa-

teikta šiurkšti Renės Karter charakteristika kelia gailestį ligoninėje paliktai mergaitei, regis, jos niekam nereikia.

– Praneškit man, jei ką sužinosit apie Renę, – pasakė Flora Vait. – Neketinu jos atleisti. Žinoma, galėčiau primušti ją, kad nepasirodė renginyje, bet, kita vertus, ji gerai atlieka savo darbą. Kai nori, Renė sugeba būti žavinga, žmonės pasijunta jaukiai, ji moka prajuokinti, ir klientai vėl ateina pas mus, kai jų draugai pristato kokį nors nevykusį filmuką.

– Ponia Vait, jūs man labai padedate, – pasakė Baris. – Sakėt, kad Renė užvakar iš pobūvio išėjo anksti. Gal žinote, ją vežė nuolatinis vairuotojas ar ji išsikvietė taksi?

– Taksi? Renė? Juokaujat! Ji visada naudojasi tos pačios automobilių tarnybos paslaugomis. Vairuotojas turi būti uniformuotas ir su kepurėle, o automobilis – prabangus, ne prastesnis negu mersedesas 500. Renė visada norėjo sudaryti įspūdį, kad maudosi piniguose.

– Gal žinote tos tarnybos pavadinimą?

– Žinoma. Ir aš iš jos užsisakau, bet nevarau tų vargšų iš proto kaip Renė. „Ultraliuksas". Duosiu jums telefono numerį. Tai... – Ji nutilo. – Palūkėkit, niekada neįsimenu numerių. Turiu kažkur užsirašiusi.

Laikas pasakyti Florai Vait, kad Renė Karter jau nebegalės organizuoti filmų premjerų.

Išklausęs moters nevilties šūksnius ir šiaip ne taip ją nuraminęs, Takeris paprašė, kad Flora susitiktų su juo apygardos prokuratūroje ir pasirašytų pareiškimą, patvirtinantį ką papasakojusi.

Po kelių minučių, kol detektyvas Flinas tikrino Renės rašomąjį stalą, ieškodamas duomenų apie jos artimus giminaičius, Baris Takeris pasišnekėjo su „Ultraliukso" dispečeriu. Šis pasakė, kad vairuotojas ponią Karter išleido prie baro Ist Endo aveniu, netoli merijos, ji liepusi vairuotojui nelaukti.

– Tą vakarą turėjom mažai užsakymų, – aiškino dispečeris, – ir kai ponios Karter vairuotojas užsiregistravo esąs laisvas, norėjau įsitikinti, ar tai tiesa. Nenorėjau, kad klientė paskambintų ir rėkautų, neva vairuotojas jos nepalaukė. Tačiau vaikinas atka-

kliai tikino, esą ponia Karter sakiusi, kad po pasimatymo namo ją užvešiąs draugas, nes gyvenantis netoli – Centrinio parko Vakarų gatvėje. Vairuotojas paminėjo dar vieną dalyką. Čia jau paskalos, bet gal jums padės. Būdama geros nuotaikos, Renė elgdavosi tikrai draugiškai. Taigi tą vakarą ji nusijuokė ir pasakė vairuotojui, kad tas draugas mano, jog ji bankrutavusi, todėl nenorinti, kad prabangus automobilis lauktų prie restorano.

37

Nors Monika visa virpėjo, nubrozdinta ranka ir koja kraujavo, ji atsisakė kviesti gydytoją, kaip siūlė šalia stovintys praeiviai. Autobuso vairuotojas, iš pradžių pamanęs, kad moterį suvažinėjo, taip drebėjo, kad dvidešimt minučių nepajėgė pajudėti.

Viena moteris, pamačiusi, kad Monika vos nepateko po autobuso ratais, išsigandusi paskambino pagalbos telefonu, ir policija tuoj atlėkė į įvykio vietą. Prisirinko žioplių iš visos Sąjungos aikštės.

– Net nenumanau, kaip čia atsitiko, – išgirdo Monika savo žodžius. – Tikrai neketinau eiti per gatvę, nes užsidegė raudona šviesa. Gal pasipainiojau po kojomis skubančiam žmogui.

– Tai nebuvo nelaimingas atsitikimas. Tas vyras jus tyčia pastūmė, – atkakliai kartojo prisigrūdusi arčiau pagyvenusi moteris. Jos balsas nustelbė kitų žiūrovų komentarus.

Monika išsigandusi atsigręžė ir pažvelgė į moterį.

– Oi, bet tai neįmanoma! – paprieštaravo ji.

– Aš žinau, ką kalbu! – Galvą liudytoja buvo apsivyniojusi šaliku, pasistačiusi palto apykaklę, pusę veido dengė apskriti akiniai. Kietai suspaudusi lūpas moteris patraukė policininkui už rankovės. – Jis ją pastūmė! – tvirtino ji. – Stovėjau tiesiai už jo. Jis stuktelėjo man alkūne į šoną, tada vos ne iš visų jėgų abiem rankomis pastūmė merginą į gatvę.

– Kaip jis atrodė? – skubiai paklausė policininkas.

– Stambus. Ne apkūnus, bet stambus. Vilkėjo striukę su gobtuvu, buvo jį užsismaukęs ant galvos. Su tamsiais akiniais. Kam reikia juodų akinių, kai lauke ir taip tamsu? Ir ne koks vaikėzas. Sakyčiau, per keturiasdešimt. Ir dar tas vyras mūvėjo pirštines. Ar matot aplinkui ką nors su pirštinėmis? Ar jis elgėsi kaip mes, kai manėme, kad ši nelaiminga mergina žuvo? Rėkė? Kvietė pagalbą? Ne! Prasispraudė pro minią ir dėjo į kojas.

Policininkas pažvelgė į Moniką.

– Ar jautėte, kad jus pastūmė?

– Taip, bet gal netyčia.

– To nesužinosime. Būna psichinių ligonių, kurie stumdo žmones po autobusų ratais ar traukiniais. Tikriausiai susidūrėte su tokiu, – paaiškino griežtai policininkas.

– Tada man labai pasisekė.

Ji norėjo namo. Tačiau praėjo dar penkiolika minučių, kol Monika pasakė policininkui esanti gydytoja, todėl pati sugebėsianti pasirūpinti savo nubrozdinimais, paskui padiktavo jam namų adresą, telefono numerį policijos ataskaitai ir pagaliau susistabdžiusi taksi šiaip ne taip ištrūko. Pasidėjusi šalia sulamdytą rankinę, Monika atsilošė ir užsimerkė.

Tačiau po akimirkos ranką ir koją nudiegė aštrus skausmas. Monika prisiminė, kaip ją bloškė nuo šaligatvio, veik juto aštrų lekiančio į ją autobuso kvapą. Ji stengėsi nusiraminti, bet taksistas savo akimis buvo matęs įvykį, tad norėjo pasikalbėti. Vos sulaikydama drebulį, Monika išspausdavo tik vienskiemenius atsakymus. Užjausdamas vairuotojas samprotavo, kad turėtų būti būdų priversti tuos bepročius vartoti vaistus, tada jie nešlitinėtų gatvėmis ir nepuldinėtų nekaltų žmonių.

Ir tik kai įbėgo į butą, užsirakino duris, Moniką pritrenkė suvokimas, kaip arti mirties buvo. Gal reikėjo važiuoti į ligoninę, pagalvojo ji. Vaistinėlėje neturi jokių raminamųjų. Ji pažvelgė į sukrešėjusį kraują ant rankos ir kojos, o juk šį vakarą Rajanas Dženeris turėjo užeiti pasiimti Maiklo O'Kifo ligos istorijos.

Turiu jo namų telefono numerį, prisiminė Monika. Rajanas davė jį prieš kelias dienas. Paskambinsiu ir atsiprašysiu. Gal pa-

sakyti Rajanui, kas atsitiko? Taip, pasakys. O jei jis pasisiūlys ateiti, sutiksiu. Man praverstų kieno nors draugija. Man praverstų Rajano draugija, pasitikslino Monika. Gerai, prisipažįstu. Man jis patinka.

Rajano buto ir mobiliojo telefono numeriai buvo mažoje užrašų knygutėje, kurią Monika nešiojosi rankinėje. Ji susiraukė, pamačiusi sudužusią pudrinę ir akinius nuo saulės, ir pasirausė rankinėje ieškodama užrašinės. Vis dar su paltu sėdėdama prie stalo, Monika surinko Dženerio buto telefono numerį – pirmą sąraše. Atsiliepė moteris ir pasakė, kad Rajanas persirengia. Tada Monika paprašė perduoti jam, kad atsiųs žadėtą ligos istoriją rytą.

Vos Monika padėjo ragelį, telefonas suskambėjo. Skotas Altermanas.

– Monika, klausiausi žinių per radiją ir išgirdau, kad tavęs vos nesuvažinėjo, kad kažkas tyčia tave pastūmė.

Monika nustebo, kad žurnalistai paskelbė jos pavardę. Kažin kiek draugų ir kolegų išgirdo šį pranešimą? Skoto balse girdėjo išgąstį ir susirūpinimą, ir tai veikė raminamai. Ji prisiminė, koks geras Skotas buvo jos tėvui, kai tas gyveno slaugos namuose. Ir kaip tik jis paskambino ir pranešė, kad tėvas mirė.

– Negaliu patikėti, kad tai tiesa, – virpančiu balsu pasakė Monika. – Turiu galvoj, kad čia ne nelaimingas atsitikimas, o kad kažkas mane pastūmė.

– Monika, tu sukrėsta. Ar tu viena namie?

– Taip.

– Galiu prisistatyti pas tave už dešimties minučių. Ar leisi man ateiti?

Staiga Monikai sugraužė gerklę, akys paplūdo ašaromis.

– Būtų malonu. Man tikrai praverstų draugija.

38

Viskas klostėsi puikiai. Semis Barberis pasiėmė pinigus iš Kvailelio Dagio Langdono, nuvažiavo prie sandėlio Long Ailando Sityje ir sudėjo tuos mielus šimto dolerių banknotus į nuomojamą seifą. Tada, pasijutęs pasaulio viršūnėje, pusę šešių paskambino į Monikos Farel kabinetą ir prisistatė gydytoju Kertinu, pagerbdamas kameros draugą, su kuriuo sėdėjo laukdamas teismo. Registratorė pasakė jam, kad daktarė Farel atšaukė konsultacijas dėl skubaus atvejo ligoninėje.

Semis jau turi pinigus, apsirūpino visam gyvenimui. O gyvenimas tikrai gražus. Semis buvo įsitikinęs, kad šiandien jam turi sektis, todėl ir darbo neturėtų atidėlioti. Jis nuskubėjo prie ligoninės ir rado vietos automobiliui priešais centrines duris, pro jas jau du kartus matė išeinančią gydytoją. Apsigalvojęs jis vis dėlto nusprendė pastumti daktarę po autobuso ratais.

Palaukęs pusantros valandos, Semis pamatė Moniką Farel nulipančią laiptais. Nors pravažiavo du taksi automobiliai, gydytoja, nekreipdama į juos dėmesio, pasuko Keturioliktosios gatvės link.

Dešimt su vienu, kad traukia į savo kabinetą, pagalvojo Semis ir pasiėmė nuo keleivio sėdynės pirštines bei tamsius akinius. Užsidėjęs juos, jis išlipo iš automobilio ir nusekė Monikai įkandin, atsilikdamas per ketvirtį kvartalo. Gydytoja ėjo neskubėdama, bent jau ne taip greit kaip praėjusią savaitę, kai ją sekė. Šiandien gatvėje daug žmonių – labai gerai.

Prie Sąjungos aikštės pasitaikė ir proga. Užsidegė raudonas šviesoforo signalas, bet žmonės vis dar skuodė per gatvę stengdamiesi aplenkti mašinų srautą. Autobusas kirto Keturioliktąją gatvę ir važiavo stotelės link. Farel stovėjo prie pat šaligatvio krašto.

Semis akimirksniu atsidūrė už gydytojos, autobusas buvo vos už kelių pėdų. Jis stumtelėjo moterį ir apstulbo pamatęs, kad ji įstengė pasiristi į šoną nuo ratų. Sucypė stabdžiai, autobusas ėmė slysti, beviltiškai mėgindamas sustoti. Pagyvenusi moteris, stovinti šalia, matė, kaip jis pastūmė daktarę. Stengdamasis nepasiduoti panikai, Semis nunarino galvą ir nuskubėjo pro moterį centro link.

Už trijų kvartalų jis pasuko į dešinę, nusimovė pirštines, nusiėmė tamsius akinius, nusitraukė striukės gobtuvą. Kaip įprasta, jis neskubriu žingsniu nuėjo prie savo automobilio. Tačiau prisiartinęs nepatikėjo akimis – automobilis užblokuotais ratais buvo keliamas ant kelių policijos vilkiko.

Skaitiklis! Skubėdamas sekti Moniką Farel, Semis pamiršo sumokėti už stovėjimą. Pirma mintis buvo prieiti ir pasiginčyti su vilkiko vairuotoju, bet jis prisivertė apsigręžti ir eiti namų link. Automobiliai vežami į kažkokį sąvartyną prie Vest Saido greitkelio, pagalvojo jis. Jei ta moteris tvirtins policininkams, kad Farel kažkas pastūmė, ir nupasakos, kaip atrodžiau, neturėčiau vykti atsiimti automobilio šitaip apsirengęs.

Semis pajuto, kaip išprakaitavo kakta. Jei toji senė papasakojo policininkams ką mačiusi ir ja buvo patikėta, policininkai gali pagalvoti, kad kas nors persekioja daktarę. Vėliau jie sužinos, kad nutempė mano automobilį, pastatytą priešais ligoninę. Jei jie patikrins mane, išknis, kad man buvo iškelta byla. Policijai pasidarys įdomu, ką veikiau prie ligoninės, kur buvau, kai baigėsi automobilio stovėjimo laikas, kaip tik tuo metu, kai daktarė buvo pastumta... Ramiau, ramiau! Semis nuėjo per miesto centrą į savo butą Žemutiniame Ist Saide, apsivilko marškinius, sportinį švarką, užsirišo kaklaraištį, apsimovė kelnes, apsiavė nublizgintus batus. Iš mobiliojo telefono paskambino į informaciją ir susinervino išgirdęs kompiuterinį balsą: „Sujungsiu jus su

operatoriumi." Galų pagalėj jis gavo reikiamą numerį. Nuobodžiaujantis balsas pranešė, kad norint atsiimti automobilį reikia atsinešti vairuotojo pažymėjimą, draudimo ir registracijos korteles bei grynųjų pinigų.

Semis pasakė savo vairuotojo pažymėjimo numerį.

– Ar automobilis jau pas jus?

– Taip, ką tik atvežė.

Po dvidešimties ilgų minučių taksi automobilyje, šliaužiančiame Manhatanu iki Vakarų trisdešimt aštuntosios gatvės, Semis pateikė savo vairuotojo pažymėjimą aikštelės budėtojui.

– Draudimas ir registracijos pažymėjimas pirštinių skyrelyje, – pasakė jis stengdamasis, kad balsas skambėtų draugiškai. – Lankiau draugą ligoninėje ir pamiršau skaitiklį.

Ar reikėjo tai sakyti? Gal tas tarnautojas žiūri į jį kaip į dar vieną melagį? Semis buvo įsitikinęs, kad jaunas policininkas pervėrė jį įdėmiu plieniniu žvilgsniu. Bet gal tiesiog nervinuosi, jis mėgino nusiraminti eidamas į automobilį paimti draudimo kortelės ir registracijos pažymėjimo. Galiausiai Semis užpildė prašymą, sumokėjo baudą ir galėjo sprukti.

Nespėjus nuvažiuoti nė kvartalo, suskambėjo mobilusis telefonas. Dagas Langdonas.

– Na, tai susimovei! – įtūžęs suriaumojo Langdonas. – Visas miestas žino, kad miela jauna daktarė buvo nustumta po autobuso ratais ir vos nežuvo. Tu kuo tiksliausiai aprašytas: stambus vidutinio amžiaus vyriškis tamsia sportine striuke. Ar kartais nedavei jai vizitinės?

Kažkodėl panika Langdono balse privertė Semį nusiraminti. Jis nenorėjo, kad Dagis jaustųsi pranašesnis.

– O kiek stambių vidutinio amžiaus vyrų tamsiomis sportinėmis striukėmis vaikšto Manhatano gatvėmis? – atšovė jis. – Pasakysiu tau, ką galvoja policininkai. Jei jie patikės ta sena varna, pamanys, kad čia vienas iš tų vaistų neišgėrusių vyrukų. Ar žinai, kiek jų slampinėja apkvaitę ir stumdo žmones ant bėgių? Taigi liaukis jaudintis. Tavo daktarei šiandien pasisekė. Antras kartas nemeluos.

39

Baris Takeris paliko porininką Denisą Fliną Renės Karter bute laukti policijos techniko, kad užblokuotų durų spyną.

– Ta ponia nesirūpino savo brangenybėmis, – pareiškė Flinas. – Ant tualetinio staliuko mėtosi papuošalai, daugybė vertingų daiktų dėžėse spintoje.

– Ieškok jos artimiausių giminaičių, – pasakė Takeris. – Ir surašyk žmones iš Karter darbo kalendoriaus. Tada pradėk nuo vyrų ir surask jų adresus Manhatano telefonų knygoje. Pažiūrėk, gal vienas iš jų gyvena netoliese. Einu į barą, kuriame Karter turėjo susitikti su vyriškiu, galbūt dukters tėvu.

Kalbėdamas detektyvas išėmė Renės nuotrauką iš rėmelių.

– Jei pasiseks, greitai išnarpliosime šią užduotį.

– Tu greitas tikėtis, – sausai atkirto Flinas.

– Denisai, ši byla nelinksma: jei nerasime giminaičio, norinčio priglausti mergytę, ji keliaus į globos namus, – priminė Baris Takeris.

– Jei tiesa, ką pasakė auklė, mergaitei bus geriau globos namuose, negu buvo su motina, – ramiai atkirto Flinas.

Baris Takeris, važiuodamas į restoraną prie merijos, kur Renė Karter išlipo iš automobilio susitikti su paslaptingu vyriškiu, tebegalvojo apie šią porininko pastabą. Detektyvas pamėgino įsivaizduoti kurį nors savo vaiką ligoninėje – ir jokio artimo giminaičio ar draugo, galinčio juo pasirūpinti. Niekada gyvenime to nebus, pagalvojo jis. Jei kas nors atsitiktų man ar Trišei, abi senelės, ką jau kalbėti apie visas tris Trišės seseris, susipeštų, kuriai globoti vaikus.

Pasirodė, kad restoranas – angliško stiliaus užeiga. Baras įrengtas tiesiai prieš duris, salėje už jo stovi ne daugiau kaip tuzinas staliukų. Kvartalo užeiga, pamanė Baris. Galiu lažintis, kad čia daugybė nuolatinių klientų. Tikėkimės, kad Renė Karter buvo viena iš jų. Visi staliukai aptūpti, dauguma kėdžių prie baro užsėstos.

Detektyvas priėjo prie baro galo, palaukė padavėjo, tada pastūmė per barą savo ženkliuką ir Renės Karter nuotrauką.

– Ar pažįstat šitą moterį? – paklausė jis.

Barmenas išplėtė akis.

– Žinoma, pažįstu. Renė Karter.

– Kada ji čia buvo paskutinį kartą?

– Užvakar. Antradienio vakarą apie pusę vienuoliktos, na, dešimt minučių šen, dešimt minučių ten.

– Viena?

– Atėjo viena. Bet jos laukė vyriškis. Jis patraukė jai kėdę prie baro, bet Karter norėjo sėstis prie staliuko.

– Kaip ji elgėsi su tuo vyru?

– Atžariai.

– Ar žinote, kas jis?

– Ne. Nemanau, kad jis pas mus anksčiau kada lankėsi.

– Kaip jis atrodė?

– Maždaug penkiasdešimties. Tamsiaplaukis. Tikrai išvaizdus, ir drabužiai ne masinės gamybos. Galit manim patikėti.

– Kaip jis elgėsi su Rene Karter?

– Atrodė nelaimingas. Aiškių aiškiausiai nervinosi. Tas vyras jos laukdamas išmaukė du stiklus viskio.

– Taigi jie nuėjo prie staliuko?

– Aha. Dauguma staliukų jau buvo tušti. Virtuvė darbą baigia dešimtą. Kol juodu stovėjo prie baro, vyras užsisakė du viskio ir pasakė: „Manau, tau vis dar patinka vieno salyklo viskis."

– O ką ji atsakė?

– *Aš negaliu sau leisti gerti vieno salyklo viskį, bet tu, aišku, gali.* Kažką panašiai. Tai nuskambėjo kvailai, turint omeny, kad Renė Karter buvo labai išsipusčiusi.

– Gerai. Taigi porelė nuėjo prie staliuko. Kiek laiko jie ten sėdėjo?

– Net neišgėrė viskio. Stebėjau juos, nes tuo metu jau buvo mažai žmonių ir neturėjau ką veikti. Mačiau, kaip vyras padavė Renei didelį pirkinių maišelį. Žinot, tokį dovanų pakavimo krepšį. Ji sugriebė maišą, staigiai atsistojo – vos kėdės neapvertė – ir išmovė lauk. Jos išraiška būtų išvertusi iš klumpių. Vyriškis numetė ant stalo penkiasdešimt žalių ir išlėkė paskui.

– Ar prisimintumėte tą vyrą, jei vėl pamatytumėte?

– Žinoma! Nepamirštu veidų. Detektyve, ar kas nors atsitiko Renei?

– Taip. Kai išėjo iš restorano, ji buvo nužudyta. Taip ir negrįžo namo.

Barmeno veidas išblyško.

– O Dieve! Kokia nelaimė. Ar ją kas nors apiplėšė?

– Kol kas nežinome. Ar Renė Karter dažnai čia užsukdavo?

– Kartą ar du per mėnesį. Dažniausiai išgerti vėlai vakare. Ir niekada viena. Visada su kokiu nors vyru.

– Gal žinote pavardes vyrų, su kuriais ji ateidavo?

– Taip, kai kurių žinau. Galiu užrašyti.

Barmenas paėmė bloknotą ir tušinuką.

– Pažiūrėkim, – sumurmėjo jis. – Lesas...

Pamatęs, kad žmonės prie baro žiūri į jį, tvirtai sučiaupė lūpas, išsitiesė ir nuskubėjo prie kito baro šono, ten sėdėjo vienišas vyras ir gurkšnojo alų.

Suvokęs, kad barmenas galbūt kažką prisiminė apie Renę Karter, Baris Takeris nusekė paskui jį pro kėdžių eilę. Priėjęs arčiau nugirdo pokalbį.

– Rudi, tu buvai čia antradienį ir matei, kaip išskubėjo Renė Karter. Prisiminiau, nustebai, kad tas vyras turi iš ko sumokėti už gėrimą. Ar žinai, kas jis?

Raudonskruostis vyriškis nusijuokė.

– Aišku, žinau. Piteris Ganonas. Jį vadina prodiuseriu nevykėliu. Tikriausiai skaitei apie jį. Nė nesuskaičiuosi, kiek jo spektaklių Brodvėjuje patyrė nesėkmę.

40

Penktadienio rytą Monika pabudo po šešių penkiolika ir ilgai gulėjo lovoje, ramiai apžiūrinėdama skaudančias vietas. Kairė ranka ir koja buvo bjauriai nubrozdintos. Be to, krisdama susitrenkė strėnas, jos buvo nusėtos mėlynėmis ir maudė. Monika pasižadėjo, kad visą savaitę rytais, užuot greitai apsipraususi po dušu, pamirks sūkurinėje vonioje.

Ji vėl prisiminė vakarykščius įvykius. Kai Skotas Altermanas paskambino, Monika suvokė, kad draugai galėjo išgirsti apie ją per žinias, todėl pakeitė savo atsakiklio tekstą: „Labas, čia Monika. Galbūt jau girdėjote apie tą nelaimingą atsitikimą. Man nieko nenutiko, bet noriu pailsėti, todėl šį vakarą neatsakysiu į jūsų skambučius. Vis tiek ačiū, kad rūpinatės."

Tada telefono garsą išjungė. Sugalvojusi, kaip išvengti nepageidaujamų telefoninių pokalbių, nuėjo į vonios kambarį. Nusivilko nešvarius drabužius, nusiplovė sukrešėjusį kraują nuo rankos ir kojos, patepė sužeistas vietas antibiotikų tepalu ir vis dar drebėdama – juk tas įvykis galėjo baigtis lemtingai – apsivilko pižamą ir vilnonį chalatą.

Kai atvažiavo kuo nuoširdžiausiai susirūpinęs Skotas, Monika nuslopino skausmingas mintis, kad Rajanas Dženeris artimai bendrauja su kita moterimi. Skotas paėmė jai už rankos ir liepė prigulti ant sofos. „Monika, tu išbalusi kaip vaiduoklis, o rankos ledinės", – pasakė jis. Pakišo po galva kelias pagalvėles, apklojo skraiste ir pataisė karšto punšo. Vėliau, suvokęs, kad Monika nevakarieniavusi, Skotas iš šaldytuvo paėmė pomidorą, sūrio ir

paskrudino jai skanų sumuštinį. „Mano firminis", – linksmai pasakė. Buvo gera jį pamatyti, dabar pripažino Monika, ir nusprendė dar dešimt minučių pasilepinti vonioje. Ji neketino pasakoti Skotui apie Oliviją Morou, bet nejučia įsišnekėjo apie pastarųjų dienų įvykius, pasiguodė nusivylusi, kad Morou mirė nespėjusi papasakoti apie jos močiutę.

Skotas iškart pareiškė:

– Monika, lažinuosi, kad Olivija Morou susijusi su Ganonais. Patikėk manim. Aš sužinosiu. Tavo tėvas manė, kad Aleksandras Ganonas galėjo būti jo tėvas. Buvo parašyta daug straipsnių apie Aleksandrą Ganoną ir daugelyje pateikta biografijos duomenų. Tavo tėvas prisirinko daug nuotraukų. Kai lygini tavo tėvo ir to paties amžiaus Ganono nuotraukas, panašumas pritrenkiantis...

Skotas kalbėjo greitai, susijaudinęs ir vildamasis, kad galbūt Monika leis jai padėti. Prieš išeidamas jis pasakė:

– Monika, kuo atviriausiai šiandien tau prisipažinsiu ir daugiau nebegrįšiu prie šios temos. Man be galo gaila, kad buvau toks kvailas ir kviečiau tave į pasimatymą dar neišsiskyręs su Džoja. Jei leisi, būsiu tau tik draugas. Garbės žodis, nedarysiu nieko, dėl ko jaustumeisi nepatogiai. Pasidomėsiu Olivija Morou, o po dviejų savaičių pakviesiu tave pavakarieniauti. Ir dar paprašysiu, kad Džoja tau paskambintų. Ar gerai?

Sutikau, prisiminė Monika. Ir viskas bus gerai, jei tik Skotas nuoširdžiai nori atnaujinti mūsų draugystę ir nesieks nieko daugiau. Skotas buvo geras draugas tėčiui, kai jis sunkiai sirgo, ir niekada nepamiršiu, kaip tėčiui mirus man padėjo.

Apsisprendusi Monika atsisėdo. Ranką ir koją pervėrė skausmas, susiraukusi ji atsargiai išlipo iš lovos, nuėjo į vonios kambarį ir atsuko sūkurinės vonios čiaupus.

Nuo karšto vandens sūkurių sustingę raumenys atsileido ir vėliau, jau apsirengusi, Monika pasijuto geriau. Ji įjungė mažą kavinuką ir, kol užvirs, nuėjo į miegamąjį. Atrodau kaip vaiduoklis, pagalvojo rausvindama skruostus. Paskui susuko plaukus į mazgą ir juos prismeigė.

Palik juos taip, tau tinka.

Prisiminus Rajano žodžius, ištartus prieš dvi savaites, – tąkart tą smeigtuką ištraukė mažasis Karlas, – Monikai užspaudė gerklę, akis ėmė graužti ašaros, bet ji neleis joms prasiveržti. Paskambinsiu Nanai ir paprašysiu nunešti O'Kifo ligos istoriją į Rajano kabinetą, nutarė ji. Nenoriu jo susitikti, daugiau nebus priežasties, kodėl turėtume matytis. Mūsų ligoninė didelė.

Gurkšnodama kavą Monika tvirtai nusprendė išmesti iš galvos įtarimą, kad kažkas ją tyčia pastūmė. Kaip sakiau Skotui, jei tas vyras stumtelėjo mane, bėgdamas į kitą gatvės pusę, vėliau tikriausiai pasibaisėjo, kad galbūt autobusas mane suvažinėjo. Nenuostabu, kad jis pabėgo. Išsigandę daugelis spruktų.

Sėdėdama taksi pakeliui į ligoninę, Monika paskambino Nanai, tada pasiteiravo apie Selę Karter. Ji lengviau atsiduso – Selė naktį miegojo gerai, tačiau įsiuto, kad motina vis dar dukters neaplankė. Šįryt paskambinsiu vaiko apsaugos tarnybai, pasižadėjo Monika.

Ligoninėje ji pirmiausia aplankė Selę. Mergaitė ramiai miegojo ir Monika nusprendė jos nežadinti. Budinti seselė pranešė, kad temperatūra nukrito, vos viena dalelė virš normos, astmos priepuolis praėjo.

– Daktare, vakare, kai išėjot ir mergaitė pabudo, maniau, kad ji verkia mamos, bet iš tiesų Selė vis kartojo *Mone*. Tikriausiai, kai gulėjo pas mus praėjusią savaitę, girdėjo, kaip vaikai jus vadina daktare Monika.

– Nenustebčiau, – pasakė pažįstamas balsas. – Girdėjau, kaip tu paveiki savo ligoniukus.

Monika staigiai pasisuko į Rajaną Dženerį.

– Abejoju, ar Selė žino mano vardą, – pasakė ji ir pagavusi seselės žvilgsnį pridūrė: – Daktare Dženeri, ar galime pasikalbėti?

– Žinoma. – Jo tonas iš karto tapo santūrus, visai kaip jos.

Monika išėjo su Rajanu į koridorių.

– Aš nusiunčiau O'Kifo ligos istoriją į tavo kabinetą, – pasakė ji.

– Ją neseniai atnešė. Sekretorė sakė, kad tikriausiai lankai Selę. Monika, ką tik išgirdau, kas vakar nutiko. Ar įmanoma, kad tave pastūmė? O Dieve, net neįsivaizduoju, kaip turėjai išsigąsti.

– Nesijaudink dėl manęs, Rajanai. Be to, noriu paprašyti, kad nelankytum manęs šiame aukšte, nebent reikėtų konsultuoti ligonį. Man atrodo, žmonės jau liežuvauja apie mus.

Dženeris įdėmiai pažvelgė į ją.

– Ir tau nepatinka?

– Ne, nepatinka. Manyčiau, ir tau neturėtų patikti.

Nelaukdama atsakymo, Monika grįžo į vaikų skyrių ir ėmė vizituoti mažuosius ligonius.

41

Įveikęs pirmąjį panikos priepuolį, ištikusį suvokus, kad nužudė Oliviją Morou, gydytojas Klėjus Hadlis susikaupė ir atkūrė visas savo paskutinio apsilankymo pas Oliviją smulkmenas. Antradienio vakarą jis pasakė budėtojui, kad ponia Morou labai serga ir jis paprašęs jos neužsistumti skląsčio, taip nereikėsią keltis iš lovos. Jei skląstis būtų užstumtas, būtų labiau rizikavęs – Olivija būtų turėjusi pati jį įleisti. Tačiau senutė neužstūmė skląsčio, ir Hadlis tyliai įsmuko į butą.

Kai pirštų galais įstypčiojo į miegamąjį, Olivija miegojo, bet iš karto pabudo, kai jis atsistojo šalia lovos. Prie vonios kambario durų degė naktinė lemputė, ir Klėjus matė, kad vos pažinus jį Olivijos išraiška iš nuostabos virto baime.

Savo didžiulėje lovoje Olivija miegojo ant dviejų pagalvių, šalia gulėjo dar dvi. Dar seniai, kai kartą aplankė Oliviją po nedidelio širdies priepuolio, ji sakė kartais atsinešanti į lovą puodelį arbatos ir laikraštį, tada tas pagalves pasikišanti po nugara. Imdamas vieną iš tų pagalvių, Klėjus sumetė: ji žino, kad ketinu ją nužudyti. Jis prisiminė ištaręs „Atleisk, Olivija", o paskui pakėlė pagalvę virš jos veido.

Hadlį nustebino, kad trapi senutė taip pašėlusiai mėgina nustumti pagalvę. Kova truko vos minutę, tačiau, atrodė, praslinko ištisa amžinybė, kol nuvargusios rankos nusviro ant antklodės. Patraukęs pagalvę, Hadlis pamatė, kad kovodama Olivija įsikando lūpą. Ant pagalvės, kuria uždusino senutę, liko kraujo žymė. Susinervinęs nusprendė sukeisti pagalvę su pakišta po galva, bet

suvokė, kad kraujas gali sukelti įtarimą, todėl nuėjo į patalynės spintą. Vidurinėje lentynoje Hadlis rado du tvarkingai sudėtus paklodžių ir užvalkalų rinkinius. Kiekvienas rinkinys iš dviejų paklodžių ir keturių užvalkaliukų. Vienas kreminės spalvos, kitas – blyškiai rausvas. Olivijos lovos patalynė buvo persiko spalvos. Hadlis nusprendė surizikuoti ir nuvilkęs sukruvintą užvalkaliuką pakeitė jį rausvu. Bemaž nesiskiria, ramino save, jei kas nors pastebės, tikriausiai pamanys, kad derantis rinkinio užvalkalas dingo skalbykloje. Olivija kas savaitę siųsdavo patalynę į skalbyklą. Juokaudavo, kad tai vienas iš jos prabangos dalykų – puiki medvilnės patalynė, kurią skalbia ir lygina profesionalai.

Nuvilkęs užvalkalą, Hadlis pasibaisėjo – kraujas buvo persisunkęs iki pagalvės. Išsigandęs suvokė, kad jei išsineš pagalvę, kas nors pastebės, todėl nusprendė, kad bus geriausia apvilkti naują užvalkaliuką ir viltis, kad niekas neatkreips dėmesio.

Jis sulankstė sukruvintą užvalkaliuką, įsikišo į palto kišenę ir ėmė ieškoti Ketrinos bylos. Olivija paskyrė jį savo testamento vykdytoju ir pasakė seifo skaičius, kad atėjus laikui būtų galima nedelsiant vykdyti jos valią. Testamentas labai aiškus: Olivija po nedidelę sumą paliko namo tarnybų darbuotojams ir buto valytojai. Visus buto baldus, automobilį, brangenybes reikia parduoti, kaip ir nedidelį akcijų bei vertybinių popierių paketą, o gautus pinigus paaukoti įvairioms katalikiškoms labdaros organizacijoms. Testamente paminėta, kad Olivija sumokėjo už paslaugas Frenko E. Kembelio laidojimo namams. Senutė nenorėjo, kad ją šarvotų. Po gedulingų mišių Šv. Vincento Ferero bažnyčioje palaikai turėjo būti kremuoti, o pelenai palaidoti motinos kape Kalvarijų kapinėse.

Seife buvo testamentas ir šiek tiek brangenybių: perlų vėrinys, žiedas su deimantu ir auskarai – ne daugiau kaip kelių tūkstančių dolerių vertės. Hadlio nusivylimui, Ketrinos aplanko čia nebuvo. Gerai žinodamas, kad budėtojas gali įsidėmėti, kiek laiko daktaras praleido bute, Klėjus Hadlis vis dėlto apieškojo kiekvieną Olivijos buto centimetrą, bet nieko nerado. Ketrinos byla dingo.

Kur ji nukišo tą bylą? – apimtas nevilties svarstė gydytojas. Gal Olivija ją sunaikino, o vėliau, kai Monika Farel paskambino, apsigalvojo ir nusprendė atskleisti tiesą? Tai buvo vienintelis atėjęs į galvą protingas paaiškinimas. Išeinant iš pastato Hadlį sustabdė budėtojas ir nuolankiai pasiteiravo:

– Daktare, kaip ponia Morou?

Atsargiai sverdamas žodžius Klėjus atsakė:

– Ponia Morou sunkiai serga. – Ir kimiai pridūrė: – Pabus su mumis vos kelias dienas ar savaites.

Kitą vakarą, kai Hadliui pranešė, kad Olivija rasta negyva, nuskubėjęs į jos butą, daktaras sėdėjo Olivijos svetainėje su Monika Farel. Kai atvyko greitosios pagalbos medikai, Monika greit išėjo. Atėjusi, nes buvo susitarusi susitikti su Olivija Morou, daugiau ji nieko nepasakė. Prisiminęs savo pokalbį su medikais, Klėjus didžiavosi, kaip įtaigiai jiems išaiškino ilgus metus buvęs Olivijos gydytojas, papasakojo, kad ji nepagydomai sirgusi, kad dar vakar maldavęs jos gultis į slaugos ligoninę. Kai atvyko Kembelio laidojimo tarnybos darbuotojai, medikai užrišo kortelę ant kojos piršto, o Hadlis pasirašė mirties liudijimą. Po bemiegės nakties ir isteriško telefono pokalbio su Dagu ketvirtadienį Klėjus stengėsi paslėpti visus pėdsakus, galinčius sukelti bent menkiausią įtarimą, kad jis susijęs su Olivijos mirtimi. Paskambino į laikraščio *Times* nekrologų skyrių, pranešė keliems žmonėms iš Olivijos užrašų knygutės, susitarė dėl gedulingų mišių, iškvietė turto likviduotoją, su kuriuo susipažino per vieną renginį, ir susitarė susitikti Olivijos bute, kad inventorizuotų visus jos daiktus. Pagaliau padaręs viską, ką galėjo, suvaidinęs ištikimą draugą ir paskutinės valios vykdytoją, Hadlis užgėrė tabletę migdomųjų ir nuėjo miegoti.

Kai penktadienio rytą devintą valandą daktaras atėjo į savo konsultacijų kabinetą, pirmas telefono skambutis buvo iš nepažįstamo vyro – Skoto Altermano.

– Jis klausia apie Oliviją Morou, – pranešė sekretorė.

Hadliui sugniaužė širdį.

Kas tas žmogus? – spėliojo jis ir paliepė sekretorei sujungti.

– Esu Monikos Farel draugas, – prisistatė Skotas. – Regis, judu buvote susitikę Olivijos Morou bute trečiadienio vakarą.

– Taip, buvome. – *Ir kur jis čia lenkia?* – svarstė Hadlis.

– Prieš savo mirtį ponia Morou pasakė daktarei Farel pažinojusi jos močiutę. Jūs teigėte daktarei buvęs ilgametis ponios Morou draugas, gydytojas ir testamento vykdytojas. Todėl turėtumėte žinoti ponios Morou šeimos istoriją.

– Taip, tiesa. Iš pradžių buvau Olivijos motinos kardiologas, vėliau jos pačios. Olivija buvo vienturtė. Jos motina mirė prieš daugel metų. Nesu sutikęs daugiau jokių jos giminaičių.

– Ar ponia Morou niekada nepasakojo jums apie savo kilmę?

Reikėtų laikytis netoli tiesos, bet smulkmenų neatskleisti, įspėjo save Hadlis.

– Olivija pasakojo, kad jos tėvas mirė jai dar negimus, o motina ištekėjo antrą kartą. Kai susipažinau su jomis, motina vėl buvo našlė.

Išgirdus kitą klausimą, Hadliui išdžiūvo burna.

– Daktare Hadli, ar jūs daugybę metų buvote Ganono fondo valdybos narys?

– Taip. O kodėl klausiate?

– Dar nežinau, – pasakė Skotas Altermanas. – Bet esu tikras, kad atsakymas yra, ir įspėju jus, kad jį rasiu. Sudie, daktare Hadli.

42

Penktadienio rytą Piteris Ganonas atsibudo skeliančia galva – pagirios bjaurios kaip reta. Galva plyšo, jį pykino ir smaugė, jausmas, kad žemė tuoj išslys iš po kojų.

Jis turės skelbti bankrotą. Nėra iš ko sumokėti pjesės rėmėjams. Kodėl jis buvo šventai įsitikinęs, kad šį kartą spektaklis sulauks neįtikimos sėkmės? Kaip kvaila buvo garantuoti investuotojams, kad jie atsiims pusę investuotos sumos. Tačiau tai buvo vienintelis būdas priversti juos duoti pinigų. Būsiu atstumtasis, graudenosi.

Vėliau jis ilgai stovėjo po karštu dušu, tada raukydamasis atsuko šaltą vandenį. Drebėdamas nuo kūną badančių ir stingdančių vandens adatėlių, Piteris prisivertė susitaikyti su nemalonia mintimi – turės prisipažinti Gregui kartą prasitaręs Renei Karter, esą brolis, sudarydamas sutartis, veikiausia naudoja nelegalią informaciją. Negana to, pasakiau jai, kad, išskyrus mūsų labdarą Klėjaus kardiologijos ir Dago psichiatrijos tyrimams, dauguma mūsų fondo išmokų labai nedidelės ir tik dėl akių. Jei Renė nebūtų šantažavusi manęs dėl vaiko, tai, be abejonės, būtų grasinusi atskleisti sukčiavimą. Viešpatie, jei kas nors pasidomėtų tais reikalais... Piteris nedrįso užbaigti minties. Gregas privalės duoti man milijoną sumokėti Renei, tad turiu nedelsti. Mačiau ją antradienio rytą. Ji jau apskaičiavo, kiek pinigų prašys, kad mūsų neįskųstų. Kai ji išvažiavo prieš pustrečių metų, daviau jai beveik du milijonus dolerių, kad užsičiauptų, tikėjau, kad taip bus. Ji ketino atiduoti kūdikį įvaikinti.

Renė. Piteris išsvirduliavo iš dušo ir pasiėmė rankšluostį. Gėriau visą antradienio popietę. Bijojau pasakyti Renei, kad pajėgiau sukrapštyti tik šimtą tūkstančių dolerių, o ne milijoną. Tada, laukdamas jos bare, išmaukiau du stiklus viskio. Turėjau prisipažinti, kad nepajėgiu duoti daugiau negu šimtą tūkstančių. Turėjau ją įtikinti...

O kas atsitiko vėliau? – klausė jis savęs. Renė įsiuto, kai daviau krepšį su šimtu tūkstančių ir pasakiau, kad daugiau nieko negaus. Paskutinė išmoka. Daugiau pinigų nėra. Turėjau apkaltinti ją turto prievartavimu. Kai Renė išmovė į lauką ir leidosi gatve, bėgau iš paskos ir sugriebiau jai už rankos. Ji numetė krepšį, trenkė man ir nagu įdrėskė veidą. Bet kas buvo paskui? Neprisimenu, sutriko Piteris. Tiesiog neprisimenu. O Dieve, sudejavo vilkdamasis chalatą. *Kur* aš nuėjau? *Ką* dariau? Neprisimenu. Tiesiog neprisimenu. Pabudau ant sofos savo biure trečiadienį po pietų. Buvo po penkioliktos. Tada sumaniau, kad Sju galėtų paskolinti man pinigų, ir mes susitikome *Il Tinello*. Kai Sju atmetė mano prašymą, vėl pasigėriau. Renė man nebepaskambino. O gal paskambino? Vėl buvo užtemusi sąmonė. Gal negirdėjau telefono?

Piteris pažvelgė į veidrodį virš kriauklės. Atrodau bjauriai, pamanė jis. Akys pasruvusios krauju. Vakar nenusiskutau. Įdomu, ką Sju pagalvojo mane pamačiusi?

Sju. Renė buvo paskutinis lašas, perpildęs mūsų santuokos taurę. Buvau prisiekęs Sju, kad liausiuosi vaikęsis sijonų, o ji perskaitė paskalų skiltyje, kad mane matė su Rene. Didžioji mano gyvenimo klaida prieš ketverius metus. Sju nepatikėjo, kad Renė man mirtinai nusibodo ir aš nutraukiau su ja ryšius. Likimo ironija! Per tuos dvidešimt metų, kai buvome susituokę, Sju tris kartus persileido, o Renė įsigudrino pastoti vos sužinojusi, kad ketinu nutraukti su ja ryšius. Žinoma, ji tai padarė tyčia, irzo Piteris. Tačiau Sju bent jau nesužinojo apie kūdikį. Jai būtų tekę ištverti pragarą... Ir nesvarbu, kad mudu išsiskyrę, viliuosi, jog Sju niekada nesužinos.

Kodėl Renė neatidavė kūdikio įvaikinti? Juk sumokėjau, ir ji žadėjo. Ji tikrai nemyli vaikų. Gimdė tik norėdama pririšti mane. Tas jungas – Selė, jos niekada nemačiau ir nenoriu matyti. Kodėl Renė grįžo į Niujorką? Turbūt nepavyko pasigauti kokio nors turtuolio Las Vegase, todėl nori, kad padėčiau jai susisukti lizdelį.

Jei tik galėčiau įrodyti, kad tas vaikas ne mano. Tačiau Renė buvo gudri, išsaugojo mano DNR ir padarė tyrimus. Mano ir vaiko DNR sutampa. Mergaitė màno, kad ir kaip man tai nepatinka.

Piteris Ganonas paėmė skutimosi putas ir skustuvą. Pradėjo skustis, susiraukė, kai ašmenys perbraukė per Renės nago paliktą įdrėskimą. Kas atsitiko, kai ji man trenkė? – vėl pagalvojo jis.

Po pusvalandžio, vilkėdamas savo kasdienius marškinius, megztinį ir rusvai žalsvas kelnes, laikydamas kavos puodelį, Piteris prisivertė pakelti telefono ragelį ir paskambinti broliui Gregui.

Dar nespėjus sujungti, namo budėtojas paskambino vidaus telefonu ir pasakė:

– Pone Ganonai, su jumis nori susitikti detektyvai Takeris ir Flinas. Ar gali pakilti?

43

Penktadienio rytą, pasikalbėjusi su Rajanu Dženeriu, Monika pamėgino paskambinti Renei Karter, o kai toji neatsiliepė, nusileido liftu pas Sandrą Veis, vaiko apsaugos tarnybos ligoninėje direktorę.

– Noriu pasikalbėti apie savo ligonę Selę Karter, – kreipėsi ji.

– Kaip tik ketinau jums skambinti, – pasakė Veis liūdna išraiška. – Policija mums ką tik pranešė, kad atpažinta moteris, kurios lavonas vakar buvo rastas šalia pėsčiųjų tako prie Rytų upės. Tai Renė Karter, Selės motina.

Monika apstulbusi žvelgė į Sandrą Veis.

– Renė Karter negyva? – Ji negalėjo patikėti.

– Taip, policija ieško artimiausių giminaičių. O kol suras, globosime Selę. Kai mergaitę reikės išrašyti iš ligoninės, jei nerasime giminaičių, turėsime apgyvendinti globos namuose.

Renė Karter mirusi! Monika sukrėsta matė akyse irzlią moterį, kuri veik nesidomėjo dukrele. Įdomu, koks artimas giminaitis atsiras, kas nutiks Selei?

Nors Monikai reikėjo eiti į konsultacijų kabinetą, jos laukė ligoniai, prieš tai ji dar užėjo aplankyti Selės. Mergaitė tebemiegojo. Nenorėdama jos pažadinti, Monika nusiminusi pastovėjo prie lovytės ir išskubėjo.

Kai gydytoja nuėjo į savo kabinetą, laukiamajame jau rinkosi pacientai. Nana nusekė Moniką ir pastojo kelią.

– Daktare Monika, vakar per žinias girdėjau pranešimą, – susijaudinusi pasakė ji. – Aš vos nenumiriau. Mėginau jums iš

karto paskambinti. Ačiū Dievui, palikote telefone žinutę, kad jums nieko nenutiko. Tačiau nieko nelaukdama pranešiau Džonui Hartmanui, tam detektyvui pensininkui, gyvenančiam mano aukšte. Jis pažadėjo paskambinti vienam iš draugų detektyvų, kad jie patikrintų stebėjimo kameras prie ligoninės. Galbūt tas vyras jus sekė? Gal tai susiję su nuotrauka, kur jūs stovite priešais ligoninę? Jūs nemanėte, kad čia kas svarbaus, kai ją atsiuntė.

Monika kilstelėjo ranką ir nutraukė registratorės žodžių srautą.

– Nana, labai vertinu jūsų rūpestį, bet nemanau, kad kas nors mane pargriovė tyčia. Tas vyrukas skubėjo perbėgti gatvę ir paprasčiausiai mane pastūmė iš kelio. Taigi jei draugai teirausis, kaip jaučiuosi, nuraminkit, aš sveikutėlė ir esu įsitikinusi, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas. O dabar pasakykit Almai, kad aš pasiruošusi dirbti. Vargšai tėvai – buvo atėję vakar ir šiandien vėl turėjo atitempti vaikus.

Nana žengė prie durų ir sustojo.

– Daktare, dar vienas klausimas. Kaip Selė Karter?

Monika turėjo atsakyti, kad Selės motina ne tik mirusi, bet ir tapo žmogžudystės auka.

– Daugiau nieko nežinau, – skubiai patikino ji, susisagstė baltą chalatą ir nuėjo į apžiūros kabinetą.

Kitas septynias valandas ji padarė vos penkių minučių pertraukėlę, išgėrė puodelį arbatos ir suvalgė mažą sumuštinį. Kai šeštą valandą išėjo paskutinis pacientas, Alma atsisveikindama pasakė:

– Daktare, pasistenkit atsipalaiduoti per savaitgalį.

– Taip ir padarysiu. Ačiū, Alma.

Nuėjusi į mažą asmeninį kabinetą Monika nusivilko chalatą. Nana įslinko iš paskos, jai visą dieną nedavė ramybės dar vienas klausimas.

– Daktare, kaip trečiadienį praėjo susitikimas su Olivija Morou? Ar ji tikrai pažinojo jūsų močiutę?

Monika atsigręžė ir pajuto, kad akys jau blizga nuo ašarų. Viskas susikaupė: baisus nusivylimas dėl Olivijos Morou mir-

ties, vos neatėmęs gyvybės nelaimingas atsitikimas, baimė, kad Selė paklius į globos namus, suvokimas, kad Rajanas Dženeris jai rūpi daug labiau, negu pati manė.

Monika nurijo gumuliuką ir pagaliau prašneko. Balsas nevirpėjo, bet turėjo nusisukti, kad nematytų Nanos užuojautos, kai papasakojo, kaip nuėjusi į Olivijos Morou butą rado ją mirusią.

– Taigi jei toje istorijoje ir buvo tiesos, niekada jau nesužinosiu, – baigė ji. – Kai kalbėjausi su gydytoju Hadliu, kol laukėme policijos, jis žadėjo viskuo pasirūpinti.

– Aš turiu *Times*, – pasakė Nana. – Gal rasime ką nors nekrologuose.

Ji nuskubėjo prie stalo ir atnešė atverstą reikiamą laikraščio puslapį.

– Daktare, štai čia pranešimas apie ponią Morou. Ir apie laidotuves. Gedulingos mišios rytoj dešimtą valandą Švento Vincento Ferero bažnyčioje. Jumis dėta nueičiau. Čia parašyta, kad Olivija neturėjo artimų giminaičių, bet tikriausiai liko draugų. Norėčiau eiti su jumis. Galbūt pasikalbėtume su mišių dalyviais ir sužinotume, ar velionė nėra užsiminusi apie jus. Kas žino, ką išgirstume? Juk nieko neprarasit.

– Nebloga mintis, – lėtai ištarė Monika. – Sakot, rytoj dešimtą valandą Švento Vincento Ferero bažnyčioje?

– Taip. Ties Šešiasdešimt šeštosios ir Leksingtono gatvių sankirta.

– Susitikim ten devintą keturiasdešimt penkios, – pasiūlė Monika, pasiėmė iš spintos paltą ir nuvargusi pacitavo: – *Kiekvienai dienai gana savo vargo.**

Joms einant pro Nanos rašomąjį stalą prie durų suskambėjo telefonas. Nana pasižiūrėjo, kas skambina.

– Daktaras Dženeris, – patenkinta pasakė ji.

– Tegu skamba. Eikime! – paragino Monika.

---

* Naujasis Testamentas, MT 6–34.

44

Penktadienio rytą, pabėgiojęs Centriniame parke, Skotas Altermanas grįžo į išsinuomotą butą, nusiprausė po dušu, nusiskuto ir apsirengė kasdieniais drabužiais. Tada aštuntą valandą, jausdamasis kaltas, paskambino savo sekretorei ir paliko žinutę, kad šiandien turi svarbų asmeninį reikalą ir į darbą vėluos.

Jis užsiplikė kavos, pasiskrudino duonos, išsikepė plaktos kiaušinienės ir visą tą laiką kaltės jausmą mėgino nuslopinti mintimis apie užsibrėžtą tikslą. Neprotinga pasiimti laisvadienį vos pradėjus darbą naujame biure Volstrite. Jis įnešė pakankamai didelę pinigų sumą, kad taptų partneriu. Tačiau pasitaikiusi proga nuraminti Moniką po to nelaimingo atsitikimo priminė, kad labiau už viską pasaulyje trokšta įrodyti esąs jos vertas.

Monikos tėvas norėjo rasti savo šaknis. Manau, ji ir pati, gerai nesuvokdama, trokšta to paties. Vakar, kai Monika guodėsi, kad mirė Olivija Morou, kuri galbūt pažinojo jos senelius, ją kamavo didelė širdgėla. Sužinojęs viską apie tą moterį, galbūt atsekčiau pėdsakus, kokia Monikos tėvo kilmė, tačiau šie pėdsakai labai greit gali pranykti. Jei pasirodytų, kad Olivija Morou susijusi su Ganonais, būtų už ko užsikabinti.

Jis turėtų kliautis nuojauta, kad Monikos tėvas galėjo būti tas palikuonis, apie kurį Aleksandras Ganonas užsiminė savo testamente, o Monika gali būti tiesioginė turto, sukaupto iš pajamų už Aleksandro Ganono išradimus, paveldėtoja.

Ar įsūnyti vaikai paveldi savo biologinių giminaičių gabumus? Monikos tėvas Edvardas Farelis buvo gydytojas mokslininkas, jis padėjo nustatyti, kodėl kai kurie ligoniai atmeta implantus, ypač klubo, kelio ir čiurnos sąnarius. Sąnariai neša didžiulį pelną tokioms bendrovėms kaip „Ganono medicininė įranga".

Centrinė bendrovės būstinė yra Manhatane, bet laboratorija Kembridže. Perkopęs šešiasdešimtmetį Edvardas Farelis buvo pakviestas dirbti į mokslinių tyrimų centrą. Tuomet Aleksas Ganonas jau buvo miręs, bet sukrečiantis Edvardo Farelio panašumas į jį dažnai tapdavo bendradarbių diskusijų tema iki pat jo išėjimo į pensiją. Kokia ironija, pamanė Skotas, jei Monikos tėvas būtų tikrai dirbęs savo biologinio tėvo įkurtoje bendrovėje.

Nuolatinės kalbos apie Edvardo Farelio ir Aleksandro Ganono panašumą sukėlė jo pomėgį ieškoti straipsnių apie Aleksandrą ir lyginti įvairaus jų amžiaus nuotraukas.

Kai gerdamas antrą puodelį kavos atskleidė liniuotą bloknotą ir ėmė rašyti pirmus savo tyrimo klausimus, Skotas pagalvojo: Monika nesupranta, kiek dėmesio tėvas skyrė tai temai. Ką Olivija žinojo apie Monikos senelius? Ar dar kas nors žino apie jos šeimos ryšius su Ganonais?

Monika pasakojo, kad ilgametis Olivijos Morou gydytojas atskubėjo į butą nieko nelaukdamas, kai ji ir budėtojas rado senutę mirusią. Skotas prisiminė gydytojo pavardę – Klėjus Hadlis – ir užsirašė į bloknotą.

Morou butas yra Švabo namuose. Monikai susidarė įspūdis, kad Olivija gyveno ten daugelį metų. Pasikalbėsiu su aptarnaujančiu personalu, nusprendė Skotas. Tikriausiai jie žino, kas nuolat lankydavo ponią Morou. Žinoma, Olivija turėjo valytoją, o gal naudojosi butų tvarkymo įmonės paslaugomis. Reikės pasidomėti, priminė sau. Antra, kas jos testamento vykdytojas ir kas parašyta testamente? Lieps sekretorei imtis šio reikalo.

Skotas baigė gerti kavą, padėjo puodelį į plautuvę ir sutvarkė virtuvę. Keista, pagalvojo jis. Dar vienas dalykas, dėl kurio nesu-

tarėm su Džoja. Aišku, nesu pedantas kaip Feliksas Angeris*, bet jaučiuosi daug geriau, kai aplink tvarka. O Džoja, vos įžengusi pro duris, mesdavo viską, ką parsinešusi, ant artimiausios kėdės ar stalo. Įdomu, ar kada nors mačiau jos paltą spintoje? Bet Monikos bute nerasi nė daiktelio ne vietoje.

Skotas nuėjo į nedidelį darbo kambarį, savo namų biurą, įjungė kompiuterį ir ėmė ieškoti gydytojo Kleitono Hadlio. Perskaitęs keletą ilgų straipsnių, rado vieną ir tyliai švilptelėjo: Hadlis yra Ganono fondo valdybos narys.

Pasak Monikos, Hadlis aplankė Oliviją, vos ji paskambino senutei. Ar čia sutapimas? Galbūt, pagalvojo Skotas. Pasak Monikos, Morou iš balso atrodė labai silpna. Vis dėlto kažkoks įtarimas, kol kas dar abejotinas, privertė Skotą iš karto paskambinti daktarui Hadliui. Jei šis buvo ilgametis Olivijos Morou gydytojas, turėtų daug žinoti apie jos aplinką, pamanė jis ir pakėlė telefono ragelį.

Būdamas patyręs advokatas, kalbėdamasis su Hadliu Skotas suprato, kad gydytojas išsisukinėja ir meluoja teigdamas, esą nieko nežino apie Olivijos Morou pažįstamus.

Gal nepriverčiau Hadlio sunerimti įspėdamas, kad ieškosiu sąsajų tarp Olivijos Morou ir Ganonų fondo, padėjęs ragelį įtikinėjo save Skotas. Gal kada ir išmoksiu viską ramiai apgalvoti. Jam skambindamas pasielgiau taip pat karštakošiškai ir kvailai, kaip nulėkęs prie Monikos namo, puolęs prie jos, kai išėjo į gatvę, ir mirtinai ją išgąsdinęs. Ramiau. Ramiau.

Nepatenkintas savim, Skotas nusprendė nueiti į Švabo namą ir pasikalbėti su personalu, ypač su seniai dirbančiais tarnautojais.

Nuvykęs į Švabo namą, Skotas ištaikė pertraukėlę, kai zujančių pro duris gyventojų sumažėjo, ir kreipėsi į durininką. Šis noriai pasidalijo šykščiomis žiniomis. Ponia Morou buvo miela, rami moteris, visada maloniai padėkodavo, kai jis palaikydavo duris, dosni per Kalėdas. Tikrai jos pasigesiąs.

---

* *Felix Unger* – populiaraus TV serialo „Keista pora" Nilo Saimono (*Neil Simon*) pjesės motyvais herojus.

– Ar ji dažnai išeidavo iš namų?

– Per pastaruosius šešis mėnesius, kai kviesdavau jai taksi, važiuodavo tik pas gydytoją, kirpėją ar sekmadienį į bažnyčią. Net juokaudavome apie tai.

Ne kažin kiek naudos, pagalvojo Skotas. Jis įėjo į vestibiulį, sustojo prie budėtojo stalo, prisistatė esąs advokatas, pasistengė, kad nuskambėtų lyg buvęs ponios Morou advokatas.

– Ji čia gyveno daug metų ir noriu būti tikras, kad visiems artimiems pranešta apie jos mirtį.

– Ponia Morou draugų turėjo mažai, – atsakė budėtojas. – Viena ponia iš aštuoniolikto aukšto eidavo su ja į teatrą, bet ji mirė prieš kelerius metus. Visi matėme, kad ponia Morou blogai jaučiasi. Retai išeidavo iš namų.

Skotas jau norėjo atsisveikinti, bet prisiminęs paklausė:

– Ar ponia Morou automobilį laikė garaže?

– Taip. Bet, kiek žinau, jau nebevairuodavo. Važinėdavo tik taksi. O jei norėdavo vykti į užmiestį, išsikviesdavo vairavimo paslaugų įmonės vairuotoją ir tas ponią veždavo jos automobiliu. Tiesą sakant, ji buvo išvykusi keletą valandų antradienį.

– Praėjusį antradienį! Mirties išvakarėse? – šūktelėjo Skotas. – Ar ilgai važinėjo?

– Beveik visą popietę.

– Ar žinot, kur važiavo?

– Ne, bet turiu tos įmonės numerį. Nemažai mūsų gyventojų naudojasi jos paslaugomis. – Štai. – Budėtojas padavė kortelę. – Jei reikia, galite pasilikti. Dar turiu kelias.

Vairavimo paslaugų įmonė buvo įsikūrusi vos už kelių kvartalų. Skotas nusprendė nupėsčiuoti į ją. Jis jau seniai suprato, kad daug naudingiau klausti informacijos žiūrint žmogui į akis negu telefonu.

Debesys, kurie ėmė rinktis jam einant į Švabo namą, pasidarė dar tirštesni ir tamsesni. Skotas, nenorėdamas pakliūti į liūtį, drožė greitai. Kas galėjo priversti ligotą moterį kelioms valandoms išvykti iš namų? Prieš savaitę Olivija Morou pasakė vairuotojui, Monikos paciento tėvui, pažinojusi jos senelę. Kodėl ji

laukė Monikos skambučio, kad prisipažintų pažinojusi abu jos senelius? Kodėl žinodama, kad miršta, to nepadarė anksčiau? Ar tą paskutinę savo gyvenimo dieną Olivija Morou aplankė ką nors, kas taip pat žinojo tiesą?

Svarstant visus šiuos klausimus, Skotui nė į galvą nedingtelėjo, kad paskambinęs Kleitonui Hadliui pasirašė sau mirties nuosprendį ir jo vykdymas jau prasidėjo.

45

Piteris Ganonas gergždžiančiu balsu pakvietė detektyvus Barį Takerį ir Denisą Fliną užeiti į savo buto svetainę. Ko jie čia atsidangino? – spėliojo jis. Gal padariau kokią kvailystę, kai sąmonė buvo užtemusi? Negi vairavau automobilį? O Dieve! Tikiuosi, nieko nesuvažinėjau!

Piteris nervinosi netgi svarstydamas, kur atsisėsti. Tik ne ant sofos, nusprendė. Sofa žemesnė už krėslus. Ten jaustųsi dar labiau įbaugintas. Pasirinkęs krėslą aukšta atkalte, Piteris privertė detektyvus susėsti vieną šalia kito.

Griežtos detektyvų išraiškos rodė, kad atėjo rimtu reikalu. Jie laukia, kol Piteris prakalbės pirmas. Neketino vaišinti detektyvų kava, jis vis dar laikė puodelį, mat kai budėtojas paskambino, gėrė kavą. Ir tada jis išgirdo savo žodžius:

– Ką tik užplikiau kavos. Gal galiu pasiūlyti...

Jam nebaigus sakinio, policininkai papurtė galvas. Detektyvas Takeris pagaliau prašneko:

– Pone Ganonai, ar praėjusio antradienio vakarą buvot susitikęs su Rene Karter?

Renė! – nusiminė Piteris. Ji nuėjo į policiją ir pranešė, kad Gregas, sudarydamas sandorius, naudojasi neteisėta informacija. Būk atsargus! – įspėjo jis save. Tu dar nieko nežinai. Nuoširdžiai bendradarbiauk.

– Taip, buvome susitikę antradienio vakarą, – kuo ramiau atsakė jis.

– Kur susitikot? – paklausė Takeris.

– Bare prie merijos. – Net neprisimenu pavadinimo, pagalvojo jis. Turiu išlaikyti blaivią galvą.

– Kodėl susitikot?

– Ji pasiūlė.

– Ar jūs susipykote?

Jie jau žino, suvokė Piteris. Žmonės prie baro tikriausiai mus stebėjo. Kai kurie girdėjo, kaip Renė ėmė rėkti, matė, kaip įsiutusi išbėgo.

– Mes susiginčijom, – prisipažino Piteris. – Bet kodėl klausinėjat?

– Klausinėjam todėl, pone Ganonai, kad antradienio vakarą Renė Karter taip ir negrįžo namo. Vakar jos kūnas rastas šiukšlių maiše Rytų upės krantinėje prie merijos.

Piteris apstulbęs žvelgė į detektyvus.

– Renė negyva? Negali būti! – šūktelėjo jis.

– Ar jūs jos vaiko tėvas? – puolė Baris Takeris.

Renė negyva, jie žino, kad mes susipykome. Mano, kad aš ją nužudžiau. Piteris apsilaižė lūpas ir atsakė:

– Taip, aš Renės Karter vaiko tėvas.

– Ar išlaikėte vaiką? – paklausė Flinas.

– Išlaikiau? Ir taip, ir ne. – Kalbu kaip koks mulkis, susigaudė Piteris ir skubiai pridūrė: – Leiskit paaiškinti, ką turiu galvoj. Susipažinau su Rene prieš ketverius metus per savo prodiusuotos pjesės premjerą. Mano buvusi žmona advokatė. Ji nedalyvavo tame vėlyvame renginyje. Po vakarėlio palydėjau Renę namo. Mudviejų meilės romanas truko bemaž dvejus metus.

– Norite pasakyti, kad jau dveji metai kaip nesusitikinėjate? – paklausė Takeris.

– Renė suprato, kad man atsibodo ir kad gailiuosi užmezgęs romaną. Taigi sugalvojo pastoti. Pasakė norinti dviejų milijonų dolerių, kad užtektų pragyvenimui, kol pagimdys, o paskui ketino atiduoti kūdikį įvaikinti.

– Ar sutikote? – paklausė Flinas.

– Taip. Tai buvo dar prieš mano nesėkmes Brodvėjuje. Pamaniau, verčiau jau sumokėsiu tuos pinigus, jei Renė dings iš mano

gyvenimo. Ji sakė pažįstanti puikią šeimą, kuri viską atiduotų už kūdikį ir su džiaugsmu jį įsivaikintų.

– Ir visai nesidomėjot savo dukra? – paklausė Flinas.

– Aš tuo nesididžiuoju, bet, kalbėsiu atvirai, ne. Renė sugriovė mano santuoką. Žmona sužinojo apie mūsų romaną ir mudu išsiskyrėm. Atgavęs sveiką protą suvokiau, kad netekau be galo brangaus žmogaus ir gailėsiuos iki gyvenimo pabaigos. Nenorėjau dar labiau įskaudinti žmonos, todėl nuslėpiau, kad meilužė laukiasi mano vaiko. Vėliau Renei nusibodo Niujorkas, ji pareiškė visam laikui išvykstanti į Las Vegasą ir už du milijonus dolerių aš jos daugiau nei regėsiąs, nei girdėsiąs.

– Ar buvote tikras, kad vaikas jūsų, pone Ganonai?

– Mokėdamas pinigus, buvau visiškai tuo įsitikinęs. Suvokiau Renės minčių seką: verta pastoti, kad gautum tiek pinigų. Kai mergaitė prieš pusantrų metų gimė, Renė man atsiuntė atviruką ir mano, savo ir kūdikio DNR tyrimo kopijas. Ji pasielgė labai gudriai pasilikusi mano DNR pavyzdį – jei kartais suabejočiau. Patikrinau. Tikrai esu to vaiko tėvas.

– Kodėl Renė Karter vėl susisiekė su jumis?

– Prieš tris mėnesius ji pranešė vėl grįžusi į Niujorką. Nusprendusi neatiduoti kūdikio, tad jai reikėsią pagalbos jį auginant.

– Turit galvoj paramą vaikui? – paklausė Takeris.

– Ji reikalavo dar milijono. Pasakiau, kad nebeturiu tiek pinigų. Priminiau jai mūsų susitarimą, kad davęs du milijonus dolerių nebeturiu jokių įsipareigojimų nei jai, nei mergaitei.

– Ar kada matėte savo dukrelę, pone Ganonai? – paklausė Flinas.

– Ne.

– Vadinasi, nežinote, kad mergaitė buvo paguldyta į ligoninę, nes susirgo sunkiu plaučių uždegimu? – niekinamai paklausė Takeris.

Piteris išraudo.

– Ne, to nežinojau. Sunkiai sirgo? O kaip jaučiasi dabar?

– Vis dar ligoninėje. Beje, jos vardas Selė, – pasakė Flinas. – Ar žinote?

– Taip, žinau! – atkirto Piteris.

– Kaip panelė Karter reagavo, kai pranešėte, kad neturite tiek pinigų? – paklausė Flinas.

– Reikalavo, kad kaip nors gaučiau. Išsigandau ir paprašiau duoti man laiko. Nepersekiojau Renės, tikrai. Kai susitikome antradienį, turėjau šimtą tūkstančių grynais ir pasakiau, kad daugiau neduosiu.

– Net jeigu būtumėte turėjęs milijoną dolerių, kaip galėjote būti tikras, kad Renė nesikreips į teismą ir nepareikalaus išlaikyti vaiko? – Takeris palinko į priekį gręždamas akimis Piterį.

Atsargiai, įspėjo save Piteris. Nesakys detektyvui, kad Renė jį šantažavo. Taip pakištų Gregą.

– Antradienio vakarą įspėjau Renę, kad buvome susitarę – jei ji taps įžūli, eisiu į policiją ir apkaltinsiu ją turto prievartavimu. Manau, ji manim patikėjo.

– Gerai, – pasakė Takeris. – Jūs susitikot, mėginot ją pagąsdinti, įteikėte jai šimtą tūkstančių, o ne milijono dolerių čekį. Kaip ji reagavo?

– Įtūžo. Manau, tikėjosi, kad turėsiu visą milijoną. Ji griebė pinigus ir išėjo.

– Ar kas nors matė, kaip ji paėmė iš jūsų krepšį?

– Nesistebėčiau tuo. Beveik visos kėdutės prie baro buvo užimtos, keletas žmonių vakarieniavo. Renė ėmė rėkti.

– Kas atsitiko, kai išėjot iš restorano jai įkandin?

– Pasivijau ją gatvėje, paėmiau už rankos ir pasakiau: *Rene, būk protinga. Juk skaitai laikraščius, pastatęs tą miuziklą praradau krūvą pinigų. Neturiu jų.*

– Kas atsitiko paskui?

– Ji trenkė man per veidą ir išmetė krepšį.

Pasakyk jiems, kiek buvai išgėręs, drąsinosi Piteris. Atsikratyk tos naštos.

– Kas pakėlė krepšį? – paklausė Takeris.

– Tikriausiai ji. Juk nemanote, kad Renė Karter būtų palikusi gatvėje šimtą tūkstančių dolerių, tiesa? Būsiu atviras, jaučiausi toks prislėgtas dėl žlugusios pjesės, sąskaitų, kurių nepajėgsiu

apmokėti, ir būsimo susitikimo su Rene, kad visą dieną savo biure gėriau. Nuėjęs į barą ir laukdamas Renės išgėriau dar dvi dvigubas porcijas viskio. Bėgdamas paskui Renę, vos nepraradau sąmonės. Pasivijęs drėbiau jai kažką šlykštaus ir nuėjau. Daugiau nieko neprisimenu iki tos akimirkos, kai vakar po pietų atsibudau savo biure.

– Jūs palikote Renę stovinčią gatvėje?

– Kiek atsimenu, taip. Ji pasilenkė pakelti krepšio. Atrodė – tuoj apsivemsiu ir numoviau.

– Ak, jau tiksliai prisiminėte, kad Renė pasilenkė paimti pinigų. Jūs mums labai padėjote, pone Ganonai. – Takeris nepagailėjo sarkazmo. – Iš kur šita žaizdelė ant veido?

– Renė trenkė man ir įdrėskė.

– Atsimenate tai?

– Taip.

Takeris atsistojo.

– Ar sutiksite duoti savo DNR? Pakaks pagaliuku su vata pabraukti per vidinę žando pusę. Turime priemonių. Negalime jūsų priversti, bet jei atsisakysite, gausime teismo orderį ir tada turėsite paklusti.

Jie mano, kad aš ją nužudžiau, išsigando Piteris. Apimtas panikos stengėsi kalbėti ramiai.

– Duosiu mėginį dabar. Neturiu priežasčių atsisakyti. Taip, aš ginčijausi su Rene, bet tikrai jos nenužudžiau.

Takeriui tai nepadarė įspūdžio.

– Pone Ganonai, kur drabužiai, kuriais vilkėjote antradienio vakarą?

– Mano asmeniniame vonios kambaryje biure. Visada ten laikau drabužių pamainą. Vakar, pabudęs ant sofos, nusiprausiau po dušu ir persirengiau. Tamsiai mėlynas švarkas ir rusvai žalios kelnės kabo spintoje. Apatiniai ir kojinės – skalbinių dėžėje vonios kambaryje. Namo grįžau tamsiai rudais batais.

– Turite galvoj savo biurą Vakarų keturiasdešimt septintojoje gatvėje?

– Taip. Tik tą biurą ir turiu.

– Labai gerai, pone Ganonai. Turite iš karto išeiti iš šio buto. Prie jo durų ir jūsų biuro, kol gausime kratos orderį, stovės policininkas. Ar turite automobilį?

– Taip, juodą BMW. Jis šio pastato garaže.

– Kada pastarąjį kartą juo važiavote?

– Atrodo, praėjusį pirmadienį.

– Jums atrodo, kad praėjusį pirmadienį?

– Gerai nežinau, ar juo nuvažiavau palikęs Renę. Nuoširdžiai prisipažinsiu, pamaniau, kad vairavau ir jūs mane atsekėte kaip pažeidėją.

– Gausime kratos orderį ir dėl jūsų automobilio, – žvaliai pareiškė Takeris. – Reikės ateiti į nuovadą pasirašyti oficialaus pranešimo apie tai, ką mums čia papasakojote. Mes jūsų nesulaikome, tačiau jūs – asmuo, suinteresuotas Renės Karter mirtimi.

Piteris Ganonas suvokė, kad teks pakovoti už savo gyvybę. Visų ankstesnių rūpesčių dėl pinigų ir nesėkmių Brodvėjuje nė nesulyginsi su tuo, kas čia vyksta. Siutau ant jos, buvau įtūžęs ir nusivylęs. Bet negi aš ją nužudžiau? – jaudinosi jis. Gerasis Dieve, ar aš ją nužudžiau?

Piteris pažvelgė Takeriui į akis.

– Galite paimti DNR mėginį, bet daugiau nebeatsakinėsiu į jokius klausimus ir nepasirašinėsiu jokių pareiškimų, kol nepasitarsiu su advokatu.

– Jūsų valia. Kaip sakiau, kol kas jūs nesulaikomas. Tačiau greitai su jumis susisieksime.

– Kokioje ligoninėje mano duktė?

– Grenič Vilidžo, bet jūsų neįleis jos aplankyti, todėl nė nemėginkite.

Po dešimties minučių, leidęs paimti DNR pavyzdį, Piteris Ganonas išėjo iš namų. Atrodė, tuoj prapliups lietus. Piteriui iš skausmo plyšo galva, jį apėmė neviltis. Padėk man, gerasis Dieve, meldėsi jis. Ir ką man daryti?

Visiškai sutrikęs Piteris patraukė kur akys veda. Kur aš einu? – kankinosi jis. Ir ką dabar darysiu?

46

Rajanas Dženeris net sau nenorėjo pripažinti, kaip karčiai nusivylė pamatęs Moniką tokią pasipiktinusią, kad ligoninėje apie juodu liežuvaujama. Tai, kad sekretorė atnešė jam Maiklo O'Kifo ligos istoriją be jokio Monikos laiškelio, akivaizdžiai patvirtino – ji nenori jokių asmeninių ryšių.

Vakar jos nebuvo konsultacijų kabinete, ne ji pati perdavė O'Kifo dokumentus, nes ilgai užtruko intensyviosios slaugos palatoje su Karter mergyte, galvojo Dženeris penktadienio popietę po paskutinės operacijos užsukęs į ligoninės kavinę išgerti arbatos. Paskui einančios namo Monikos vos nesuvažinėjo autobusas.

Pagalvojęs, kad Monika galėjo žūti, Rajanas net suvirpėjo iš siaubo. Operacinės seselė papasakojo girdėjusi per radiją, kaip pagyvenusi moteris, vos neįvykusios tragedijos liudytoja, prisiekinėjo, kad kažkas tyčia pastūmė daktarę Farel. „Jei pats būtumėte išgirdęs, jums būtų pasišiaušę plaukai. Ta moteris jau pamanė, kad autobuso ratai pervažiavo daktarę Farel."

Ir dar kaip šiaušiasi plaukai, tikriausiai Monika labai išsigando. Ką jauti gulėdamas ant žemės, kai į tave lekia autobusas? – šiurpo Rajanas.

Pasak seselės, šįryt Monika pareiškė, kad tai buvęs gryniausias atsitiktinumas. Taigi pamirškim tai. Vis dėlto pats jos apie tai paklausiau, be to, prie seselės pareiškiau, kokia ji nuostabi su vaikais. Buvau per daug familiarus. Galbūt, jei parašyčiau Monikai laiškelį ir atsiprašyčiau, ji suprastų. Ką suprastų? Kad

ji mane domina? Praėjusią savaitę, kai atėjo į mano namus, Monika atrodė tokia graži. Prisiekiu, pamatęs ją palaidais plaukais, neduotum daugiau kaip dvidešimt vienų. Ji labai atsiprašinėjo pavėlavusi. Todėl keista, kad atsiuntusi šį rytą O'Kifo ligos istoriją ir žinodama, kad buvome susitarę susitikti šeštą valandą, neparašė nė kelių eilučių, nepaaiškino užtrukusi ligoninėje. Tai visai nepanašu į Moniką, nusprendė Rajanas.

Jis ir vėl prisiminė, ką jautė sėdėdamas šalia susilietus jų rankoms, kai visa jų grupė spaudėsi aplink staliuką tailandiečių restorane. Ir jai buvo malonu. Negi tik apsimetė?

Ar Monikos gyvenime yra koks vyriškis? Gal ji tik elgėsi maloniai, o iš tikrųjų įspėjo laikytis atokiau? Neketinu taip lengvai pasiduoti. Paskambinsiu jai. Jei vakar būtų laukusi manęs savo kabinete, būčiau pakvietęs vakarienės. Būčiau pasiūlęs pavakarieniauti ir prieš kelias dienas, kai Monikos kabinete peržiūrėjau O'Kifo ligos istoriją, bet tądien mane buvo supančiojusi Alisa – nupirkusi bilietus į spektaklį.

Rajanas baigė gerti arbatą ir atsistojo. Kavinė ištuštėjo. Dieninės pamainos personalas ėjo namo, o naktinei pamainai dar per anksti vakarieniauti. Ir aš norėčiau važiuoti namo, pagalvojo jis, bet tikriausiai Alisa vis dar sėdi bute. Sakė, kad šį vakarą užsiėmusi. Netrokštu sėdėti su ja ir gurkšnoti vyną laukdamas, kol ji išeis. Nežinau, kada ji rytoj išskrenda, bet vos atsikėlęs mausiu į darbą. Nežinau, kaip pasiteisinsiu, bet nenoriu su ja, vilkinčia vien gundantį kilpinį chalatėlį, sėdėti prie pusryčių stalo. Lyg žaistų šeimą su manim.

Bet jei prie stalo sėdėtų Monika, viskas būtų kitaip...

Iš kavinės suirzęs Rajanas pasuko į savo kabinetą. Visi jau išėję, tik valytoja tuština šiukšliadėžes. Vidury vestibiulio stovi dulkių siurblys.

Kvailystė, nervinosi Rajanas. Negaliu eiti namo, nes esu nuomos nemokantis svečias tetos bute ir piktinuosi, kad ji įleido ten dar vieną žmogų. Manau, kas nors iš šalies pavadintų mane įžūliu. Žinau, ką rytoj darysiu: pradėsiu ieškotis buto.

Jis pralinksmėjo. Dar pabūsiu čia ir peržiūrėsiu O'Kifo ligos istoriją. Gal pirmą kartą skaitydamas ką praleidau. Piktybinis smegenų auglys savaime nedingsta. Ar galėjo gydytojai blogai nustatyti diagnozę? Žmonės nežino, kiek sunkiai sergančių ligonių pasveiksta, o kartais gydoma, nors tariamas ligonis net neserga. Jei mes atviriau apie tai kalbėtume, dažno paciento pasitikėjimas medikais būtų visiškai pakirstas. Štai kodėl protingi žmonės, prieš sutikdami priimti radikalius gydymo metodus, nori išgirsti kitų specialistų nuomonę. Arba, išgirdę, kad visiškai sveiki, klauso dar ir savo kūno siunčiamų signalų, įspėjančių – kažkas vis dėlto negerai.

– Galiu išsiurbti vėliau, daktare, – kreipėsi į jį valytoja.

– Puiku, – pasakė Rajanas. – Pažadu, ilgai neužtruksiu.

Pajutęs palengvėjimą, jis įžengė į kabinetą ir uždarė duris. Atsisėdęs prie rašomojo stalo, jis ištraukė stalčių, į kurį buvo įdėjęs Maiklo O'Kifo ligos istoriją, ir staiga suvokė, kad jam neduoda ramybės viena mintis: o gal išties koks nors maniakas persekioja Moniką?

Rajanas atsilošė krėsle. Visko gali būti, pamanė. Ligoninėje ištisą parą maišosi visokiausių žmonių. Gal koks ligonio lankytojas galėjo pamatyti Moniką ir ją įsižiūrėti. Prisimenu, motina pasakojo, kad prieš daugelį metų, kai dirbo sesele ligoninėje Naujajame Džersyje, viena seselė buvo nužudyta. Jau kartą už užpuolimą teistas vyras, lankydamas pažįstamą, pamatė ją, pasekė iki namų ir nugalabijo. Ko tik nebūna.

Monika nenorėtų tapti žiniasklaidos sensacijos objektu, bet ar ji nedaro klaidos, nepaisydama tos pagyvenusios moters liudijimų? Paskambinsiu jai, nusprendė Rajanas. Turiu pasikalbėti. Dar tik šešios valandos. Dar gali būti savo kabinete.

Rajanas surinko numerį tuščiai vildamasis, kad atsilieps pati Monika arba registratorė ją pakvies. Kai įsijungė atsakiklis, Rajanas nieko nepasakęs padėjo ragelį. Turiu Monikos mobiliojo telefono numerį, pagalvojo. Bet jei ji išėjusi į pasimatymą su vaikinu? Palauksiu ir paskambinsiu pirmadienį, kai bus savo kabinete.

Nusivylęs, kad neišgirdo Monikos balso, Rajanas atsivertė O'Kifo ligos istoriją.

Po dviejų valandų jis vis dar sėdėjo kabinete, skaitydamas Monikos įrašus, kokius požymius ketverių metų Maiklas jautė: galvos svaigimą, pykinimą; kokie buvo atlikti tyrimai. Visi jie ir magnetinio rezonanso tyrimas Sinsinačio ligoninėje aiškiai patvirtino Monikos diagnozę: Maiklui – vėlyva smegenų vėžio stadija. Motina liovėsi vežiojusi berniuką į procedūras, turėjusias palengvinti sūnui kančias. Vėliau, kai po kelių mėnesių pasirodė pas Moniką, magnetinio rezonanso tyrimas rodė kuo sveikiausias smegenis. Tai stulbino. Įvyko stebuklas.

Medicinos požiūriu tai niekaip nepaaiškinama, pamanė Rajanas. Maiklas O'Kifas turėjo mirti. Tačiau šie užrašai įrodo, kad dabar jis visiškai sveikas ir žaidžia beisbolą mažosios lygos komandoje.

Rajanas nutarė – pirmadienio rytą paskambins į Metačeno vyskupiją Naujajame Džersyje ir pažadės liudyti. Jo nuomone, medicina negali paaiškinti, kodėl Maiklas pasveiko.

Priėmęs sprendimą atsilošė ir prisiminė dieną, kai jis, penkiolikmetis, sėdėjo prie jaunesnės sesutės, mirusios nuo smegenų vėžio, lovos. Tą dieną supratau, kad noriu gydyti žmones, kuriems pakenktos smegenys, prisiminė jis. Tačiau juk ne visiems ligoniams įmanoma padėti. Maiklas O'Kifas buvo vienas iš tokių.

Bent paliudysiu, kad tikiu įvykus stebuklą. Ir apgailestauju, kad tada mūsų šeima nieko nežinojo apie seserį Ketriną. Gal ji būtų išgirdusi mūsų maldas. Gal Liza vis dar būtų su mumis. Dabar jai būtų dvidešimt treji...

Kankinantys prisiminimai apie gėlėmis išpuoštą baltą ketverių metukų Lizos karstelį neapleido Rajano žengiant iš kabineto, einant vestibiuliu ir iš ligoninės. Pasiekęs gatvės kampą gydytojas palaukė, kol prašvilpė Keturioliktosios gatvės autobusas.

Mintis apie Moniką, tysančią ant gatvės po autobuso ratais, privertė pašiurpti.

Ir staiga, lyg Monika stovėtų šalia, Rajanas prisiminė – ji pasakojo vaidinusi Emilę „Mūsų miestelyje". Pasakiau jai, kad man

iki šiol sugniaužia gerklę prisiminus paskutinę sceną, kai Emilės vyras Džordžas parpuola ant žmonos kapo. Ir kodėl vis galvoju apie Moniką kaip apie Emilę? – klausė savęs Rajanas. Kodėl mane kankina ta siaubinga nuojauta? Kodėl man dingojasi, kad Monika gyvenime atliks tą patį vaidmenį kaip mokyklos spektaklyje?

Taip jaučiausi klūpėdamas prie Lizos lovos, žinodamas, kad jos laikas baigiasi, o aš negaliu jo sustabdyti...

47

Šeštadienio rytą po devynių penkiolika Nana taksi užvažiavo pas Moniką ir jos nuvyko į Šv. Vincento Ferero bažnyčią Leksingtono aveniu. Gedulingos mišios už Oliviją Morou buvo paskirtos dešimtą valandą. Pakeliui Nana paskambino į kleboniją ir pasakė norinti pasikalbėti su mišias laikysiančiu kunigu. Jas aukosiąs tėvas Džozefas Danlapas. Kai kunigas atsiliepė, Nana paaiškino, kodėl jos su Monika dalyvaus mišiose.

– Viliamės, kad padėsite daktarei Farel pasikalbėti su žmogumi, kuriuo velionė pasitikėjo. Daktarė Farel turėjo susitikti su ponia Morou trečiadienio rytą, nes antradienį Olivija pasakė žinanti, kas buvo daktarės biologiniai seneliai. Monikos Farel tėvas buvo įsūnytas, todėl ji nieko negirdėjusi apie savo protėvius. Deja, naktį ponia Morou mirė. Daktarė tikisi, kad kas nors iš laidotuvininkų turėtų žinoti, ką ponia Morou norėjo jai pasakyti.

– Suprantu, kai trokštama rasti šeimos šaknis, – atsakė kunigas. – Per daugelį kunigystės metų ne kartą su tuo susidūriau. Po evangelijos skaitinių ketinu kalbėti apie Oliviją. Baigdamas papasakosiu daktarės Farel istoriją ir pasakysiu, kad ji lauks prie pagrindinių durų, taigi gal atsiras žmonių, galinčių jai padėti.

Nana padėkojo ir padėjo ragelį. Atvykusios į bažnyčią Nana ir Monika atsisėdo prie durų, kad galėtų stebėti į mišias besirenkančius žmones. Be penkių dešimt bažnyčią užtvindė galingi vargonų garsai. Klauptuose buvo vos apie dvidešimt žmonių.

– *Nebijok, einu priekyje...* – nuaidėjo malonus sopranas.

Nebijok, klausydamasi galvojo Monika. Bet aš bijau. Bijau, kad netekau vienintelės grandies su savo protėviais.

Dešimtą valandą atsidarė durys ir tėvas Danlapas nuėjo viduriniu taku pasitikti karsto. Monika apstulbo pamačiusi, kad paskui karstą eina vienas vienintelis žmogus – gydytojas Klėjus Hadlis.

Kai karstas pasiekė altorių, Monika pamatė, kaip išsigando Hadlis jų akims susitikus. Jis atsisėdo pirmame klaupte. Niekas prie Hadlio nepriėjo.

– Gal tas vyras giminaitis ir tau padės? – sukuždėjo Nana.

– Čia Olivijos gydytojas. Buvom susitikę trečiadienio vakarą. Jis niekuo nepadės, – atsakė Monika.

– Tada nieko ir nesužinosim, – Nana stengėsi kalbėti tyliau. – Čia taip mažai žmonių, o tas gydytojas vienintelis atsisėdo ant šeimos suolo.

Monika prisiminė tėvo laidotuves Bostone prieš penkerius metus. Bažnyčia buvo pilna draugų ir kolegų. Pirmame klaupte su ja sėdėjo Džoja ir Skotas Altermanai. Netrukus Skotas ėmė ją persekioti. Monika pažvelgė į karstą.

Giminės, pamanė ji. Tas pats laukia ir manęs. Tikriausiai nėra nė vieno giminaičio, kuris gedėtų Olivijos Morou. Jei tas autobusas būtų mane suvažinėjęs, ir manęs niekas neliūdėtų. Duok Dieve, kad ši padėtis pasikeistų.

Nenoromis prieš akis iškilo Rajano Dženerio veidas. Jis atrodė toks nustebęs, kai pasakiau, kad vengiu apkalbų. Nuvylė mane, kaip ir tai, kad turi merginą. Ar jis toks lengvabūdis? Turi draugę namie ir flirtuoja su manim ligoninėje?

Tas klausimas jai neleido užmigti visą naktį. Mišios prasidėjo. Monika susivokė automatiškai atsakinėjanti į įžanginės maldos žodžius.

Apaštalo Pauliaus laišką romiečiams skaitė Klėjus Hadlis.

– Jei Dievas už mus, tai kas gi prieš mus... – garsiai ir nuolankiai skambėjo jo balsas.

Tėvas Danlapas paskelbė maldą, prašančią užtarimo.

– Melskimės už Olivijos Morou sielą. Tegul angelai lydi ją į atgaivos, šviesos ir ramybės vietą.

– Dieve, išklausyk mūsų maldą, – atsakė parapijiečiai.

Skaitinys buvo iš Evangelijos pagal Joną, tas pats, kurį Monika buvo parinkusi per tėvo laidotuves. „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esat prislėgti..."

Po evangelijos visi susėdo. Nana atsilošė klauptuose.

– Dabar kunigas kalbės apie Oliviją, – sukuždėjo ji.

– Olivija Morou buvo mūsų parapijietė visus pastaruosius penkiasdešimt metų, – pradėjo kalbą kunigas.

Monika klausėsi, kaip jis kalba apie labai rūpestingą ir dosnią asmenybę. Išėjusi į pensiją, kol sveikata leido, ji buvo eucharistijos pasiuntinė, nešiojo šventąją Komuniją į ligonines.

– Olivija netroško garbės, – pasakė tėvas Danlapas. – Netgi savo darbu užsitarnavusi aukštą padėtį garsioje universalinėje parduotuvėje, asmeniniame gyvenime ji buvo paprasta ir kukli. Olivija buvo vienintelis vaikas šeimoje, todėl su mumis nėra jos giminaičių. Dabar Olivija susitiko su Dievu, kuriam taip ištikimai tarnavo. Tačiau yra priežastis gailėtis, kad ji su mumis nepabuvo dar vienos dienos. Leiskite man pasidalyti su jumis tuo, ką Olivija pasakė vienai jaunai moteriai likus vos kelioms valandoms iki mirties...

Tegul nors vienas jų pasako bent ką nors, kas man padėtų, meldėsi Monika. Pagaliau suvokiau tėvo troškimus. Man irgi reikia žinoti. Tegul kas nors iš čia esančių man padeda.

Buvo sukalbėtos paskutinės maldos. Tėvas Danlapas palaimino karstą ir priėjo laidojimo namų darbuotojai, jie pakėlė karstą ant pečių. Solistei giedant „Nebijok, aš einu priekyje tavęs, Olivija", Morou palaikai buvo išnešti iš bažnyčios ant katafalko.

– Tas jos daktaras galėjo bent minutę pasikalbėti su jumis. – Nana pyktelėjo. – Juk sakėt man, kad sėdėjot su juo ir kalbėjotės, laukdami atvykstančių medikų.

– Kalbėjomės, – atsakė Monika. – Bet kitą dieną jis pareiškė nežinąs, ką Olivija Morou norėjo man pasakyti.

Kai parapijiečiai ėmė skirstytis, keli žmonės sustojo ir prisipažino dirbantys Švabo name, bet nenutuokiantys, kokią asmeninę informaciją ponia Morou ketino atskleisti. Jie kartais

pasikalbėdavę su Olivija po mišių, bet ji niekada nepasakojusi nieko asmeniško.

Paskutinė iš bažnyčios išėjo moteris, buvo matyt, kad ji verkė. Šviesūs žilstelėję plaukai, platūs skruostikauliai, stamboko sudėjimo, ji atrodė kokių šešiasdešimt penkerių. Moteris sustojo prie jų.

– Aš – Sofija Rutkovska, trisdešimt metų buvau ponios Morou valytoja, – virpančiu balsu ištarė ji. – Nežinau, ką ji norėjo jums pasakyti, gaila, kad judvi nesusitikot. Ponia Morou buvo labai gera.

Trisdešimt metų, pagalvojo Monika. Galbūt ji žino apie Oliviją Morou daugiau, negu pati suvokia.

Akivaizdu, Nana irgi tą patį pagalvojo.

– Ponia Rutkovska, esu daktarė Farel. Mes ketiname eiti išgerti kavos. Gal prisidėsite prie mūsų?

Moteris sudvejojo.

– Oi, nemanau...

– Sofija, – žvaliai kreipėsi Nana, – aš Nana Rouds, daktarės registratorė. Suprantu, jums liūdna. Pasikalbėjusi apie ponią Morou prie puodelio kavos galbūt pasijusite geriau.

Paėjusios kvartalą moterys rado kavinę ir įsitaisė prie staliuko. Monika žavėjosi, kaip Nana privertė Sofiją atsipalaiduoti – Nanai užteko pasakyti, kad supranta, kaip šiai liūdna.

– Aš dirbu pas Farel tik ketverius metus, – kalbėjo ji. – Bet nemoku nė apsakyti, kaip susijaudinau išgirdusi, kad daktarė vos nežuvo avarijoje.

– Mačiau, kad pabaiga jau artinasi, – tarė Sofija. – Per pastaruosius metus ponia Morou labai nusilpo. Širdis sušlubavo, bet ji nenorėjo operuotis. Aortos vožtuvas buvo keistas du kartus. – Sofijos Rutkovskos akys paplūdo ašaromis. – Ponia Morou sakė, kad jau greit išmuš lemtingoji valanda.

– Ar ji turėjo kokių giminaičių, gal kurį esate mačiusi? – paklausė Nana.

– Tik motiną, kuri mirė prieš dešimt metų. Ji buvo labai sena – jau per devyniasdešimt.

– Ar senolė gyveno kartu su ponia Morou?

– Ne, ji turėjo butą Kvinse, jos dažnai susitikdavo. Buvo labai artimos.

– Ar pas ponią Morou kas nors užeidavo? – paklausė Monika.

– Atvirai kalbant, nežinau. Ateidavau tik antradieniais po pietų ir praleisdavau jos bute dvi valandas. Tiek manęs poniai Morou ir tereikėjo. Dar nesutikau už ją tvarkingesnio žmogaus.

Antradienį, sumetė Monika. Olivija mirė naktį iš antradienio į trečiadienį.

– Kokia ponia Morou jums pasirodė, kai matėte ją antradienį? – paklausė Monika.

– Gaila, bet jos nemačiau. Ji buvo išėjusi, – papurtė galvą Sofija. – Nustebau, kad ponios Morou nėra namie. Juk buvo tokia nusilpusi. Išsiurbiau kilimus, nuvaliau dulkes, pakeičiau patalynę, išploviau tuos kelis daiktelius, kuriuos radau. Patalynės neskalbiau. Ponia Morou visada siųsdavo patalynę į skalbyklą. Patalynė buvo labai plonos medvilnės, ir ponia Morou norėjo, kad ją skalbtų ypatingoje skalbykloje. Sakydavau, kad mielai išlyginčiau patalynę, bet ji pasirinko skalbyklą. Tą praėjusį antradienį pabuvau jos bute vos valandą. Ponia Morou buvo labai dosni. Ji man mokėdavo už tris valandas, nors sakydavau jai, kad neberandu nieko, ką galėčiau nublizginti ar nuvalyti.

Olivijai Morou patiko, kai viskas būtų padaryta taip, kaip ji nori. Kodėl manęs neapleidžia mintis apie tą nederantį pagalvės užvalkaliuką?

– Sofija, paklodės ant lovos buvo gražios persiko spalvos, bet vienas užvalkaliukas prie jų nederėjo. Jis buvo švelniai rausvas.

– Ne, daktare, jūs klystate, – paprastai pasakė Sofija. – Aš niekada nesumaišau. Praėjusį antradienį apvilkau persikinę patalynę. Ponia Morou turėjo ir kitokių paklodžių, bet jai patiko pastelinės spalvos. Vieną savaitę – persiko spalvos komplektas, kitą – rausvas.

– Sofija, noriu pasakyti, kad kai radau ponią Morou trečiadienio vakarą mirusią, mačiau, kad ji įsikandusi lūpą. Pamaniau, gal kraujas sutepė užvalkalą ir ji nusprendė jį pervilkti.

– Jei ji įsikando į lūpą ir sutepė užvalkalą, veikiausiai pastūmė šitą pagalvę ir pasiėmė kitą – ant lovos buvo dar dvi, – karštai paprieštaravo Sofija. – Tikriausiai pastebėjote, kokios jos sunkios. Ponia Morou nebūtų turėjusi jėgų pervilkti užvalkalą. Net nebūtų mėginusi. Tikrai ne. – Valytoja siurbtelėjo kavos ir pakartojo: – Tikrai ne. – Patylėjusi ir vėl prašneko: – Aš dirbu pas keletą žmonių Švabo namuose. Toks stalius sakė, kad pas ponią Morou antradienio vakarą buvo atėjęs daktaras Hadlis. Jei pagalvė buvo sutepta, gal ponia Morou paprašė, kad jis pervilktų. Galėjo paprašyti.

– Žinoma, įmanoma, – pritarė Monika. – Sofija, turiu skubėti pas pacientę ligoninėje. Ačiū, kad pabendravote su mumis. Jei prisiminsite kokį žmogų, žinantį, ką ponia Morou norėjo man pasakyti, paskambinkite. Nana duos jums telefono numerius, kuriais mus rasite.

Po dvidešimt penkių minučių Monika išėjo iš lifto ligoninės vaikų skyriuje. Kai sustojo prie seselių posto, liekna moteris tamsiais, bet jau žilstelėjusiais plaukais kalbėjosi su Rita Grinberg. Pamačiusi Moniką Rita lengviau atsikvėpė.

– Verčiau pasikalbėkite su Selės gydytoja, – tarė ji moteriai. – Daktare Farel, čia Siuzana Ganon.

Siuzana atsigręžė į Moniką.

– Daktare, buvęs mano vyras Piteris Ganonas yra Selės Karter tėvas. Žinau, kad jam neleidžiama lankyti dukros. Bet man neuždrausta. Prašyčiau mane nuvesti pas ją.

48

Šeštadienį dešimtą valandą ryto detektyvas Karlas Forestas sėdėjo savo automobilyje prie Grenič Vilidžo ligoninės. Jis dirbo su Džonu Hartmanu prieš tam išeinant į pensiją. Forestas patikrino pirštų atspaudus ant Hartmano atneštos nuotraukos, kurią anonimas atsiuntė į Monikos Farel biurą. Kai Monika vos išvengė mirties, Forestas buvusio porininko prašymu patikrino Grenič Vilidžo ligoninės apsaugos duotas vaizdajuostes; nufilmuota tuo metu, kai Monika išėjo iš ligoninės antradienio vakarą, vos keletas minučių prieš nelemtą eismo įvykį.

Kartu su detektyvu Forestu sėdėjo jo porininkas Džimas Velanas. Vyrai žiūrėjo ką tik padarytas nuotraukas – į policininkę ant ligoninės laiptų. Detektyvai paprašė, kad mergina atsistotų toje vietoje kaip Monika, kai kažkas ją slapta fotografavo.

Forestas nešiojamuoju kompiuteriu atsispausdino nuotraukas, paskui patenkintas suniurnėjo rodydamas jas porininkui.

– Palygink jas, Džimai, – pasakė jis ir padavė nuotrauką, atsiųstą į Monikos kabinetą. – Asmuo, nufotografavęs daktarę su vaiku ant rankų, tikriausiai sėdėjo automobilyje, stovinčiame šioje vietoje. Kampas toks pat. Iš pradžių maniau, kad Džonas Hartmanas tuščiai švaisto mūsų laiką, bet dabar pakeičiau nuomonę. Peržvelkim, ką turim. Antradienio vakarą kameros rodo daktarę lipančią laiptais. Paskui matome, kaip kažkas iššoka iš šioje vietoje pastatyto automobilio ir seka jai iš paskos. Tas vyrukas vilki sportinę striukę su gobtuvu, mūvi pirštines ir užsidėjęs tamsius akinius – taip pastūmusį praeivį liudydama apibūdino ir senoji ponia. Mums pasisekė: po penkiolikos minučių apsau-

gos kamera rodo, kaip policija nutempia automobilį, nes baigėsi stovėjimo laikas, už kurį buvo sumokėta. Dabar žinome, kad automobilį atsiėmė Semis Barberis – įtariamasis, kaltintas įvykdęs užsakytą žmogžudystę, bet vėliau išteisintas.

– Išteisintas, nes jis ar vienas jo sėbrų pagąsdino arba papirko prisiekusiuosius, – prisiminė Velanas. – Visi jie kalti. Daug dirbau prie tos bylos. Norėčiau pričiupti Semį.

Policininkė, papozavusi nuotraukai, priėjo prie detektyvų. Ši eismo reguliuotoja sutiko paaukoti penkias savo pertraukėlės minutes ir jiems padėti.

– Na, ar radot, ko ieškojot?

– Žinoma! – atsakė Forestas. – Ačiū.

– Nėra už ką. Niekada nemaniau, kad tapsiu modeliu. Niekas nebūtų patikėjęs. – Mergina pamojavo jiems ir pasitraukė.

Policininkei nuėjus, Forestas įjungė variklį.

– Netgi jei pastatysime Semį į eilę kartu su kitais ir senoji ponia jį atpažins, nieko nepešim. Jei byla pateks į teismą, nors abejoju, advokatas iš karto suvarpys senutės pareiškimą. Buvo tamsu. Vyras buvo su juodais akiniais, užsismaukęs gobtuvą. Be to, ant kampo mindžikavo minia, artėjo autobusas, žmonės stojosi į eilę. Ta ponia vienintelė mano, kad Monika Farel buvo pastumta. Pati daktarė teigia, kad tai atsitiktinumas. Byla baigta.

– Bet jei Barberis ją persekiojo, matyt, kažkas jam sumokėjo. Ar daktarė nieko neįtaria? – paklausė Velanas.

– Džonas Hartmanas minėjo Skotą Altermaną. Patikrinau. Altermanas – sėkmingai dirbantis advokatas. Jis ką tik atsikraustė į Niujorką, bet prieš penkerius metus persekiojo daktarę Farel Bostone. Džono nuomone, jis vienintelis turėjo priežastį fotografuoti daktarę.

– Ar, tarkim, pasamdyti Semį Barberį nufotografuoti ją, – spėjo Velanas.

– Gal, bet kur tai mus veda? – paklausė Forestas. – Jei tai Altermanas, jis nebus pirmas vyras, smogęs jį atstūmusiai moteriai. Pasekim ir Altermaną, ir pažiūrėkim, ar Semis bare, kur dirba apsauginiu, nesuka kokių nelegalių darbelių. Turėtume už ko užsikabinti ir jį sulaikyti.

49

Šeštadienio rytą Skotas Altermanas važiavo Olivijos Morou maršrutu, kurį ši pasirinko mirties išvakarėse. Penktadienį, išėjęs iš Švabo namų, jis užsuko į vairavimo paslaugų įmonę, norėjo pasikalbėti su Oliviją vežusiu vairuotoju.

Vairuotojas Robas Gariganas dirbo, bet pažadėjo atskambinti vėliau. Skotas nuėjo į savo biurą. Gariganas atskambino vėlyvą popietę.

– Kaip jums tikriausiai sakė kontoroje, tai buvo keturių valandų kelionė į Sautamptoną ir atgal. Ponia Morou niekur neužsuko. Tik paprašė apvažiuoti kvartalą prie vandenyno, o paskui užvežti į kapines.

– Ji niekur neužsuko? – nusivylęs paklausė Skotas.

– Ne. Tiesa, paprašė sustoti prie prabangaus namo. Na, tame kvartale jie visi prabangūs. Sakė gyvenusi ten vaikystėje. Ne tame pastate, bet nedideliame namelyje toje valdoje. Paskui paprašė nuvežti į kapines ir sustoti prie mauzoliejaus. Ar taip ištariau? Juokingas žodis, tiesa? Ponia Morou tik sėdėjo ir žiūrėjo į jį. Atrodė, blogai jaučiasi.

– Jei grįžtumėte į tas vietas, ar galėtumėte parodyti man tą namą ir mauzoliejų?

– Žinoma, juk turiu akis.

– Ar ji dar ką sakė, be to, kad gyveno namelyje, kai buvo jauna? Ką nors apie savo šeimą?

– Beveik nieko. Atrodė, jai sunku kalbėti. Turiu galvoj, kai kurie žmonės nemėgsta šnekėti, ir aš juos gerbiu. Žmona sako,

kad niekada neužsičiaupiu ir darau jai didelę malonę, jei prikandu liežuvį darbe.

Pakeliui į Sautamptoną Skotas suvokė, kad iki pat kelionės galo bus sunku nutildyti Robą Gariganą, nors šis turbūt jau pasakė viską, ką žino.

– Ar bent nutuokiate, koks tas Long Ailando greitkelis? – paklausė Gariganas.

– Tikriausiai ne.

– Jei paimtume pirmąsias žodžių raides, reikštų „melas“*. Long Ailando greitkelis! Tai ne greitkelis, o begalinė automobilių aikštelė, ypač vasarą. Septyniasdešimties mylių ilgio stovėjimo aikštelė. Aišku, kad to nepatyrėte. Jūs iš Bostono, tiesa? Žmonės, kurie *vaaaikšto po paaarką.*

– Net nepastebėjau, kad taip tariu. Manote, kad turėčiau išmokti tarti *Niuuujorkas*? – paklausė Skotas.

– Taip šneka žmonės iš Naujojo Džersio, ne iš Niujorko.

Skotas nesumojo – supykti ar nusijuokti. Aštuonios Altermanų kartos gyveno Naujajame Džersyje, Bernardsvilio miestelyje. Ir aš ten būčiau užaugęs, jei tėvas, baigęs Harvardą, nebūtų gavęs darbo Bostone, toptelėjo jam. Ten jis susipažino su mama ir pasiliko. Vaikystėje man patikdavo viešėti tuose erdviuose senelių namuose. Seneliams mirus, šeima pardavė nuosavybę ir toje vietoje buvo pastatytas kaimo klubas su golfo aikštynu. Seneliai! Man jie buvo labai svarbūs, prisiminė Skotas.

Olivija Morou pasakė Monikai pažinojusi abu jos senelius. Galiu lažintis, kad visa tai susiję su Ganonais. O kad įstengčiau rasti tą giją!

– Ar neprieštarausite, jei įsijungsiu radiją? – paklausė Gariganas. – Labai tyliai.

– Puiku! – apsidžiaugęs sutiko Skotas.

Praėjus valandai jie įvažiavo į Sautamptoną.

– Namas, prie kurio ponia Morou paprašė sustoti, šalia vandenyno, – pasakė Gariganas. – Atrodo, minėjau. Jau netoli.

* *Long Island Expressway* (angl.) – LIE – melas.

Pavažiavus dar kelias minutes, Skotas pajuto, kaip automobilis lėtina greitį ir stoja.

– Atvykome, – paskelbė Gariganas. – Namas tikrai didelis.

Skotas nepakėlė akių į namą, jos įsmigo į pašto dėžutę, ant kurios dailiomis iškilomis raidėmis buvo išvedžiota GANONAS. Taip ir žinojau! *Žinojau!* – atsidūsėjo Skotas. Olivija Morou ketino papasakoti Monikai apie Ganonus.

Žiedinėje įvažoje stovėjo sportinis feraris.

– Kažkas yra namie. Ar užeisite? – paklausė Gariganas.

– Užeisiu vėliau, bet pirmiausia parodykite man mauzoliejų, kurį lankė ponia Morou.

– Gerai. Ar žinote, kokia didžiausia nauda gyventi prie kapinių?

– Nežinau.

– Turite ramius kaimynus.

Per daug ramius, pamanė Skotas, po kelių minučių išlipęs iš automobilio ir stovėdamas priešais dailų mauzoliejų. Virš akmeninės arkos buvo iškalta GANONAI. O norėčiau pasikalbėti su Aleksandru Ganonu.

Olivija Morou vaikystėje gyveno Ganonų dvare, svarstė Altermanas. Ji mirė praėjusį trečiadienį sulaukusi aštuoniasdešimt dvejų. Aleksandrui Ganonui dabar būtų per šimtą metų. Monikos tėvas mirė perkopęs septyniasdešimt. Jei jis Aleksandro Ganono sūnus, tai gimė tuomet, kai jo tėvui buvo maždaug dvidešimt penkeri. Tuo metu Olivija buvo vaikas, todėl, žinoma, negali būti Monikos motina.

O tikroji Olivijos motina? Kiek metų jai tada buvo? Galėjo būti per dvidešimt. Ar ji turėjo romaną su Aleksandru, pastojo ir atidavė vaiką įsūnyti? Jei taip, ar Ganonas jai sumokėjo? Kodėl Aleksandras testamente paminėjo paliekąs turtą savo vaikui, jei jis atsirastų? Gal jis tik įtarė, kad kuri šeimos tarnaitė nuo jo pastojo? Gal tėvai nutraukė jų ryšį ir privertė merginą tylėti? Tais laikais, jei nutikdavo panašus dalykas, šeima paprastai išsiųsdavo merginą gimdyti kitur ir sumokėdavo, kad tylėtų.

Dar kartą pažvelgęs į mauzoliejų, Skotas grįžo į automobilį.

– Kur dabar? – linksmai paklausė Gariganas.

– Atgal prie to namo. Pažiūrėsime, ar ten gyvena prabangaus sportinio automobilio savininkas. O jei taip, ar jis norės pasikalbėti su nelauktu svečiu.

50

Penktadienio popietę, kai policija privertė Piterį Ganoną išeiti iš buto, jis atsidūrė ties Penktojo aveniu ir Septynioliktosios gatvės kampu, prie namo, kuriame dvidešimt metų gyveno kartu su Siuzana. Prieš ketverius metus pagal skyrybų sutartį jai paliko kooperatinį butą. Durininkas nuoširdžiai pasisveikino, bet iš išraiškos matyt, kad pasijuto nepatogiai, nusprendė Piteris.

– Pone Ganonai, malonu jus matyt.

– Ir tave malonu matyt, Ramonai.

Piteris suprato, kodėl durininkas jaučiasi nesmagiai: negali įleisti jo į pastatą be Siuzanos leidimo.

– Gal galite paskambinti ir paklausti, ar žmona namie? – paprašė jis ir sumišęs pasitaisė: – Norėjau pasakyti, ar ponia Ganon namie.

– Žinoma, pone.

Kol durininkas rinko Siuzanos buto numerį, Piteris nervindamasis laukė. Tikriausiai ji darbe, toptelėjo jam. Vargu ar bus namie penktadienį tokiu metu. Kas man darosi? O gal tiksliau klausti, kas *dar* man atsitiko? Nepajėgiu blaiviai mąstyti. Ką sako Ramonas?

– Ponia Ganon paprašė lipti į viršų.

Piteris matė smalsumą durininko akyse. Atrodau klaikiai, pagalvojo jis.

Ganonas perėjo vestibiulį ir tokiu jam įprastu kilimu žengė prie lifto. Durys buvo atidarytos. Liftininkas, dar vienas ilgame-

tis darbuotojas, šiltai pasisveikino su Piteriu ir iš karto paspaudė šešiolikto aukšto mygtuką.

Kildamas į viršų, Piteris suvokė nenuspėsiąs, ko tikėtis iš Siuzanos. Eidamas pro laikraščių kioską, jis matė Renės nuotrauką ir antraštes apie jos mirtį pirmuose *Post* ir *News* puslapiuose. Turbūt ir Siuzana matė rytinius laikraščius. Tikriausiai iš karto prisiminė Renę ir atspėjo, kad toji moteris ir buvo priežastis, dėl kurios Piteris maldavo paskolinti milijoną dolerių.

Liftas sustojo. Piteris matė klausiamą liftininko žvilgsnį, kai sudvejojo žengdamas iš kabinos. Kai durys užsivėrė, Piteris dar minutę pastovėjo. Jų apartamentai buvo iš dviejų kampinių butų. Šiurpdamas iš baimės, susikišęs rankas į odinės striukės kišenes, Piteris nužingsniavo prie durų.

Durys atsivėrė nespėjus pasibelsti. Siuzana stovėjo tarpduryje. Jie ilgai tylėdami žvelgė vienas į kitą. Buvusią žmoną, aišku, apstulbino jo išvaizda. Turbūt dušas ir skutimasis nepaslėpė girtavimo pėdsakų, suprato jis.

Siuzana vilkėjo pilką vilnonę suknelę, buvo susijuosusi dirželiu, pabrėžiančiu jos liauną liemenį, ryšėjo spalvingą šalikėlį. Vieninteliai papuošalai – sidabriniai auskarai, jie derėjo prie žilstelėjusių plaukų, dailiai krintančių apie veidą. Ji atrodo kaip visada: nuostabiai patraukli, elegantiška, išsilavinusi moteris, pagalvojo Piteris. O aš per tuos dvidešimt metų taip ir nesugebėjau suprasti, kaip man pasisekė, kad ją turiu.

– Užeik, Piteri, – pasakė Siuzana ir pasitraukė įleisdama.

Ji nori išvengti sveikinimosi bučinio. Nebijok, Siuzana, pamanė jis. Neišdrįsčiau.

Piteris tylėdamas nuėjo koridoriumi į svetainę, jos langai žvelgė į Centrinį parką. Priėjo prie lango.

– Tas pats vaizdas, – tarė jis ir atsigręžė į Siuzaną. – Sju, įklimpau į didelę bėdą. Neturiu teisės tavęs trukdyti, bet nežinau, į ką daugiau kreiptis patarimo.

– Sėsk, Piteri. Atrodai taip, lyg tuoj nugriūsi. Skaičiau rytinius laikraščius. Renė Karter, moteris su kuria buvai ar vis dar esi susipainiojęs, ir yra toji nužudytoji Renė Karter, tiesa?

Piteris sunkiai sudribo ant sofos, kojos nebelaikė.

– Taip, ta pati. Sju, prisiekiu Dievu, dvejus metus jos nei mačiau, nei girdėjau. Tąkart ji išsikraustė į Las Vegasą. Man ji buvo mirtinai nusibodusi. Kaip siaubingai suklydau. To gailiuosi ir gailėsiuos visą gyvenimą.

– Piteri, jei tikėsi laikraščiais, Renė Karter turėjo pusantrų metų dukterį. Ar mergaitė tavo?

Piteris vylėsi, kad į šį klausimą niekada nereikės atsakyti.

– Taip, – sukuždėjo jis. – Taip. Nenorėjau, kad sužinotum apie kūdikį. Juk taip jaudinaisi dėl savo persileidimų.

– Koks jautrumas! Ar tu tikras, kad mergaitė tavo?

Piteris nedrąsiai pažvelgė į smerkiančias žmonos akis.

– Taip. Tikrų tikriausias, ji mano. Renė pasirūpino DNR tyrimais. Niekada nemačiau tos mergytės ir nenoriu jos regėti.

– Kokia gėda! – niekinamai rėžė Siuzana. – Juk tai tavo kūnas ir kraujas. Laikraštis rašo, kad ji paguldyta į ligoninę kritinės būklės, serga plaučių uždegimu, o tau nė truputėlio nerūpi? Tu tikras siaubūnas!

– Sju, aš ne siaubūnas, – maldaujamai išlemeno Piteris. – Renė man sakė, kad jos draugai – pasiturintys, puikūs žmonės – beprotiškai trokšta vaiko. Pamaniau, šitaip bus geriausia. Prieš dvejus metus daviau Renei du milijonus dolerių, kad ji pagimdytų kūdikį ir dingtų iš mano gyvenimo. Bet prieš tris mėnesius ji man paskambino ir pareikalavo dar milijono. Todėl tavęs ir prašiau paskolos. Daugiau niekur negalėjau gauti.

Siuzanos veide panieką pakeitė išgąstis.

– Piteri, kada paskutinį kartą matei Renę Karter?

– Antradienio vakarą. – Sakyk tiesą, pagalvojo jis. Nesistenk, kad atrodytų kitaip, nei buvo iš tikrųjų. – Sju, aš neturėjau milijono dolerių. Nepavyko jų gauti. Nunešiau krepšį su šimtu tūkstančių. Su Rene susitikom bare ir pasakiau, kad daugiau iš manęs nepeš. Ji stvėrė pinigus ir išbėgo. Nusekiau, sugriebiau jai už rankos ir pasakiau kažką panašiai: „Negaliu gauti daugiau." Renė trenkė man per veidą ir išmetė krepšį. Kai jį pakėlė, pajutau, kad tuoj apsivemsiu. Juk visą dieną maukiau viskį. Taigi palikau ją gatvėje.

– Ir ką darei?

– Neatsimenu. Neatsimenu nieko, kas vėliau nutiko, atsitokėjau tik kitą popietę, kai pabudau ant sofos biure.

– Biure? Ar kas nors pažadino tave rytą?

– Niekas neatėjo. Visus buvau paleidęs. Neturėjau pinigų atlyginimams sumokėti. Sju, šiandien į mano namus atėjo policininkai. Leidau jiems paimti DNR mėginį. Jie laukia kratos orderio, apieškos ir butą, ir biurą. Privertė mane išeiti iš namų.

– Piteri, sakai, kad judu su Rene Karter Jorko aveniu susiginčijote, ji tau trenkė, pasiėmė krepšį su šimtu tūkstančių dolerių ir tada ją palikai. Renė sakė, kad jai neužteks tų pinigų. O dabar aiškini, kad nieko neprisimeni, kad atsitokėjai tik kitą popietę savo biure. Jos lavonas buvo rastas netoli nuo tos vietos, kur ją palikai. O Dieve! Ar supranti, į kokią bėdą pakliuvai? Tu – ne vien suinteresuotas asmuo, bet ir svarbiausias įtariamasis.

– Siuzana, prisiekiu, nežinau, kas jai atsitiko.

– Piteri, tvirtini nežinąs, kas atsitiko. Taškas. O ar pasakei policijai, kad Renė Karter šantažavo tave dėl fondo pinigų, nes prasitarei, ką Gregoris daro rinkoje?

– Ne, ne, žinoma, ne. Negaliu įpainioti Grego. Sakiau detektyvams, kad Renė norėjo daugiau pinigų, kad jai neužteko tų, kuriuos daviau prieš dvejus metus. – Piteris vos nepravirko. Nenorėdamas išskysti Siuzanos akyse atsistojo. – Atsiprašau, kad įtraukiau tave. – Jis stengėsi suvaldyti balsą. – Man reikėjo su kuo nors pasikalbėti. Ir tu patikimiausia. – Piteris pamėgino nusišypsoti. – Tiesą sakant, vienintelė sąraše.

– Tai blogai, Piteri. Tu niekur neisi, kol neišgersi kavos ir nesuvalgysi sumuštinio. Kada pastarąjį kartą valgei?

– Nežinau. Atsibudau biure trečiadienį, tada grįžau namo ir iš karto atsiguliau. Vakar iki susitikimo su tavim visą dieną buvau namie. Kai mane atstūmei, vėl pasigėriau.

– Piteri, antradienio vakarą tu jau buvai pasakęs Renei Karter, kad neduosi jai daugiau pinigų. Kodėl trečiadienį mėginai jų pasiskolinti iš manęs?

– Nes žinojau, kad Renė manęs nepaleis, o jei dar ir policiją užsiundys, Gregas paklius į didelę bėdą.

– Sakei, kad policija laukia kratos orderio. Ar tavo biure ir bute jie ras ką nors, kad galėtų tave apkaltinti?

– Ne, tikrai nieko neras.

– Ar kovojai su Rene? Trenkei jai atgal?

– Prisiekiu, niekada nebūčiau pakėlęs prieš ją rankos. Tenorėjau nuo jos pabėgti.

– Piteri, pasakei policijai, kad Renė mėgino ištraukti daugiau pinigų iš tavęs. Paklausyk. Tau reikės advokato. Aš – korporacijų teisininkė, ne kriminalinių bylų. Bet ir pirmo kurso studentas sumaltų į miltus tą tavo sąmonės užtemimą, labai jau tau patogus. Laimei, manęs negalima kviesti liudytoja, nes esu advokatė. Pasakysiu jiems, kad prašei manęs tik teisinės konsultacijos. Tačiau daugiau niekam nesakyk nė žodžio, nebeatsakinėk į jokių detektyvų klausimus. Tikriausiai policija jau bus apieškojusi tavo butą. Todėl kai tave pamaitinsiu, noriu, kad eitum namo ir pailsėtum. Tau reikia poilsio. Būk namie, kol gausi iš manęs žinių. Kai kam paskambinsiu ir pasamdysiu patį geriausią baudžiamosios teisės advokatą.

Po valandos, išeidamas iš Siuzanos buto, Piteris Ganonas apžvelgė skoningai apstatytą svetainę, minkštas ir patogias derančias sofas, senovinį kilimą ir fortepijoną, kurį pats nupirko Siuzanai kažkurio jubiliejaus proga. Jis prisiminė, kaip gulėdavo ant sofos ir klausydavosi skambinančios žmonos. Ji puiki pianistė, daugiau negu „pakankamai gera neprofesionalė", taip ji save vadindavo.

Ir visa tai iškeičiau į Renę Karter, karčiai pagalvojo Piteris. O dabar gali tekti mokėti už Renę visą gyvenimą. Netgi to neužtektų.

Grįžęs namo butą Piteris rado visiškai suverstą – stalčiai ištraukyti ir išversti ant kilimo. Šaldytuvo turtai sukrauti ant stalviršių. Pagalvėlės nuo krėslų ir sofos numestos ant grindų, baldai sustumti į svetainės vidurį, paveikslai nukabinti ir sukrauti vienas ant kito. Ant valgomojo stalo guli kratos orderio kopija.

It koks robotas Piteris ėmė tvarkytis. Atpratusi nuo fizinės veiklos sustingusi nugara išsitiesė. Siuzana mano, kad mane gali suimti, galvojo jis. Tačiau tai neįmanoma. Jaučiuosi lyg košmariškam filme. Niekad nė pirštu nesu nieko užgavęs. Ir augdamas nesipešiau su vaikais. Netgi sužinojęs, kad Renei neužteks šimto tūkstančių dolerių, mėginau pasiskolinti pinigų iš Siuzanos ir jai sumokėti.

Nebūčiau to daręs, jei būčiau Renę nužudęs. Nebūčiau jos žudęs. Kodėl neprisimenu, ką veikiau palikęs Renę Jorko aveniu?

Kol Piteris dėjo į stalčius daiktus, sustumdė į vietas baldus, pakabino paveikslus, jo galvoje knibždėjo neatsakyti klausimai. Kur ėjau palikęs Renę? Ar kalbėjausi su kuo nors, ar tik man dingojasi? Ar sutikau kokį pažįstamą? Nežinau. Nieko nežinau.

Vos po pusiaunakčio Piteriui paskambino budėtojas.

– Pone Ganonai, detektyvai Takeris ir Flinas nori jus matyti.

– Siųskit juos į viršų.

Sustingęs iš baimės Piteris laukė prie durų, kol suskambo varpelis. Kai atidarė duris, du nesišypsantys detektyvai įėjo.

– Pone Ganonai, – pasakė Baris Takeris, – jūs suimamas už Renės Karter nužudymą. Apsisukite, pone Ganonai.

Rakindamas Piteriui rankas už nugaros, Takeris ėmė vardyti jo teises.

– Jūs turite teisę tylėti. Viskas, ką pasakysite, gali būti panaudota prieš jus...

Kiekvienas žodis kirto kaip smūgis.

– Jūs turite teisę į advokatą...

Piteris sumirksėjo, norėdamas sulaikyti ašaras, ir prisiminė akimirką, kai pobūvyje po premjeros Renė Karter įsikibo į parankę ir paklausė, ar jis nesijaučia vienišas.

51

Šeštadienio rytą Rajanas ėmėsi savo plano. Atsikėlęs septintą valandą, jis nusiprausė po dušu, nusiskuto ir mintyse padėkojo, kad kadaise didelis butas buvo renovuotas. Tetos miegamasis su vonios kambariu, todėl jis nerizikuoja susidurti su Alisa neapsirengęs. Gal ji dar miega, vylėsi jis.

Tačiau kai Rajanas įžengė į virtuvę, Alisa jau buvo čia. Susisiautusi atlaso chalatu, šiek tiek pasidažiusi, kiekvienas plaukelis vietoje. Labai graži moteris, jis išspaudė šypseną, bet ne man.

– Negi neatsipalaiduoji net šeštadieniais ir nepasivartai lovoje kokią valandą? – paerzino Alisa pildama jam kavos.

Rajanas ant stalo pamatė šviežiai išspaustų apelsinų sulčių ir dubenėlį supjaustytų vaisių.

– Ne, šiandien turiu daug reikalų, todėl noriu pradėti anksčiau.

– Kaip gydytojas turėtum žinoti, kad geri pusryčiai – puiki dienos pradžia. Matau, kaip kiekvieną dieną išbėgi galvotrūkčiais. Gal norėtum virtų be lukšto kiaušinių ant skrebučio?

Rajanas ketino atsisakyti, bet pasiūlymas pasirodė viliojantis, be to, būtų nemandagu.

– Skamba neblogai, – susinepatoginęs pasakė jis.

Atsisėdęs prie stalo, Rajanas įsipylė apelsinų sulčių ir pamanė: noriu iš čia dingti. Jei čia įeitų Monika ar pamatyčiau ją taip sėdint, aišku, ką pagalvočiau.

– Tikiuosi, nepažadinau grįžusi namo vakar vakare, – pasakė Alisa mušdama kiaušinius į verdantį vandenį.

– Negirdėjau, kada grįžai. Nuėjau miegot apie vienuoliktą, – atsakė Rajanas ir prisiminė, kaip praleido praėjusį vakarą.

Turėjau eiti į šlykštų filmą, nes nenorėjau sėdėti su tavim. O pasirodo, namo galėjau grįžti iš karto, nes tavęs čia nebuvo. Namai, dingtelėjo jam. Abudu pavartojome žodį „namai". Argi ne miela?

– Tu neklausei, bet pasakysiu, ką tokio svarbaus veikiau. – Alisa įdėjo riekelių į skrudintuvą.

– Klausiu dabar. – Rajanas apsimetė susidomėjęs.

– Dalyvavau vakarienėje, kurią žurnalo *Everyone* leidėjas surengė išeinančios į pensiją „Įžymybių ir grožio" skyriaus redaktorės garbei. Jis man pasiūlė darbą. Vadinasi, turėsiu ieškoti įžymybių, apie kurias norėsiu rašyti: aptarsiu jų drabužius, šukuosenas ir kosmetiką. Kai ėmiau suktis grožio ir mados versle, tik tokio darbo pasiūlymo ir laukiau.

– Džiaugiuosi dėl tavęs, Alisa, – nuoširdžiai tarė Rajanas. – Turiu draugų leidybos pasaulyje ir žinau, kaip sunku į jį patekti. Mažai ką nutuokiu apie žurnalą *Everyone*, bet suprantu, kad jis vienas iš populiariausių. Matau jį visur.

– Šiandien skrendu į Atlantą, – toliau kalbėjo Alisa. – Turiu skubiai rasti agentą, kad išnuomotų mano butą, sudėti baldus į sandėlį, susikrauti drabužius ir kitus daiktus, kuriuos vešiuosi čia. Žurnalo leidėjas nori, kad pradėčiau dirbti po dviejų savaičių. Ar neprieštarausi, jei tavo netikra sesuo grįš čia, kol susiras, kur gyventi? Šis butas didelis, ir pažadu tau netrukdyti.

Netikra sesuo? Ak, taip, Alisa pasakė durininkui, kad aš jos netikras brolis, prisiminė Rajanas.

– Alisa, manau, kad žmonės kartu nuomojasi butus Niujorke ir kituose dideliuose miestuose. Tačiau man jau seniai laikas turėti savus namus. Šiandien žadu pradėti ieškoti buto. Esu tikras, kai grįši, būsiu išsikraustęs.

Tikrai būsiu, pagalvojo jis. Netgi jei reikės apsigyventi viešbutyje.

– Na, bet, tikiuosi, kartais užeisi išgerti kokteilio ar pavakarieniauti. Aš gera šeimininkė ir turiu keletą tikrai įdomių draugų Niujorke.

Alisa padėjo prieš Rajaną lėkštę su kiaušiniais be lukšto ir papildė kavos puodelį.

Rajanas pasirinko vienintelį įmanomą atsakymą.

– Jei būsiu pakviestas, žinoma, ateisiu.

Alisa labai maloni, graži ir protinga, įvertino Rajanas. Jei ne Monika, galbūt viskas būtų kitaip, deja. Grąžindamas Monikai ligos istoriją pirmadienį, pasikalbėsiu su ja ir atsiprašysiu, kad priverčiau pasijusti nepatogiai prieš seseles. Kai ji buvo čia praėjusį penktadienį, jai patiko. Žinau, kad patiko.

– Na, kaip kiaušiniai? – paklausė Alisa. – Juk jie puikūs, tiesa?

– Kuo puikiausi, – skubiai pritarė Rajanas. – Labai ačiū, Alisa. Jau bėgu. Dar turiu užsukti į ligoninę.

Užeisiu į savo kabinetą, nutarė jis. Noriu dar kartą perversti Maiklo O'Kifo ligos istoriją. Joje yra O'Kifų adresas ir telefono numeris. Šiandien ieškosiu buto, bet vėliau paskambinsiu ir paklausiu, ar galiu aplankyti Maiklą. Noriu jį pamatyti prieš liudydamas kaip specialistas sesers Ketrinos kanonizavimo procese.

Atsisveikinęs su Alisa ir gavęs neprašytą ir nepageidaujamą bučinį į lūpas, Rajanas nuėjo į liftą. Leisdamasis liftu jis prisiminė naktinio sapno nuotrupas. Sapnavo ir Moniką. Ir nenuostabu, pamanė jis. Nuo tada, kai jos vos nepervažiavo autobusas, nuolat dėl jos jaudinuosi.

Tačiau sapne matė ne tik Moniką. Rajanas prisiminė, kad ji kalbėjosi su vienuole.

Gerasis Dieve, pagalvojo Rajanas. Jau ir aš sapnuoju seserį Ketriną.

52

Trečią valandą gydytojai Daglas Langdonas ir Kleitonas Hadlis susitiko vėlyvų pietų viešbutyje *St. Regis*. Jie nusprendė pasirinkti iš Karaliaus Koulo baro užkandžių ir atsisėdo prie nuošalaus staliuko, kur jų negirdėtų kiti klientai.

– Gydytojau, tau pačiam praverstų pasigydyti, – šaltai tarė Langdonas. – Dėl Dievo meilės, Klėjau, padėtis prasta ir be tavo isterijų. Atrodai siaubingai.

– Lengva tau kalbėti, – atšovė Hadlis. – Nebuvai laidotuvėse ir Monika Farel į tave nespoksojo. Ne tu paėmei urną iš krematoriumo, ne tu ją vežei į kapines.

– Parodei deramą pagarbą, – pasakė Langdonas. – Tai labai svarbu.

– Reikėjo duoti Piteriui pinigų, kad sumokėtų Karter, – skundėsi Hadlis.

– Puikiai žinai, kad fondas neišgalėjo tiek skirti. O po mėnesio ji būtų pareikalavusi dar daugiau. Na, viskas tik į gera. Piteris padarė mums paslaugą ją nužudydamas.

– Gal šiandien kalbėjaisi su Gregu? – paklausė Hadlis. – Bijau jam skambinti.

– Žinoma, kalbėjausi. Kartu parašėme pranešimą spaudai – įprasta partijos linija. „Mes palaikome Piterį Ganoną, jis nepadarė šio baisaus nusikaltimo. Esame įsitikinę, kad jis bus visiškai išteisintas."

– Visiškai išteisintas! Policija jo kabinete rado paslėptą šimtą tūkstančių dolerių, kuriuos jis teigia atidavęs Karter. Skaičiau laikraštyje.

– Klėjau, o ką, tavo nuomone, turėjome rašyti pranešime spaudai? Kad žinome, koks sutrikęs buvo Piteris, kai mėgino išprašyti fondo pinigų? Gregas bandė įtikinti jį nesibaiminti, jei išaiškės, kad Renė pagimdė nuo jo vaiką, na ir kas? Baisus čia daiktas. Laikraščiai kasdien apie tokius dalykus rašo. Deja, Piteriui taip neatrodė ir jis smogė. Ką gi, pasitaiko.

Kai prie jų priėjo padavėjas, abu vyrai nutilo.

– Dar po vieną? – paklausė tas.

– Taip, – atsakė Hadlis ir ištuštino degtinę su ledu.

– Man tik kavos, – tarė Langdonas. – Ir jau norėtume užsisakyti maisto. Ką valgysi, Klėjau?

– Vėžliukų.

– O aš tuno salotų.

Padavėjui nuėjus, Langdonas pasakė:

– Klėjau, tu priaugai svorio. Įspėju, tie trys vėžliukai sūrainiukai, nors maži, turi daug kalorijų. Kaip psichiatras pasakysiu, kad nori įveikti stresą persivalgydamas.

Hadlis pažvelgė į draugą.

– Dagai, kartais aš tavim netikiu. Kiekvienas gali palūžti, abu galime atsidurti kalėjime, o tu man dėstai apie kalorijas.

– Na, aš turiu ir rimtesnių rūpesčių. Žinia, abu sutvarkėme vieną bėdą – Oliviją Morou, kol ji mums nepakenkė. Antras rūpestėlis, Monika Farel, taip pat neilgai trukdys. Greitai paskelbsime, kad dėl kelių neprotingų investicijų Ganono fondas uždaromas. Gregas sutvarkys popierius. Tada atsistatydinsiu ir visą man likusį laiką mėgausiuosi gyvenimu pietų Prancūzijoje, dėkodamas dovanoms iš Ganono fondo. Siūlau ir tau apie tai pamąstyti.

Pajutęs vibruojant mobilųjį telefoną, Langdonas kyštelėjo ranką kišenėn. Jis pažvelgė į telefono numerį ekranėlyje ir skubiai atsiliepė:

– Labas. Pietauju su Klėjumi.

Kol Langdonas klausėsi skambintojo, jo veidas paniuro.

– Tu teisus. Tai problema. Aš tau atskambinsiu. – Langdonas uždarė mobilųjį telefoną ir pažvelgė į Hadlį. – Gal ir pagrįstai

jaudiniesi, mūsų rūpesčiai dar nesibaigė. Tas vaikinas – Altermanas šiandien buvo Sautamptone. Jis jau susiejo Morou su Ganonais. Jei kasis giliau, viskas baigta.

Dar vienas žmogus turės mirti. Klėjus Hadlis prisiminė išsigandusį Olivijos Morou veidą, prieš uždedant pagalvę jai ant galvos.

– Tai ką darysim? – paklausė jis.

– Mes – nieko, – šaltai atsakė Langdonas. – Tuo jau pasirūpinta.

53

Išgėrusi kavos su Monika ir Nana po Olivijos Morou gedulingų mišių, Sofija Rutkovska grįžo į savo butą netoliese, vis prisimindama tuos daugelį metų, praleistų su Olivija.

Gaila, nebuvau prie ponios Morou, kai mirė, krimtosi Sofija. Ji nusivilko išeiginį kostiumėlį – kelnes ir švarką – ir apsivilko darbo drabužius – sportinį megztinį ir medvilnines kelnes. Kaip blogai, kad ji buvo viena. Kai aš išeisiu, prie manęs bus mano vaikai ir atsisveikins. Jei jie sužinotų, kad mirštu, niekas jų nesulaikytų.

Daktarė Farel, kokia maloni ta mergina. Sunku patikėti, kad jau tokia gerbiama gydytoja, pasak to straipsnio, kurį išspausdino, kai jos vos nesuvažinėjo. Ponios Morou laidotuvėse nedalyvavo joks giminaitis. Kunigas net pamoksle paminėjo. Jis taip gražiai kalbėjo apie ponią Morou. Daktarė Farel nusivylė, kad nenumanau, ką ponia Morou turėjo galvoj sakydama pažinojusi jos senelius. Ir daktarė vienut vienutėlė. O Dieve mieliausias, kiek daug rūpesčių visi turi, o vienišam žmogui juos sunku įveikti...

Taip liūdnai gododama, Sofija pasiėmė virbalus. Mezgė megztinuką jauniausiam anūkui ir turėjo pusvalandį, kol reikės eiti į nemėgstamą darbą. Šeštadieniais pirmą valandą dienos ji pradėdavo tvarkyti butą Švabo name, trimis aukštais žemiau negu Morou butas.

Jame gyvenantys sutuoktiniai, abu rašytojai, dirbo namie. Jie pageidavo, kad Sofija tvarkytųsi šeštadieniais po pietų, nes vidurdienį išvažiuodavo į savo sodybą Konektikuto valstijoje Vašingtono miestelyje.

Sofija nemetė šio darbo tik todėl, kad rašytojai už šeštadienius mokėjo dvigubai, o turėdama daugiau pinigų Sofija palepindavo penkiolika vaikaičių, dovanodavo jiems daiktų, kurių tėvai neįstengdavo nupirkti.

Tačiau man čia vis sunkiau dirbti, guodėsi Sofija, lygiai pirmą valandą rakindama buto duris. Šiuodu visai nepanašūs į ponią Morou, jau ne pirmą kartą palygino ji.

Po kelių minučių ji jau tuštino kaupinas šiukliadėžes, rinko šlapius rankšluosčius nuo vonios kambario grindų, mėtė iš šaldytuvo dėžutes su kinų maisto likučiais. Jiems tinka vienintelis žodis – nevalos, atsiduso Sofija.

Šeštą valandą, kai tvarkytoja išėjo, bute neliko nė dėmelės. Indaplovė buvo ištuštinta, sulankstyti skalbiniai gulėjo spintoje, penkiuose kambariuose žaliuzės užtrauktos iki pusės langų. Tie rašytojai sako man, kaip malonu grįžti pirmadienį ir rasti tokį tvarkingą butą. Tai kodėl tos tvarkos nepalaiko?

Ponios Morou butas, atsiduso Sofija. Žmonės jį apžiūrinės. Jis toks skoningas, daug kas norės jį pirkti. Ponia Morou sakė, kad gydytojas Hadlis viskuo pasirūpins.

Paspaudusi lifto mygtuką, Sofija staiga pagalvojo: jei ponia Morou prikandusi lūpą sukruvino pagalvę, tai suteptas užvalkaliukas turi būti skalbinių krepšyje. O kaip lova? Kai laidojimo paslaugų tarnybos darbuotojai išnešė vargšės ponios kūną, tikriausiai niekas nepaklojo lovos. Nenoriu, kad svetimi žmonės, apsilankę jos namuose, pamatytų nepaklotą lovą ar rastų sukruvintą užvalkaliuką skalbinių krepšyje.

Atvažiavo liftas. Sofija paspaudė keturiolikto aukšto mygtuką. Turiu buto raktą. Padarysiu paskutinį darbą tos vargšelės labui: pakeisiu patalynę, nusinešiu namo nešvarų užvalkaliuką, išskalbsiu, paklosiu lovą, užtiesiu lovatiesę. Taigi tie, kurie apžiūrinės butą, matys jį tokį, koks buvo, kai ponia Morou jame gyveno.

Džiaugdamasi, kad galės atlikti paskutinę paslaugą moteriai, kuri jai buvo labai maloni, Sofija žengė iš lifto keturioliktame aukšte, išsitraukė raktą ir atsirakino Olivijos Morou buto duris.

54

Apimta prieštaringų jausmų, bet tikėdama, kad Siuzana Ganon nuoširdžiai rūpinasi Sele, Monika nuvedė moterį prie mergaitės lovytės. Selė buvo atsimerkusi, rankutėje laikė buteliuką vandens. Deguonies kaukę pakeitė vamzdeliai šnervėse. Pamačiusi Moniką, Selė atsistojo ir ištiesė rankutes.

– Mone, Mone!

Tačiau kai Monika pakėlė mergaitę, ši pradėjo kulti ją kumščiukais.

– Nagi, liaukis, Sele, – ramino ją Monika. – Suprantu, pyksti ant manęs, bet turėjau tave badyti tomis adatomis, kad pasveiktum.

Intensyviosios slaugos palatos seselė padavė Monikai ligonės kortelę.

– Kaip jau sakiau telefonu, daktare, naktį Selė miegojo gerai. Žinoma, mergaitė nekenčia lašelinių, taigi budėjau prie jos, kol užmigo. Ji išgėrė buteliuką mišinuko ir valgė vaisių.

Siuzana stovėjo už kelių pėdų nuo lovytės.

– Ar plaučių uždegimas dar nepraėjo? – tyliai paklausė ji.

– Plaučiuose tebėra skysčio, – atsakė Monika, – bet, ačiū Dievui, būklė jau nekritiška. Kai antradienio rytą auklė atvežė Selę, išsigandau, kad jos neteksime. Bet negalėjome leisti, kad taip įvyktų, tiesa, Sele?

Mergytė liovėsi kumščiavusi Moniką ir padėjo galvytę jai ant peties.

– Ji tikras tėvo atvaizdas, – tyliai pasakė Siuzana. – Kiek dar ją laikysite ligoninėje?

– Mažiausiai savaitę, – patikino Monika.

– O paskui?

– Jei giminaičiai nepasiims Selės, ją išveš į globos namus. Bent jau laikinai.

– Aišku. Ačiū, daktare. – Siuzana Ganon staiga apsisuko ir greit nužingsniavo koridoriumi.

Monika suprato, kad moteris labai susijaudino, todėl paskubėjo išeiti.

Apžiūrėjusi Selę, paklausiusi plaučius, Monika paguldė mergaitę į lovytę, todėl ši vėl pravirko, prijungė lašelinę ir aplankė dar du ligoniukus. Vienas jų – šešiametis berniukas buvo paguldytas dėl streptokokinio gerklės uždegimo. Jį supo tėvai, vyresni broliai ir senelė. Knygos ir žaidimai buvo sukrauti ant palangės.

– Bobi, palaikysiu tave ligoninėje dar porą dienų, kad perskaitytum tas knygutes, – pasakė Monika pasirašydama išrašymo dokumentus.

Pamačiusi išsigandusį vaiko veiduką, ji skubiai nuramino:

– Juokauju. Važiuok iš čia.

Ketverių metų ligoniukė Reičelė buvo paguldyta dėl bronchito. Ji irgi pasveiko ir gali grįžti namo.

– O ir judu pailsėsit, – pasakė Monika išvargusiems tėvams.

Pora nepaliko Reičelės lovos nuo tada, kai ją paguldė prieš keturias dienas.

Bobiui ir Reičelei negrėsė pavojus, galvojo Monika. Paguldžiau juos tik apsidrausdama. Tačiau Selė vos išsikapstė. Kiti vaikai turi artimuosius, nė minutės nebuvo palikti vieni. Selę aplankė tik auklė, pažįstanti ją vos savaitę, ir buvusi Selės tėvo žmona, o tėvas įtariamas nužudęs mergaitės motiną.

Ligoninės vestibiulyje Monika nusipirko *Post* ir *News* ir važiuodama namo taksi skaitė straipsnius, kurių antraštėse mirgėjo Piterio Ganono pavardė. Tas didelis dovanų krepšys, kurį jis teigė atidavęs Renei Karter, rastas sulamdytas jo šiukšliadėžėje, o šimtas tūkstančių šimto dolerių banknotais gulėjo slaptame jo rašomojo stalo stalčiuje.

Jis tikras nuodėmių maišas, nusipurtė Monika. Niekas iš tos šeimos nenorės pasiimti Renės Karter dukters. Pasak tų straipsnių, Piteris Ganonas nė nematė mergytės. O Dieve, kiek žmonių trokšta susilaukti vaikelio. Kodėl Selė turėjo gimti šitokiems?

Tačiau jei ne Piteris Ganonas ir Renė Karter, Selė nebūtų Selė. Nesvarbu, kokie jie žmonės, bet ji miela, graži mergaitė.

– Atvykom, panele, – pasakė taksistas.

Monika krūptelėjo ir pakėlė akis.

– O taip, žinoma.

Ji sumokėjo, paliko nemažai arbatpinigių ir laikydama rankoje raktą užlipo laipteliais. Atidariusi laukujes duris, atsirakino vestibiulį ir koridoriumi nuėjo į butą. Įžengusi numetė rankinę ir laikraščius ant kėdės, o mintis užplūdo kelių praėjusių dienų įvykiai.

Monika pažvelgė į senąją rankinę, kurią susirado vietoj autobuso pervažiuotos naujosios, ir vėl pajuto tos baisios akimirkos išgąstį. Tada prisiminė, koks didžiulis nusivylimas ją apėmė, kad Olivija Morou mirė likus vos kelioms valandoms iki jų susitikimo, paskui bevaises pastangas rasti kokį nors Olivijos patikėtinį gedulingose mišiose ir galiausiai skausmą, kad Rajanas turi kitą moterį.

Širdį užgulė begalinis liūdesys. Monika vos neverkdama nuėjo į virtuvę, įjungė virdulį ir atidarė šaldytuvą, paieškojo produktų salotoms. Aš sudaužyta labiau, negu maniau, pagalvojo. Skauda pečius ir nugarą. Bet dar kažkas man neduoda ramybės, irzo ji. Kas? Kažkas, susijęs su Sele. Kažkas, ką pasakiau rytą. O ką? Na, tegul. Jei tai svarbu, prisiminsiu.

Vieną svarbų dalyką tai prisimenu, pamanė ji, atsidariusi skardinę krabų. Susitikimas Ganonų fonde paskirtas antradienį. Įdomu, ar jis bus atšauktas, kai tiek daug nutiko. Mums reikia penkiolikos milijonų dolerių, kuriuos fondas žadėjo skirti priestato statybai. Turime išplėsti vaikų skyrių. Tiesiog neįtikėtina, kad vienas iš Ganonų – Selės tėvas.

Suvalgiusi salotas ir išgėrusi du puodelius arbatos, Monika pasijuto geriau. Laidinio telefono atsakiklis pilnas žinučių iš

draugų, girdėjusių apie avariją. Monika pasiėmė bloknotą ir išklausė pranešimus. Visi panašūs – draugai susirūpinę ir sukrėsti, kad Monika vos nepakliuvo po autobusu, visi nori žinoti, ar ta pagyvenusi ponia sakė tiesą, neva kažkas tyčia pastūmė Moniką. Trys draugės siūlė pagyventi pas jas, jei ji persekiojama.

Monika ėmė atsakinėti į skambučius. Pasikalbėjo su šešiais draugais, o kitiems paliko žinutes, atmetė kelis pasiūlymus pavakarieniauti, nors pati nebuvo nieko suplanavusi. Baigusi kalbėti, ji nuėjo į vonios kambarį, nusirengė ir įlipo į sūkurinę vonią. Keturiasdešimt penkias minutes mirko šiltame, raminančiame vandenyje, kol pajuto, kad sudaužyto kūno skausmas atlėgsta.

Monika ketino apsimauti patogiomis kelnėmis, apsivilkti megztinį ir eiti pasivaikščioti, bet bemiegė naktis padarė savo. Ji atsigulė ant lovos, užsiklojo šiltą antklodę ir užsimerkė. Kai vėl prasimerkė, ilgi šešėliai leido spėti jau vakarėjant. Kelias minutes Monika gulėjo įsisupusi į antklodę, jautėsi pailsėjusi. Kaip gerai, kad neturiu jokių planų, pamanė. Jau labai seniai nežiūrėjau gero filmo. Nueisiu į ankstyvesnį seansą, o grįždama ką nors užvalgysiu. Nebenoriu eiti pasivaikščioti, bet man reikia gryno oro.

Ji įsispyrė į plastikines šlepetes, atvėrė virtuvės duris į kiemelį ir išėjo į lauką. Buvo vėsoka ir su chalatu, su kuriuo taip patogiai jautėsi kambaryje, pajuto vėsumą.

Porą kartų giliai įkvėpsiu, ir viskas, nutarė Monika. Ji apsidairė ir staiga akys užkliuvo už laistytuvo iš kairės prie durų.

Jis ne savo vietoj.

Jokios abejonės.

Visada pastatydavo laistytuvą ant suskilusios kiemelio plytelės. Laistytuvas sunkokas, net stiprus vėjas jo nepajudintų. Dabar jis stovi ant kitos plytelės.

Vakar ne šitaip paliko.

Prieš vykdama į gedulingas mišias išėjau į kiemelį, prisiminė Monika. Miegojau labai blogai, jaučiausi apsnūdusi ir norėjau įkvėpti gaivaus oro. Žiūrėjau į laistytuvą ir galvojau, kad reikėtų pakeisti suskilusią plytelę. O gal Liusė patraukė laistytuvą vakar šluodama kiemelį?

Monika suvirpėjusi grįžo į virtuvę, uždarė duris ir užstūmė skląstį.

Visada stengiuosi užstumti skląstį, ėmė nervintis ji, bet šįkart nebuvau užšovusi. Kartais, kaip vakar vos kelioms minutėms išėjusi į lauką, visai pamirštu jį. Tikriausiai ir vakar pamiršau. Kai galų pagalėj praėjusią naktį užmigau, netrukus staiga vėl prabudau. Ar mane pažadino koks nors garsas? Jei būčiau giliai įmigusi ir nebūčiau uždegusi šviesos, ar kas būtų mėginęs įsilaužti? Gal kas nors buvo kiemelyje?

Staiga Monika prisiminė priežastį, dėl kurios blogai miegojo. Dėl Rajano Dženerio.

55

Semis Barberis apsaugininku bare *Ruff Stuff* dirbo nuo devintos valandos vakaro iki uždarymo. Šis neva naktinis klubas iš tiesų buvo striptizo baras ir Semio pareiga buvo prižiūrėti, kad pasigėrę klientai neimtų siautėti. Dar turėjo saugoti popkultūros garsenybes ir jų palydovus nuo įžūlių gerbėjų, mėginančių prasibrauti prie žvaigždžių staliukų ir jas užkabinėti.

Menkai atlyginamas darbas, bet nekrisdavai į akis. Jei Semio niekas nepasamdydavo ko nors nužudyti ir jis neturėdavo sekioti taikinio, rytais ilgai miegodavo.

Šeštadienio vakarą Semio nuotaika buvo šlykšti. Nepavykęs mėginimas nužudyti Moniką Farel pirmą kartą per daugelį metų privertė suabejoti savim. Ta sena varna matė, kaip jis pastūmė daktarę, ir apibūdino jo išvaizdą. Per pastaruosius dvejus metus Semis du žmones nustūmė ant bėgių ir niekas nė neįtarė, kad tai ne nelaimingas atsitikimas.

Vakar po pietų iš alėjos priešais Monikos namą didelio atstumo objektyvu Semis nufotografavo jos užpakalines duris. Išryškinęs nuotrauką pamatė, kad viršutinė durų pusė iš stiklo kvadratų metaliniais rėmais. Tie rėmeliai – vienas juokas, visai nesunku išpjauti stiklą prie spynos, įkišti ranką ir pasukti durų rankeną. Jei skląstis bus užstumtas, pakaks išpjauti dar vieną stiklą ir jį pasiekti. Paprasčiau nebūna.

Trečią valandą ryto Semis atėjo alėja, perlipo per menkutę Farel tvorą ir išsitraukė stiklo rėžtuką. Dar minutė, ir būtų atsidūręs daktarės bute, bet tamsoje už kažko užkliuvo. Daik-

tas buvo sunkus ir Semis jo nenuvertė, bet pats vos neprarado pusiausvyros. Pėda atsitrenkė į kliūtį ir ją pastūmė. Kažkas sudžeržgė lyg braukiant per akmenį. Tikriausiai po kojomis pasipainiojo kokia kvaila vejos skulptūrėlė.

Jei Farel išgirdo, jos klausa labai gera, nuogąstavo Semis. Veikiausiai išgirdo, nes bute iškarto užsidegė šviesa. Jo planas vėl žlugo.

Semis karštligiškai svarstė kitus būdus, kaip pasiekti Farel. Staiga prisimerkė. Į barą plūdo įprasti nevykėliai, bet padavėjas nuvedė prie staliuko du kostiumuotus vyrus. Farai, iš karto suprato Semis, lyg būtų pamatęs jų prisegtus ženkliukus.

Akivaizdu, vyrus pasodinęs padavėjas irgi tai suvokė. Jis pažvelgė per salę į Semį, šis linktelėjo – pastebėjo.

Vienas veikėjas, jau atėjęs pakankamai įkaušęs, svirduliuodamas kilo iš vietos. Tuoj maus prie garsaus reperio, sėdinčio su draugais prie įžymybių staliuko. Girtas vyras jau pusvalandį mėgino atkreipti reperio dėmesį. Semis iš karto pašoko ir, nors stambus, greitai prasibrovė prie vyro.

– Pone, prašau sėstis į savo vietą.

Kalbėdamas jis stipriai suspaudė vyrui ranką, kad tas suprastų.

– Bet aš noriu pasakyti, kaip jį gerbiu... – Apgirtęs klientas pažvelgė į Semį ir abejingą jo išraišką pakeitė išgąstis. – Gerai, gerai, bičiuli. Nenoriu sukelti rūpesčių. – Jis vėl sudribo į krėslą.

Kai Semis apsisuko, norėdamas grįžti prie stalo, vienas iš dviejų vyrų, kuriuos jis atpažino kaip policininkus, mostelėjo jam prieiti. Štai ir sulaukiau, nustėro Semis eidamas per salę.

– Pasitrauk kėdę, Semi, – pakvietė detektyvas Forestas ir kartu su detektyvu Velanu parodė jam savo ženkliukus.

Semis pažvelgė į ženkliukus, paskui į Velaną ir prisiminė, kad tas buvo jo bylos detektyvas ir pagrindinis liudytojas teisme. Vis dar prisiminė niekinamą Velano žvilgsnį, kai buvo išteisintas.

– Malonu vėl susitikti, – pasakė jis Velanui.

– Džiaugiuosi, kad mane prisimeni, Semi. Visada mokėjai grasinti. Turiu galvoj – žodžiais.

– Šis klubas švarus. Negaiškit laiko ieškodami bėdos.

– Semi, žinome, kad šioje skylėje būtų galima įsteigti neįgaliųjų priežiūros centrą, – pasakė Forestas. – Bet mus domini tik tu. Kodėl vykdamas pasiimti policijos nuvežto automobilio gaišai laiką ir persirengei? Sportinį kostiumą pakeitei išeiginiais drabužiais? Prisimeni, antradienį taip skubiai nusekei daktarę Farel, kai ji išėjo iš ligoninės, kad net nespėjai įmesti pinigų į automatą?

Policininkai jau tokią daugybę kartų Semį buvo apklausę, kad jis išmoko neparodyti susinervinimo. Tačiau šįkart širdį jam tarsi replėmis suspaudė.

– Apie ką jūs čia kalbate? – sumurmėjo jis.

– Visi žinom, apie ką kalbu, Semi, – atsakė Forestas.

– Viliamės, kad Monikai Farel nieko neatsitiks, nes jei atsitiktų, Semi, pakliūtum į tikrą pragarą. Kita vertus, norime žinoti, kas tave pasamdė.

– Semi, kodėl stovėjai prie ligoninės? – kreipėsi ir Velanas. – Jei kartais pamiršai, Karlas ką tik priminė, nes apsaugos kameros nufilmavo, kaip policija nutempia tavo automobilį.

– Neįmečiau pinigų į automatą ir už tai sumokėjau dešimt žalių, bet niekas nesakė, kad tai nusikaltimas. O geriau pažiūrėjus, tokie dalykai padeda miestui. Tie papildomi doleriai, jei mane suprantat.

Semis atgavo pasitikėjimą. Jie mėgina mane išdurti, niekinamai pagalvojo jis. Bando priversti leptelėti kokią kvailystę. Jei turėtų įrodymų, šitaip nekalbėtų.

– Beje, ar pažįsti gydytoją Moniką Farel? – paklausė Forestas.

– Kokią gydytoją?

– Ta jauna moteris parkrito ar buvo pastumta priešais atvažiuojantį autobusą. Rašė laikraščiuose.

– Retai skaitau laikraščius, – atšovė Semis.

– O turėtum. Jie informuoja apie naujausius įvykius. – Forestas ir Velanas atsistojo kartu.

– Visada įdomu paplepėti su tavim, Semi.

Semis žiūrėjo, kaip detektyvai pro apsėstus staliukus braunasi prie durų.

Negaliu pribaigti Farel, pagalvojo jis. Reikia perduoti šį darbą kitam, pažįstu labai tinkamą vaikiną. Pasiūlysiu Lariui šimtą gabalų. Jis užkibs. Bet tai turės įvykti tuo metu, kai būsiu darbe, kad užsitikrinčiau tvirtą alibi. Tie farai neturės prie ko prikibti. Man vis tiek liks apvali sumelė. Sumokėjo milijoną, už dešimtadalį atlygio galiu pasisamdyti subrangovą.

Semis nusišypsojo, bet nesėkmės nuojauta neišblėso. Reikia pripažinti, kad pirmą kartą per ilgą karjerą jam net per du mėginimus nepavyko įvykdyti sutarties ir pašalinti nepageidaujamos kliūties. Gal jau laikas mesti šį darbą? – svarstė jis. Vis dėlto turiu atlikti paskutinę užduotį. Kaip sakiau Dagiui, visada laikausi žodžio.

56

Tonis, Rozalija ir Karlas Garsijos šeštadienį po pietų išvažiavo savo automobiliu. Ketino aplankyti Rozalijos seserį Mariją ir jos vyrą Tedą Simoną, gyvenančius Long Ailande, Bei Šore.

Beveik dvi savaites Tonis triūsė be poilsio: tai vairuodavo, tai patarnaudavo per pobūvius „Valdorfo“ viešbutyje – dirbo jame padavėju. Jis aiškino žmonai, kad spalį rengiama daugybė prabangių labdaros pobūvių.

– Kartais veždamas girdžiu, kaip žmonės giriasi, į kiek tokių renginių nuvyko per savaitę, – pasakojo Tonis Rozalijai. – Ir nemanau, kad jie pigūs.

Tačiau šį šeštadienį Tonis turėjo laisvą dieną ir jie galėjo važiuoti į Bei Šorą. Toniui patiko žmonos giminės. Marija su Tedu augina tris vaikus, šiek tiek vyresnius už Karlą. Pas juos dar turi atvykti Tedo mama ir brolis. Svainis miestelyje ką tik atidarė ūkinių prekių parduotuvę ir jam puikiai sekasi. Jų namas didelis, kolonijinio stiliaus. Aptvertame kieme Karlas gali bėgioti su pusbroliais ir nereikia rūpintis, kad vaikai paklius po ratais.

– Bus smagi diena, Toni, – patenkinta pasakė Rozalija, kai jie išniro iš niūraus Midtauno tunelio į greitkelį. – Buvau išsigandusi, kai Karlas taip siaubingai persišaldė savaitės pradžioje, bet jau keturios dienos nė nesučiaudėjo. – Rozalija pažvelgė per petį. – Ar ne taip, meiluti? – paklausė Karlo, saugiai prisegto kėdutėje.

– Ne, ne, ne, – uždainavo Karlas.

– Oho, jis išmoko naują žodį. – Rozalija nusijuokė.

– Šiomis dienomis jo vienintelis žodis, – atsakė Tonis ir prisiminė, ką norėjo papasakoti žmonai. – Roze, pasakojau tau apie tą malonią senutę, kurią prieš dvi savaites vežiau į kapines Rainbeke. Tą, kuri teigė pažinojusi daktarės Monikos močiutę. Šiandien laikraštyje skaičiau, kad ji mirė. Šiandien palaidojo.

– Kaip liūdna, Toni.

– Ji man patiko. O Dieve! – Jis iš visų jėgų paspaudė greičio pedalą. Eismas didelis, o automobilio variklis staiga apmirė. Tonis karštligiškai sukiojo raktelį. Iš paskos važiuojantis sunkvežimis įspėjo, kad į juos tuoj atsitrenks.

– Ne! – suriko jis.

Rozalija atsigręžė į Karlą ir suspiegė:

– O Viešpatie!

Jie pajuto smūgį, nuo kurio loštelėjo atgal ir vėl į priekį, sunkvežimio vairuotojas prieš atsitrenkdamas sugebėjo pristabdyti ir sumažinti greitį.

Atsitokėję, bet tebevirpėdami Tonis su Rozalija atsigręžė į dvimetį sūnų. Nė kiek neišsigandęs berniukas mėgino išlipti iš kėdutės.

– Jis mano, kad jau atvažiavom, – drebančiu balsu pasakė Tonis.

Jo rankos vis dar tvirtai spaudė vairą. Po minutės Tonis virpėdamas atidarė automobilio dureles ir pasisveikino su vairuotoju, kurio greita reakcija išgelbėjo jiems gyvybę.

Po trijų valandų jie sėdėjo prie pietų stalo Tedo ir Marijos namuos Bei Šore. Truko keturiasdešimt minučių, kol vilkikas atvyko nutempti jų automobilio. Avarija greitkelyje sukėlė didžiulę kamšatį. Tedas atvažiavo paimti Garsijų iš automobilių remonto dirbtuvių.

Visi prie stalo niekaip neatsigavo nuo žinios; jei užpakalyje važiavusio sunkvežimio vairuotojas nebūtų laiku sustabdęs, Garsijos galėjo žūti. Rozalija ir Tonis, Marija ir Tedas, Tedo motina ir brolis – visi jautėsi be galo dėkingi likimui.

– Galėjo baigtis daug blogiau. Toni, atsikratyk to laužo! – išrėžė Tedas, ryžtingas stambaus sudėjimo vyras. – Jau ir taip už-

sižaidei su tuo senu kledaru. Žinau, taupai naujam automobiliui ir jus spaudžia sąskaitos už Karlo gydymą. Tačiau vaikas įveikė leukozę ne tam, kad visi žūtumėt avarijoje. Pasiieškok padoraus automobilio, sutarta? Paskolinsiu pinigų.

Tonis dėkingas pažvelgė į svainį. Tedas gali paskolinti pinigų, bet jis niekada nepajėgtų pinigų grąžinti.

– Tedai, tu teisus, – pritarė jis. – Daugiau nebesodinsiu šeimos į tą senieną. Galvojau apie mums tinkamą automobilį, neturėtų būti labai brangus. Dešimties metų kadilakas. Prieš dvi savaites juo vežiau ponią, kuri neseniai mirė. Kelionė buvo ilga. Nusimanau apie automobilius. Tas – puikios būklės. Nors ryja daugiau benzino negu nauji, tikiuosi pigiai nusipirkti.

– Toni, turi galvoj tą senutę, apie kurią kalbėjome pakeliui? Kurią šiandien palaidojo? – paklausė Rozalija.

– Taip, kalbu apie ponią Morou. Jos automobilis tikriausiai bus parduodamas.

– Pasidomėk, Toni, – pritarė Tedas. – Negaišk laiko. Manau, dešimties metų kadilakas nelabai paklausus. Tikriausiai įpirksi.

– Nueisiu į namą, kuriame ji gyveno. Gal ten kas žinos, kam paskambinti, – pažadėjo Tonis. – Man tikrai patiko ponia Morou, atrodo, ir aš jai patikau. – Ir, keista, nujaučiu – ji būtų norėjusi, kad važinėčiau jos automobiliu, pamanė.

57

Piteris Ganonas ištvėrė sukrečiantį ritualą: policininkai paėmė pirštų atspaudus, nufotografavo, apieškojo iki siūlelio ir galiausiai nuvedė į kamerą „Kapinyne“ – triukšmingame Manhatano kalėjime, kur daugybė sulaikytų asmenų laukė, kol jų bylos bus nagrinėjamos.

Kiekviena Piterio esybės ląstelė norėjo rėkti, kad jis nekaltas, šaukti visiems, kas girdi, kad negalėjo nuskriausti Renės, nors ir kaip jos nekentė. Šeštadienio rytą pasiėmęs kameros bendro laikraštį perskaitė, kad jo biure rastas pirkinių krepšys ir pinigai. Pernelyg sukrėstas, kad galėtų blaiviai mąstyti, Piteris taip ir sėdėjo kameroje, kol atvyko Siuzanos pasamdytas advokatas.

Jis padavė Piteriui kortelę ir tyliu, bet skambiu balsu prisistatė:

– Aš Haris Rotas.

Piteris pažvelgė į advokatą, lyg vis dar sapnuotų košmarą. Rotas buvo tvirtas vyriškis plieno žilumo plaukais. Siauras veidas, akiniai be rėmelių. Advokatas vilkėjo tamsiai mėlyną kostiumą, mėlynus marškinius, buvo pasirišęs kaklaraištį.

– Ar jūs brangiai imate? – paklausė Piteris. – Atvirai prisipažinsiu, aš bankrutavęs.

– Imu brangiai, – ramiai atsakė Rotas. – Bet jūsų buvusi žmona Siuzana sumokėjo avansą už mano paslaugas ir garantavo padengsianti visas jūsų gynybos išlaidas.

Jį pasamdė Siuzana, pamanė Piteris. Tai dar kartą lyg botago kirtis priminė, kokią nuostabią moterį iškeitė į Renę Karter.

– Pone Ganonai, manau, žinote, kad pinigai, kuriuos teigėte perdavęs Renei Karter, buvo paslėpti jūsų rašomojo stalo stalčiuje su dvigubu dugnu.

– Aš net nenutuokiau, kad mano stalo stalčius turi dvigubą dugną, – negyvu balsu ištarė Piteris.

Pamatęs nustebusį Hario Roto veidą, Piteris pasijuto traukiamas klampiojo smėlio ir smengantis vis giliau.

– Prieš ketverius metus, kai Ganono fondas ir brolio Grego investicijų bendrovė persikėlė į *Time Warner* centrą, buvo pasamdyta dizainerė, kuri turėjo pertvarkyti biurus iš panagių. Paprašiau jos imtis ir mano naujo teatro biuro. Tuo metu man gerai sekėsi, turėjau apartamentus Vakarų penkiasdešimt pirmojoje gatvėje. Prieš dvejus metus, kai smukau žemyn, išpardaviau daugumą baldų, pasilikau tik rašomąjį stalą. Niekas man net neužsiminė apie antrą dugną.

– Kas buvo jūsų dizainerė?

– Neatsimenu jos pavardės.

– Niekada nebuvote susitikę? Ji neparodė nei eskizų, nei pavyzdžių?

– Nekreipiau dėmesio į smulkmenas, – abejingai pasakė Piteris. – Man patiko tai, ką ji padarė *Time Warner*.

– Ar nesikalbėjote su ja, kiek kainuos projektas?

– Už viską mokėjo fondas, nes rėmė mano teatro projektus. Fondas skyrė išmoką, kuri padengė ir mano biuro išlaidas.

– Aišku, pone Ganonai. Taigi teigiate nežinojęs, kad jūsų stale buvo stalčius dvigubu dugnu.

– Prisiekiu! Prisiekiu, kad nežinojau. – Piteris užsidengė veidą rankomis, vildamasis atsitverti nuo atkaklių Hario Roto klausimų.

– Ir jūs nežinote dizainerės, nupirkusios jums rašomąjį stalą, pavardės?

– Ne, nežinau, – pavargęs atsakė Piteris. – Leiskit man pakartoti: nežinau, kokia jos pavardė. Prašiau Grego sekretorės, kad ji pasirūpintų mano nauju teatro biuru. Nemanau, kad esu matęs tą moterį. Ji dirbo, kol keliavau su Rene.

Kur tada mudu buvome išvykę? – stengėsi prisiminti Piteris. O taip. Į Rojaus salą. Jis įstengė suvaldyti isterišką juoką.

– Kaip galėčiau sužinoti, kas ta dizainerė? – reikliai paklausė Rotas.

– Brolio sekretorė turi žinoti. Ji tvarko tokius dalykus.

– Kokia sekretorės pavardė?

– Estera Čeimbers.

– Pasikalbėsiu su ja.

Piteris pažvelgė į Rotą. Jis mano, kad meluoju. Mano, kad aš nužudžiau Renę. Turiu paklausti to, kas sukosi galvoj visą bemiegę naktį kameroje.

– Jei aš kam pasakiau, kad įtariu... Ne, sakykim tiesiai, kad žinau, jog brolis sudaro sandėrius, nes naudoja nelegaliai gautą informaciją, ar tas asmuo privalėtų pranešti Vertybinių popierių ir biržų komisijai?

– Pone Ganonai, pasiskaitykite apie finansinių suktybių meistrą Bernį Madofą, – dalykiškai pasiūlė Rotas. – Kai sūnūs sužinojo apie tėvo veiklą, suvokė, kad turi iš karto pranešti. Žinoma, jie dirbo jo įmonėje, ir tai viską keičia. Viskas priklauso nuo žmogaus, kuriam atskleidėte šią informaciją.

Negaliu jos į tai įtraukti, pagalvojo Piteris.

– Pone Ganonai, kodėl teigiate esąs tikras, kad jūsų brolis vykdo nelegalias operacijas?

– Prieš porą metų kokteilių pobūvyje Volstrito rykliams išgirdau, kaip vienas vaikinas iš „Ankovskio naftos ir dujų“ dėkojo Gregui už gautus pinigus. Sakė galėjęs sau leisti nuvežti vaikus į Europą per pavasario atostogas. Tai buvo maždaug praėjus mėnesiui, kai „Elmo nafta ir dujos“ nupirko Ankovskį ir jų kapitalas padvigubėjo.

– Ką atsakė brolis? – paklausė Rotas.

– Jis pašėlo ir sušnypštė kažką panašiai: „Užsičiaupk, kvaily, ir dink iš čia.“

– Ar brolis matė, kad jūs nugirdote pokalbį?

– Ne. Stovėjau už jo ir neišsidaviau, kad girdėjau. Bet tikrai žinau, kad Grego fondas susišlavė didelį turtą iš šio sandėrio.

Mano popieriai ir taip prasti, bet jei Gregą sučiuptų ir paaiškėtų, kad žinojau, ką jis daro, ar man būtų pareikštas dar ir šis kaltinimas?

Piteris pamatė panieką Hario Roto akyse.

– Pone Ganonai, siūlyčiau sutelkti dėmesį į nužudymo bylą ir padėti man ruoštis jūsų gynybai. Padarysiu viską, ką galiu, bet man labiausiai padėtumėte, jei prisimintumėte, kas atsitiko per tas penkiolika valandų, kai jums aptemo sąmonė, iki atsibudote biure ant sofos. Pasikalbėkime apie krepšelį su pinigais, kurį, pasak jūsų pareiškimo policijai, atidavėte poniai Karter, o jis buvo rastas šiukšliadėžėje po jūsų rašomuoju stalu.

– O kodėl slėpčiau pinigus ir palikčiau krepšelį, kur visi galėtų jį rasti? – pyktelėjo Piteris.

Rotas linktelėjo.

– Ir man tai dingtelėjo. Kita vertus, pats prisipažinote, kad buvote girtas. Noriu jums paaiškinti, ką darysime toliau. Mūsų tyrėjai nueis į barą, kur judu susitikote su ponia Karter, ir apklaus tuo metu ten buvusius klientus. Užeis ir į aplinkinius barus. Tikimės rasti kokį nors žmogų, mačiusį jus vieną, kai palikote ponią Karter.

– Jei palikau ponią Karter, – pasakė Piteris. – Jūs tą norite pasakyti, tiesa?

Rotas neatsakęs atsistojo.

– Mėginame sumažinti jūsų užstatą nuo penkių iki dviejų milijonų dolerių.

– Manau, brolis sumokės už mane, – pasakė Piteris.

– Tikiuosi. Bet jei ne, kitas šaltinis tai garantuoja.

– Siuzana? – paklausė Piteris.

– Taip. Nepaisydama visų aplinkybių, ji tvirtai tiki, kad jūs nekaltas. Jums labai pasisekė, pone Ganonai, kad savo pusėje turite tokią šalininkę kaip Siuzana.

Piteris žiūrėjo į nueinantį Rotą ir pajuto, kaip kažkas palietė petį.

– Eikim, – šiurkščiai įsakė sargybinis.

58

Šeštadienio vakarą, prieš eidama miegoti, Monika užrakino duris į kiemelį ir užstūmė skląstį, paskui dar užkišo kėdę už virtuvės durų rankenos. Ji pasikalbėjo su keliomis draugėmis ir išklausinėjo apie jų namų signalizacijos sistemas. Vėliau paliko žinutę vienai firmai ir paprašė skubiai įrengti patikimą sistemą su stebėjimo kameromis kiemelyje.

Ji vylėsi pasijusti saugesnė, bet sapnus užtvindė prisiminimai apie tėvą. Prisiminė tik tarpsnius, bet viename su tėvu lankėsi Šv. Patriko katedroje. Monika pabudo jausdama tėvo ranką.

Ar kada deramai jį vertinau? – galvojo atsikėlusi ir plikydama kavą. Žvelgdama į praeitį imu suprasti, kaip jis mylėjo mamą. Kai ji mirė, tėtis nesidairė į kitas moteris, nors buvo gražus vyras. Tais metais, kai mama sunkiai sirgo, man buvo tik dešimt. Nenorėjau niekur eiti, nieko daryti, tik grįžti iš mokyklos namo ir būti su ja. Kai mama mirė, tėvas privertė mane dalyvauti mokyklos renginiuose ir tais pirmaisiais metais savaitgaliais vežunder mane į Niujorką. Lankėme spektaklius, koncertus, muziejus, linksmai leidome laiką, žiūrėjome įžymybes. Bet mums taip trūko mamos.

Tėtis buvo puikus pasakotojas, šypsodamasi prisiminė Monika. Ji nutarė išsivirti kiaušinį ir suvalgyti skrudintą riekelę rupios kvietinės duonos, o ne keksiuką. Kai per Kalėdas nuėjome į Rokfelerio centrą, tėvas papasakojo apie pirmą jame papuoštą eglutę. Buvusi maža. Eglutę papuošė vienas darbininkas, nes

buvo Didžiosios depresijos metai, žmonės džiaugėsi turį darbą. Tėtis žinojo kiekvienos mūsų aplankytos vietos istoriją...

Jis mėgo istoriją, bet nieko nežinojo apie savo kilmę, savo šeimos istoriją. Mažai betrūko, kad ją išgirsčiau, todėl suprantu, kaip tėčiui tai buvo svarbu. Tada juokaudavau: „Tėti, gal tu neteisėtai gimęs Vindzoro hercogo sūnus. Ką apie tai pamanys karalienė Elžbieta?“ Tada man tai atrodė labai juokinga.

O, jei tik Olivija Morou būtų pagyvenusi dar bent vieną dieną!

Kol kiaušinis virė, Monika paskambino į ligoninę. Naktį Selė miegojo gerai. Temperatūra tik šiek tiek pakilusi. Ji mažai kosėjo.

– Kasdien ji jaučiasi vis geriau, – džiugiai pranešė seselė. – Bet buvo atėję žurnalistai ir mėgino ją nufotografuoti. Apsauga juos išvijo.

– Ir gerai! – karštai patikino Monika. – Turi mano mobiliojo telefono numerį. Paskambink, jei Selės sveikata pablogės. O jei žurnalistams pavyks prasmukti vidun, neleisk jų prie Selės.

Purtydama galvą Monika įdėjo kiaušinį į laikiklį ir pasistatė į lėkštę šalia skrebučio. Tačiau mintys apie tėvą vis sukosi galvoje. Šiandien sekmadienis. Savaitgaliais su tėčiu atvažiuodavom į Niujorką ir visada eidavom į Šv. Patriko katedrą – į mišias, prasidedančias po dešimtos penkiolika, prisiminė ji. Paskui valgydavome vėlyvus pusryčius ir visada laukdavau tėčio staigmenos, kur eisim po pietų. Abiem būdavo smagu ištrūkti iš namų ir veikti ką nors įdomaus.

Gal nueiti į rytines mišias katedroje? – svarstė Monika. Taip pasijusiu artimesnė tėčiui. Man to reikia.

Įdomu, ką Rajanas ir jo draugė ketina veikti šiandien?

Liaukis! – įspėjo save Monika. Verčiau sugalvok, ką pati veiksi po pietų. Nuėjusi vakar į kino teatrą tik tuščiai praleidau laiką. Filmas buvo siaubingas. Ką kritikai įžvelgia toje nesąmonių nesąmonėje? Gal paskambinsiu keliems draugams ir, jei jie neužsiėmę, pasikviesiu juos vakarienės. Pastarąsias tris savaites negaminau svečiams. Man patinka virti, bet kelios praėjusios savaitės buvo labai sunkios.

Vis dėlto mintis pasikviesti draugų neatrodė patraukli.

Vis tiek nueisiu į katedrą, po penkiolikos minučių išgėrusi antrą puodelį kavos nutarė Monika. Ji mėgavosi kava skaitydama laikraščius, kuriuos laiškanešys paliko prie durų.

Po dešimtos penkiolika ji buvo katedroje ir klūpojo klaupte prieš didįjį altorių, kairėje pusėje. Šią vietą visada rinkdavosi tėvas. Vakar tuo metu sėdėjau Šv. Vincento bažnyčioje ir klausiausi tėvo Danlapo kalbos apie Oliviją Morou. Pabaigoje jis paminėjo mane. Niekas man nepadėjo ir, manau, niekada nepadės. Štai ką mėginau prisiminti apie Selę: sakiau Siuzanai Ganon, kad Selė vos nenumirė. Mergaitė liko gyva ne dėl stebuklo ar maldos. Jos auklė buvo gana sumani ir laiku atvežė ją į ligoninę, ir mes turėjome vaistų, kurie ją išgelbėjo.

Choras giedojo: „Girdėjau tavo šauksmą naktyje."

Aš atsiliepiau į daugelį šauksmų naktyje, ironiškai pamanė Monika. Nuėjau į kanonizavimo liudytojų apklausą ir pasakiau, kad turėjo būti medicininė priežastis, kodėl Maiklas O'Kifas liko gyvas. Pamatęs jo ligos istoriją Rajanas pasakė, kad Maiklo smegenų auglys buvo neišgydomas. Rajanas – neurochirurgas. Aš – ne, bet esu gera pediatrė. Puikiai žinau, kad jokia medicina nepagrįstų, kodėl Maiklas išgijo.

Prisiekiau, kad liudysiu dėl šio atvejo, kiek tik leis mano gebėjimai ir žinios. Gal aš užsispyrusiai akla? Man reikia pamatyti Maiklą. Praėjo jau treji metai. Turiu jį vėl pamatyti.

Monika mėgino sutelkti dėmesį į mišias, bet mintys vis nuklysdavo. Kai sūnui diagnozavo smegenų auglį, netrukus O'Kifai iš Manhatano išsikėlė į Mamaroneką. Ir tik kai Maiklas visiškai pasveiko, tėvai triumfuodami atvežė jį į Monikos kabinetą...

– Eikite ramybėje, mišios baigtos, – paskelbė arkivyskupas.

Kai Monika ėjo iš katedros, choras giedojo: „Džiaugsmingai, džiaugsmingai mes garbiname tave." Ji išsiėmė mobilųjį telefoną ir surinko informacijos numerį. O'Kifų telefonas buvo registruotas. Kažkas atsiliepė po pirmo signalo.

– Čia gydytoja Monika Farel, – pasakė ji. – Ar kalbuosi su ponia O'Kif?

– Taip, – nuoširdžiai atsakė moteris. – Malonu jus girdėti, daktare.

– Ačiū, pone O'Kif. Skambinu, nes labai noriu pamatyti Maiklą. Ar neprieštarautumėt, jei atvykčiau? Pažadu, ilgai netrukdysiu.

– Puiku. Mes visą dieną būsime namie. Ar šiandien mus aplankysite?

– Labai norėčiau šiandien po pietų.

– Tai susiję su sesers Ketrinos kanonizavimu?

– Taip, susiję, – ramiai atsakė Monika.

– Tada atvažiuokite dabar. Ar pati vairuosite?

– Taip.

– Laukiame jūsų, daktare Monika. Argi nekeista? Vakar mus aplankė neurochirurgas Rajanas Dženeris. Jis taip pat norėjo pamatyti Maiklą, prieš kalbėdamas kanonizavimo komitete. Koks nuostabus žmogus! Tikriausiai jį pažįstate.

Monika pajuto skausmingą dūrį į širdį.

– Taip, pažįstu. Labai gerai pažįstu.

Po dviejų valandų Monika Mamaroneke valgė sumuštinius ir gėrė kavą su Ričardu ir Emile O'Kifais. Jų aštuonmetis sūnus Maiklas mandagiai pasisveikino su Monika ir beveik ramiai sėdėdamas atsakinėjo į jos klausimus. Vaikas kalbėjo, kad mėgstamiausias jo sportas beisbolas, bet žiemą patinka su tėčiu ir slidinėti. Jam niekada nesvaigsta galva kaip tada, kai sirgo.

– Magnetinio rezonanso tyrimą darėme prieš kelis mėnesius, – pasakė Emilė. – Jis visiškai geras. Visi tyrimai, atlikti po tų pirmųjų metų, puikūs. – Ji nusišypsojo sūnui, o šis ėmė muistytis. – Ak, nekantrauji eiti pas Kailą. Gerai, bet tėtis tave palydės, o vėliau pasitiks.

Maiklo veide nušvito plati šypsena, atidengdama dvi iškritusių pieninių dantukų švarples.

– Ačiū, mama. Buvo malonu vėl jus pamatyti, daktare Monika. Mama sakė, kad jūs padėjot man pasveikti. – Berniukas apsigręžė ir nėrė iš kambario.

Ričardas O'Kifas atsistojo.

– Pala, Maikai, – šūktelėjo jis.

Kai tėvas ir sūnus išėjo, Monika paprieštaravo.

– Ponia O'Kif, juk ne aš padėjau Maiklui pasveikti.

– Žinoma, kad padėjote. Jūs pasakėte, kuo jis serga. Patarėte pasikonsultuoti su kitais specialistais, bet neabejojote, kad liga nepagydoma. Tada supratau, kad turiu melsti stebuklo.

– Kodėl jūs pasirinkote seserį Ketriną?

– Mano močiutės sesuo dirbo vienuolės Ketrinos ligoninėje. Prisimenu, vaikystėje man pasakojo dirbanti su vienuole angelu. Atrodė, tarsi kiekvienas vaikas, kurį laiko rankose, jos pačios. Sesuo Ketrina nuramindavo vaikus ir melsdavosi už juos. Močiutės sesuo tikėjo, kad ta vienuolė atsiųsta Dievo ir turi ypatingų gydomųjų galių, kad ją supa žodžiais nenusakoma aura, kurią jaučia visi. Kai mums pasakėte, kad Maiklas mirs, pirmiausia pagalvojau apie seserį Ketriną.

– Prisimenu, – tyliai tarė Monika. – Man buvo be galo gaila jūsų, nes žinojau, kad Maiklui nėra jokios vilties.

Emilė O'Kif nusišypsojo.

– Jūs vis dar netikite stebuklais, Monika, tiesa? Gal atvykote čia manydama, kad nesvarbu, kaip gerai Maiklas atrodo ir kokie puikūs jo tyrimai, o auglys vis tiek kada nors išlįs?

– Taip, – nenoriai atsakė Monika.

– Kodėl netikite antgamtinėmis jėgomis? Kodėl jūs tokia tikra, kad stebuklų nebūna?

– Nepasakyčiau, kad nenoriu patikėti, bet, kaip liudijau kanonizavimo komisijai, medicinos istorijoje būdavo atvejų, kurie atrodė stebuklingi, o iš tikrųjų vėliau būdavo randamas mokslinis jų paaiškinimas.

– Ar buvo ir toks atvejis, kai mažam berniukui pranyko didžiulis piktybinis smegenų auglys?

– Tokio negirdėjau.

– Monika, gydytojas Dženeris yra vienas iš kelių gerbiamų neurochirurgų, liudijančių, kad Maiklo pasveikimo negalima paaiškinti moksliškai ir mediciniškai. Nežinau, ar jūs patikėsite, bet praeis daug laiko, kol pati Bažnyčia pripažins, kad čia buvo

stebuklas. Jie dar daug metų seks Maiklo būklę. – Emilė O'Kif nusišypsojo. – Vakar labai panašiai šnekėjomės su gydytoju Dženeriu. Jis mano, kad net po dvidešimties metų mokslininkai nepajėgs paaiškinti, kodėl Maiklas pasveiko. – Emilė švelniai spustelėjo gydytojai ranką. – Monika, viliuosi, nemanote, kad perdedu, bet jaučiu, kaip jus drasko prieštaravimai. Jūs pasiruošusi patikėti, kad sesuo Ketrina įsikišo ir jos dėka mūsų vienturtis šiandien su mumis.

59

Savaitgalį Estera Čeimbers sukrėsta ir netikėdama skaitė laikraščius. Tai, kad Piteris Ganonas suimtas už savo buvusios draugės nužudymą, jai atrodė neįtikima. Jo brolis Gregas bjauraus charakterio, galvojo ji. Patikėčiau, kad jis tai padarė, tik ne Piteris. Tačiau ją pykdė žinia, kad Piteris net nematęs dukters, kuri atsidūrė ligoninėje.

Vargšelė, gailėjosi Estera. Mama mirusi, o tėvas – kalėjime. Ir jei tikėsi laikraščiais, nė vienas iš motinos giminaičių nepasirodė ir neapsiims globoti mergaitės.

Grego viešųjų ryšių įstaiga išplatino pareiškimą spaudai, esą šeima palaikanti Piterį ir tikinti, kad jis bus išteisintas. Ir aš tikiuosi. Piteris leidžia fondo pinigus vėjais, bet šiaip jis padorus žmogus. Kad ir ką bloga užpykusi apie jį manyčiau, neįsivaizduoju, kad jis galėtų pasmaugti moterį ir įgrūsti į šiukšlių maišą.

Pirmadienį Estera tyčia atėjo į darbą anksti, kad nereikėtų susitikti su kitais darbuotojais ir klausytis biure sklindančių paskalų. Tačiau atsisėdus prie stalo rankos drebėjo. Arturas Seilingas jau bus perskaitęs jos nusiųstą įspėjimą. Ar Gregas įtars, kad laišką parašė ji? Jei Seilingas nuspręstų neinvestuoti, Grego kortų namelis sugriūtų per kelias savaites.

Ar turėjau teisę taip pasielgti? – klausė savęs Estera. Vertybinių popierių ir biržų komisija tikriausiai įtūžtų, jei sužinotų. Bet Gregas ketino apgauti Seilingą, o man labai gaila Seilingo ir jo šeimos. Jei jis vis dėlto investuos, tie pinigai pražus, kai Vertybinių popierių ir biržų komisija sustabdys Grego veiklą. Dešimtys

žmonių praras viską. Neleisiu, kad nukentėtų dar vienas investuotojas, nes galiu padaryti, kad to nenutiktų.

Pro stiklines duris, atsiveriančias į patalpą, kur dirbo kiti biuro darbuotojai, Estera pamatė besiartinantį Gregą Ganoną. Padėk man, Viešpatie, meldėsi ji. Ką Gregas padarys, jei Seilingas parodys tą laišką, o jis sumes, kad aš jį parašiau?

Stipriai pastūmęs duris, Gregas įėjo į kabinetą ir pasuko prie Esteros stalo.

– Manau, skaitei laikraščius ir matei televizijos laidas, – atvirai pasakė jis.

– Žinoma, labai užjaučiu. Kokia baisi klaida. – Estera džiaugėsi, kad pavyko kalbėti ramiai ir įtikinamai.

– Skambins daug žurnalistų. Nukreipk juos pas Džeisoną iš viešųjų ryšių. Tegul nors kartą užsidirba atlyginimą.

– Taip, pone. Tuo pasirūpinsiu.

– Jei man kas nors skambins, nekalbėsiu, nors būtų pats popiežius.

Kurgi, nesulauksi, kad jis tau paskambintų, pagalvojo Estera.

Gregas Ganonas pasisuko eiti į kabinetą ir vėl atsigręžė.

– Bet jei skambins Arturas Seilingas, iš karto sujunk. Tikiuosi su juo šiandien susitikti.

Estera nurijo gumuliuką.

– Klausau, pone Ganonai.

– Tvarka. – Gregas žengė kelis žingsnius nuo Esteros stalo ir vėl stabtelėjo. – Pala, – šūktelėjo jis. – Ar rytoj nenumatytas fondo susitikimas su Greničo ligoninės medikais?

– Taip, vienuoliktą valandą.

– Atšauk.

– Pone Ganonai, jei leisite pasakyti savo nuomonę, tai nekokia mintis. Jie labai nusiminę, kad negaus žadėtos fondo paramos. Reikėtų su gydytojais susitikti ir juos nuraminti. Jei jie kreipsis į spaudą, bus blogai. Jums nereikia dar didesnio spaudimo.

Padvejojęs Gregas Ganonas atsakė:

– Tu kaip visada teisi, Estera. Primink Hadliui ir Langdonui, kad ateitų. Akivaizdu, brolis negalės dalyvauti.

– Jūs pats pranešite poniai Ganon ar man priminti?

Estera nustebusi pamatė, kaip Grego veidas patamsėjo iš įniršio.

– Šiomis dienomis ponia Ganon labai užsiėmusi, – atkirto jis. – Abejoju, ar turės laiko.

Oho, pagalvojo Estera, sekdama akimis Gregą, einantį į kabinetą. Gal tos kalbos, kad Pamela turi meilužį, ne iš piršto laužtos, o dabar jos pasiekė ir Grego ausis. Įdomu, kas tas vaikinas?

Jei tai tiesa, Pamela daugiau nesilankys *Cartier* parduotuvėse, o pirks papuošalus nukainotų prekių parduotuvėje – rūsyje.

60

Papietavęs su Dagu Langdonu restorane *St. Regis*, daktaras Klėjus Hadlis savaitgalį praleido apimtas panikos. Vis kankino prisiminimai, kaip spaudžia pagalvę Olivijai Morou prie veido. Kaip leidausi įtraukiamas į šitą košę? – sielvartavo jis. Turėjau gerą darbą, padorų atlyginimą už pareigas fondo valdyboje. Juk tai aš gavau pinigų širdies tyrimams. Bent jau tuo bus galima pasiteisinti, jei kas nors ims knistis, kur iš tikrųjų nuėjo fondo pinigai.

Kol Alekso Ganono pacientų pinigai vis dar plaukė į fondą, man buvo lengva steigti tyrimų centrus, kurie viso labo buvo nuomojamos patalpos ir tariamas laborantas, niekaip nenuginė slogių minčių Klėjus. Dagas mane įtraukė. Dabar esu sukaupęs didelius turtus Šveicarijos banko sąskaitoje.

Bet kokia iš tos sąskaitos nauda, jei mane apkaltins nužudymu?

O kaip Dagas? Per pastaruosius dešimtį metų, kai mudu fondo valdybos nariai, jis pasistengdavo dėl nedidelių išmokų vietos psichinės sveikatos sričiai, o tada didžiules sumas pumpuodavo į sandėlius primenančias klinikas, kuriose sėdi vos vienas prižiūrėtojas ir tai ne visą darbo dieną. Pinigai iš šių įstaigų pro užpakalines duris plaukdavo Dagui į kišenes.

Ganonai nieko apie tai nenutuokė, pritardavo visiems mano ir Dago pasiūlymams. Buvo per daug užsiėmę – patys sėmė fondo pinigus, kad prabangiai gyventų. Jie netikrino, ką mudu veikiame, mes užsimerkdavome, kai jie nešvariai žaidė. Ranka ranką plauna.

Kai prieš aštuonerius metus Dagas supažindino Gregą su Pamela, tas visu svoriu puolė ant jos, išsiskyrė su žmona, vedė Pamelą, padarė ją valdybos nare. Aštuonerius metus Pamela vaidino Dosniąją Ledi Manhatane. Jei Gregas negalėdavo dalyvauti nuobodžiuose pobūviuose, skirtuose atsidėkoti fondui už teisėtą paramą, jį pakeisdavo Pamela.

Po vestuvių su Pamela Grego išlaidumas peržengė visas ribas, nervinosi Klėjus. Per pastaruosius ketverius metus Piteris gyrėsi savo parama ne Brodvėjaus teatrų pastatymams, o pats tuo metu švaistė fondo pinigus nevykusiems miuziklams.

Visos šios mintys kankino Klėjų, kai jis sėdėjo patogiame Gramersi Parko bute ir mėgino skaityti laikraščius. Klėjus, lygiai kaip Dagas, buvo jau seniai išsiskyręs, bet visada laukiamas viešumoje. Jam niekada netrūkdavo moterų draugijos. Dėl paslaugių manierų ir gebėjimo palaikyti tuščią pokalbį Hadlis buvo laikomas puikiu svečiu, jį džiaugsmingai kviesdavo pobūvių šeimininkės. Priešingai nei Dagas, nuolat susitikinėjantis su daugybe patrauklių moterų, Klėjus vertina savo padėtį. Man prireikė penkiasdešimties metų, kad suprasčiau esąs vienišius, pagalvojo jis.

Olivija Morou... Ir dar turiu įžūlumo jos ilgėtis... Mudu su Olivija buvome draugai. Ji pasitikėjo manim. Kiek kartų per praėjusius metus kartu vakarieniavome, lankėmės teatre. Jau seniai ją pažinojau. Olivijos motina Redžina buvo mano ligonė. Labai gaila, kad ji papasakojo mums apie Alekso vaikaitę ir atidavė Olivijai tą aplanką. Jei tik Olivija būtų palaidojusi jį kartu su motina... Jeigu! Bet ką tai būtų pakeitę?

Tačiau ar Olivija sunaikino tuos popierius? Aš beveik įsitikinęs. Aplanko bute nebuvo, seifas banke neatidarytas jau kelerius metus. Jei antradienio vakarą Monika Farel nebūtų paskambinusi Olivijai, senutė būtų mirusi ir viskas būtų pasibaigę. Bet Olivija Ketrinos vaikaitės skambutį palaikė pusseserės atsiųstu ženklu.

Dabar, kai Piteris pakliuvo į visus laikraščius, ir fondas atsidurs visuomenės akiratyje. Jei tikrintojai pradės šniukštinėti finansus, viskas bus baigta. Dagas mano, kad Gregas sukurps

dokumentus, rodančius, jog dėl esamos ekonominės padėties ir kai kurių nepasiteisinusių investicijų fondą būtina uždaryti. Dagas netiki, kad bus daug klausinėjama. Bet aš nesu toks tikras. Manau, turėsiu sau diagnozuoti širdies ligą, baigti praktiką ir išvažiuoti iš šalies.

Priėmęs tokį sprendimą, Klėjus pasijuto šiek tiek geriau. Septintą valandą jis užsisakė vakarienę į namus iš restorano apačioje. Kaip paprastai gausiai pavalgė, galiausiai įstengė išstumti iš galvos Olivijos Morou veidą ir užmigo.

Pirmadienio rytą Klėjus atvyko į savo konsultacijų kabinetą. Pusę dešimtos jo sekretorė pasakė, kad skambino Sofija Rutkovska, žadėjusi vėl paskambinti po penkiolikos minučių.

Sofija Rutkovska? – nustebo Klėjus. Kas ji? A, prisiminiau – Olivijos valytoja. Olivija testamentu paliko jai penkis tūkstančius dolerių. Tikriausiai moteris tai žino ir nori kuo greičiau gauti pinigus.

Tačiau Sofija skambino ne dėl pinigų.

– Daktare Hadli, – pagarbiai kreipėsi ji, – ar jūs paėmėt krauju suteptą pagalvės užvalkalą iš ponios Morou buto? Matote, jei paėmėt, norėčiau jį pasiimti ir išskalbti, kad galėčiau padėti visą komplektą į spintą, ponia Morou būtų norėjusi. Ar neprieštarausite, daktare?

61

Prestižinė korporacinės teisės kontora, kurioje dirbo Siuzana Ganon, buvo dešimtame dangoraižio *Pam Am* aukšte, Parko aveniu. Dvyliktame aukšte buvo įsikūrusi taip pat prestižinė Harvio Roto baudžiamosios teisės advokatų kontora. Siuzana ir Harvis bičiuliavosi ir kartais juokaudavo, kad vis dar vadina pastatą senu vardu, o ne nauju – *MetLife*.

Prieš samdydama Rotą Piteriui ginti, Siuzana rūpestingai rinkosi, kas būtų tinkamiausias šiam darbui. Keturi iš penkių advokatų, kurių nuomonės ji klausė, rekomendavo Harvį Rotą, o penktasis pats pasisiūlė.

Pirmadienio vidurdienį Siuzana susitiko su Harviu jo kontoroje. Užsisakę sumuštinių iš vietos kavinukės, jie nuėjo į susirinkimų kambarį ir susėdo prie stalo.

– Harvi, kaip Piteris atrodė, kai matei jį šeštadienį? – paklausė Siuzana.

– Priblokštas. Išsigandęs. Sutrikęs. Galėčiau dar kai ką pridurti, bet tau ir taip aišku, – atsakė Harvis. – Teigia nežinojęs, kad rašomojo stalo stalčius turi slaptą dugną. Maždaug prieš valandą paskambinau jo brolio sekretorei ir pasiteiravau apie tą stalčių.

– Esterai Čeimbers? Ką ji sakė?

– Ji taip pat apie jį nežinojusi. Niekuo nesirūpinusi per remontą, tik mokėjusi sąskaitas. Jos nuomone, kainos buvo kvailai išpūstos.

– Ar ji pasakė dizainerės pavardę?

– Čeimbers ne iš karto prisiminė, ta moteris išėjusi į pensiją ir daugiau laiko praleidžianti Prancūzijoje. Pažadėjo susisiekti su ja. Tikino padarysianti viską, kad padėtų Piteriui.

– Aš ja tikiu, – pasakė Siuzana. – Harvi, pasakyk tiesą. Jei dabar prasidėtų Piterio teismas, kas būtų?

– Siuzana, pati puikiai žinai, kad jį apkaltintų. Tačiau teismas dar neprasidėjo. Pažiūrėkim, ką galime pešti. Piteris buvo gatvėje su Rene Karter. Jis teigia palikęs ją ir krepšį su pinigais. Bet jei Piteris jos nepaliko, kas atsitiko vėliau? Krepšys turėjo būti sunkus. Piteris tikrai netempė jo Jorko aveniu, jei vilko Renės Karter lavoną. Net jei gatvėje būtų buvę mažai žmonių, kas nors tikrai būtų jį pastebėjęs.

Siuzana linktelėjo.

– Jei dirbčiau policijoje, patikrinčiau, ar Piteris įsėdo į taksi.

– Tikriausiai policija tai padarys, – sutiko Harvis. – Tiesa, daug ir neregistruotų limuzinų, zujančių aplink. Piteris galėjo susistabdyti vieną iš jų. Renė galėjo viena sėsti į automobilį. Tikriname ir kitas versijas. Restorane, kur Piteris susitiko su Rene, prie baro sėdėjo aštuoni ar dešimt žmonių. Vakar paklausinėjome apie nuolatinius klientus, gavome sąrašą pavardžių ir ieškome tų klientų.

Gal kas nors, įtardamas, kad krepšyje pinigai, pasekė Renę. Gal kas nors buvo pasistatęs automobilį netoliese ir pasisiūlė ją pavėžėti. Beje, Piterio automobilyje nerasta jokių įkalčių, kad Renė, gyva ar mirusi, jame kada nors būtų buvusi.

Harvis Rotas pažvelgė per stalą į liekną moterį, jos rudose akyse staiga sušvito viltis.

– Siuzana, – skubiai tarė jis, – nepamiršk, kad gali atsirasti žmogus, kuris prisimins matęs Renę, einančią į rytus, o Piterį ją sekantį.

– O kodėl ji turėjo eiti į rytus? – nustebo Siuzana. – Ji gyvena vakarinėje dalyje. Juk ta moteris neketino naktį viena žingsniuoti krantine, nešdamasi krepšį su tiek pinigų.

Harvis Rotas gūžtelėjo pečiais.

– Siuzana, mes ieškome atsakymų, – ramiai tarė jis. – Visur iššniukštinėsime. Ir Piteriui sakiau, kai susitikome šeštadienį,

mūsų tyrėjai apsilankys visuose to rajono baruose ir paklausinės, ar jis nebuvo ten užsukęs ir, tikėkimės, vienas. Melskimės, kad taip būtų buvę. O dabar turiu grįžti į darbą.

Harvis atsistojo ir į maišelį įgrūdo plastikinę lėkštutę, ant kurios atsinešė sumuštinį.

– Gurmanų pietūs. – Jis šyptelėjo.

Savąjį sumuštinį, kurio atsikando vos kelis kąsnelius, Siuzana įkišo į popierinį maišelį ir įmetė kartu su plastikiniu kavos puodeliu į šiukšliadėžę. Tada pasiėmė rankinę ir knygyno *Barnes and Noble* krepšelį.

Atsakydama į neištartą Harvio klausimą, ji ironiškai šyptelėjo.

– Einu į ligoninę aplankyti Piterio dukrelės. Nenutuokiu apie tokius dalykus, bet vaikiškų knygelių skyriaus pardavėja tikino, kad knygutės, kurias padėjo man išsirinkti, puikiai tinka tokio amžiaus vaikui. Tau pasakysiu, ar ji teisi.

62

Aplankęs O'Kifus šeštadienio popietę, Rajanas grįžo namo. Įžengė į butą baimindamasis, kad galbūt Alisa rado kokią nors priežastį pasilikti. Tačiau ji tikrai išvyko.

Raštelyje, paliktame svetainėje ant kavos staliuko, Alisa primygtinai patarė jam neskubėti nuomoti butą, juolab paskubomis kokį pirkti. Jos nuomone, nėra reikalo verstis per galvą, na ir kas, kad juodu dar šiek tiek kartu pagyvens viename bute.

Laiškelis baigėsi žodžiais: „Ilgėsiuos tavęs. Buvo labai smagu. Su meile A."

Rajanas atsiduso ir apsidairė. Per savaitę Alisa perstumdė kai kuriuos baldus. Dabar du krėslai stovėjo vienas prieš kitą prie sofos galų. Ji surišo sunkias užuolaidas dekoratyvinėmis virvėmis, derančiomis prie vienos iš audinio spalvų, ir kambarys atrodė daug ryškesnis. Dar Alisa sutvarkė lentynas prie židinio, ir knygos jau tvarkingai išrikiuotos, o ne sukrautos kaip pakliuvo. Visur palikti Alisos pėdsakai, ir Rajanas pasijuto nejaukiai.

Nuėjęs į savo kambarį susinervino pamatęs, kad ant naktinių staliukų stovi naujos skaitymo lempos, lova užklota gražiu rudos ir kreminės spalvos užtiesalu, pūpso dekoratyvinės pagalvėlės. Ant tualetinio staliuko dar vienas raštelis: „Kaip gali skaityti prie tokių lempų? Mano močiutė turėjo tokį seną, sunkų skiautinių užtiesalą. Išdrįsau supakuoti tuos daiktus ir padėjau ten, kur, tikiuosi, niekas jų neras." Raštelis be parašo, bet su Alisos karikatūra.

Taigi ji dar ir dailininkė. Reikia kuo greičiau iš čia dingti, nutarė Rajanas.

Po kelių valandų, praleistų ieškant buto, ir kelionės į Mamaroneką Rajanas nebenorėjo niekur eiti. Užvalgysiu sūrio ir to, ką rasiu, nutarė. Nuėjęs į virtuvę atidarė šaldytuvą. Jame stovėjo indas su lazanija, prie jo lipnia juosta pritvirtinti nurodymai: „Kaitinti 170 laipsnių temperatūroje maždaug 40 minučių." Šalia mažesniame inde – trūkažolių salotos. Raštelis priminė, kad dar yra šviežio česnakų užpilo.

Įdomu, ar Alisa taip stipriai griebia ir kitus vyrus? – pagalvojo Rajanas. Kas nors turėtų įspėti ją sulėtinti apsukas. Bet aš nežiūrėsiu dovanotam arkliui į dantis. Esu alkanas, o Alisa skaniai gamina. Jis laikėsi nurodymų, kaip kepti lazaniją. Kai ji iškepė, pasiėmė laikraščius ir ėmė valgydamas skaityti.

Važiuodamas iš Mamaroneko, Rajanas per radiją girdėjo, kad naktį bus pirmosios rudens šalnos. Atsinešęs į svetainę antrą puodelį kavos, pajuto vėsą aukštame kambaryje ir suprato, kad temperatūra lauke krinta.

Tarp kelių modernių senoviško tetos buto dalykėlių buvo ir dujinis židinys. Rajanas pasuko jungiklį ir stebėjo, kaip liepsnos šokinėja už stiklinių durelių, paskui grįžo mintimis prie apsilankymo pas O'Kifus.

Monika viską padarė gerai, nutarė jis. Pasak Emilės O'Kif, ji iš karto nustatė Maiklui ligos diagnozę ir nesuteikė apgaulingų vilčių. Negaliu paaiškinti tų magnetinio rezonanso rezultatų. Ir niekas negalėtų. Pirminiai tyrimai rodo, kaip pažengęs vėžys buvo. Maiklas taip bijojo magnetinio rezonanso, kad tėvai nusprendė nebedaryti tyrimų, nes vis tiek vaiko neįmanoma išgydyti. Bent jau tėvas šitaip galvojo. Motinos nuomone, tyrimų nereikėjo todėl, kad Maiklu rūpinosi sesuo Ketrina.

Po metų, kai tėvai Maiklą nuvežė pas Moniką parodyti, kaip gerai sūnus jaučiasi, ši apstulbo. Jie leido padaryti magnetinio rezonanso tyrimą, kuris parodė, kad vėžys išnyko, Maiklo smegenys buvo visiškai sveikos. Moniką tai sukrėtė. Aš būčiau jautęsis taip pat. Maiklo tėvas iš pradžių netikėjo, o vėliau nerado vietos iš džiaugsmo. Vaiko mama pasiūlė sukalbėti padėkos maldą seseriai Ketrinai.

Pasakiau O'Kifams, kad prašysiu leisti liudyti kanonizavimo komisijoje, ir nesvarbu, kiek metų gydytojai tirs jų sūnų, – Mai-

klas mirs nuo senatvės, o ne nuo piktybinio smegenų auglio, nes šis išnyko. Pirmadienį paskambinsiu į vyskupiją.

Tai nusprendęs Rajanas įsijungė kompiuterį. Kol kas apžiūrėti butai jam nepatiko. Bet juk dar daug neapžiūrėtų, filosofiškai guodėsi. Bėda ta, kad noriu rasti tokį, į kurį iš karto galėčiau kraustytis.

Sekmadienio rytą Rajanas vėl keliavo per patraukliausius butus.

Ketvirtą valandą, nusprendęs atidėti paieškas kitam savaitgaliui, jis rado kaip tik tai, ko ieškojo: erdvų, skoningai įrengtą keturių kambarių butą Soho rajone, pro langus – Hadsono upės vaizdas. Jo savininkas, fotografas, vyko į ilgalaikę užjūrio kelionę ir pusei metų nuomojo butą.

– Jokių gyvūnų ir jokių vaikų, – įspėjo jis Rajaną.

Pralinksmėjęs nuo tokio draudimų svarbos eiliškumo, Rajanas pasakė:

– Kol kas neturiu nei vienų, nei kitų, bet viliuosi kada nors įsigyti. Tačiau garantuoju – ne per šį pusmetį.

Džiaugdamasis, kad greit turės savus namus, sekmadienio naktį Rajanas gerai miegojo ir pirmadienį septintą valandą ryto jau buvo ligoninėje. Jo operacijų tvarkaraštį sujaukė skubus atvejis – jauną bėgiką partrenkė automobilis, vairuotojas nepastebėjo vaikino, nes rašė žinutę mobiliuoju telefonu. Rajanas rado laiko paskambinti į Monikos kabinetą.

– Nesirūpinkit dėl O'Kifo ligos istorijos, – nuramino jį Nana. – Daktarė Farel paprašė, kad nueičiau ir paimčiau ją iš jūsų kabineto.

– Kodėl paprašė? – nustebo Rajanas. – Ketinau atnešti pats. Ar galiu su ja pasikalbėti?

Nesmagi tyla leido suprasti, kad Monika pasakė sekretorei negalinti kalbėti.

– Regis, daktarė jau išėjo, – pranešė Nana.

Rajanas aiškiai girdėjo, kaip Monika atsisveikina su pacientu.

– Tada pasakykit daktarei Farel, kad kitą kartą, kai jums lieps meluoti, kalbėtų tyliau! – griežtai pasakė jis ir ryžtingai padėjo ragelį.

63

Pirmadienio rytą vizituodama ligoninėje Monika apsisuko greitai, nes konsultacijų kabinete buvo užregistruota labai daug ligonių.

Kai į jį atvyko, Nana su Alma jau ruošėsi sunkiai dienai. Nana pirmiausia pasiteiravo apie Selę.

– Ji jaučiasi gerai, – patenkinta pasakė Monika. – Iš tiesų net per gerai. Nebegalėsiu laikyti mergaitės ligoninėje ilgiau negu kelias dienas.

– Ar savaitgalį nepasirodė kokių giminaičių? – pasmalsavo Alma.

– Ne. Skaičiau laikraščiuose, netgi jei Piteris Ganonas bus paleistas už užstatą, jam draudžiama lankyti dukterį. Niekas nieko nežino apie Renės Karter šeimą. Tačiau, atvirai kalbant, jei jos giminaičiai panašūs į Renę, Selei geriau jų nesutikti.

Dešimtą valandą, kai Monika jau norėjo kviesti kitą ligonį, Nana pasakė vidaus ryšiu:

– Daktare, užeikite į savo kabinetą.

Tikriausiai svarbu, nes Nana niekada netrukdo dėl įprastų lankytojų. Monika sunerimusi nubėgo koridoriumi į asmeninį kabinetą. Čia jos laukė du vyrai.

– Daktare, mes matome, kokia jūs užsiėmusi, todėl pasistengsime trukdyti kuo trumpiau, – pasakė aukštesnysis ir uždarė kabineto duris.

– Aš detektyvas Karlas Forestas, o čia mano porininkas detektyvas Džimas Velanas. Mūsų išvada neabejotina – praėjusį ketvir-

tadienį jūs buvote tyčia pastumta prieš atvažiuojantį autobusą. Ligoninės stebėjimo kamerų įrašuose nufilmuotas vyras, kuris, kaip mums žinoma, susijęs su nusikalstamu pasauliu. Jis jus sekė nuo ligoninės. Mes įsitikinę, kad jis sąmoningai jus pastūmė.

– Kas jis? – sumišusi paklausė Monika. – Ir kodėl jis norėjo mane nužudyti?

– Semis Barberis. Ar pažįstate jį, daktare?

– Ne.

– Ir nenuostabu, – pasakė Forestas. – Jis – samdomas žudikas. Ar nenutuokiate, kas norėtų jus įskaudinti ar nužudyti? Gerai pagalvokite. Gal turėjote kokių rūpesčių, tarkim, dėl kokios klaidingos diagnozės mirė vaikas?

– Niekada!

– Daktare Farel, gal jūs kam nors skolinga pinigų ar kas nors skolingas jums?

– Ne, niekas.

– O gal pamestas mylimasis? Ar nieko neatstūmėte gyvenime?

Forestas pastebėjo dvejonę Monikos veide.

– Pataikėm, daktare, tiesa?

– Bet tai buvo seniai, – nesutiko Monika.

– Kas jis?

– Galiu jums pasakyti, kad nieko nepešite apie jį klausinėdami. Tas žmogus susirado naują darbą, ir nenoriu jam trukdyti teigdama, kad jis mane persekioja.

– Daktare Farel, kodėl sakote, kad tas vyras jus persekioja? – griežtai paklausė Forestas.

Nusiramink, susivaldyk, įsakė sau Monika.

– Žmogus, kurį turiu galvoj, buvo vedęs mano geriausią draugę. Be to, jis buvo mano tėvo advokatas. Įsižiūrėjo mane dar prieš man išvažiuojant iš Bostono. Nemačiau jo ketverius metus. Dabar jis išsiskyręs ir neseniai atsikraustė į Manhataną. Jis noriai padeda ieškoti duomenų apie mano tėvo kilmę, nes tėvas buvo įsūnytas. Laikau tą žmogų draugu, ir niekuo daugiau.

– Kokia jo pavardė?

– Skotas Altermanas.

– Kada jį matėte pastarąjį kartą?

– Praėjusio ketvirtadienio vakarą. Išgirdo per radiją, kad manęs vos nepervažiavo autobusas, ir paskambino. Manau, Skotas iš balso nusprendė, kad aš labai sukrėsta, taigi atskubėjo į mano namus ir pabuvo apie valandą.

– Jis atėjo iš karto po to įvykio?

– Taip, bet žinokite vieną dalyką: Skotas niekada manęs nenuskriaustų. Esu tuo tikra.

– Ar dar kurią dieną su juo kalbėjotės?

– Ne.

– Kur jis gyvena?

– Manhatane. Vest Saide. Neturiu jo adreso.

– Mes rasime. Ar žinote, kur jis dirba?

– Kaip sakiau, Skotas – advokatas. Jis ką tik pradėjo dirbti vienoje Niujorko teisės kontoroje. Pavadinimas iš trijų ar keturių pavardžių. Viena iš jų – Armstrongas. Klausykit, tikrai turiu grįžti pas ligonius, – suirzusi pasakė Monika. – O kaip dėl Semio Barberio? Kur jis?

– Jis gyvena Žemutiniame Ist Saide. Jau kalbėjome su juo apie ligoninės apsaugos vaizdajuostę. Barberis teigia neturįs su jumis nieko bendro, bet mes sekame jį kiaurą parą.

Forestas paieškojo kišenėje ir ištraukė Barberio atvaizdą iš priekio ir profilio.

– Čia jo nuotrauka, kad žinotumėt, kaip jis atrodo. Jis žino esąs stebimas, todėl nemanau, kad vėl kėsinsis. Bet, daktare, būkite atsargi.

– Pasistengsiu. Ačiū. – Monika apsigręžė ir nuskubėjo atgal į apžiūros kabinetą, kuriame klykė pusės metukų mažylis.

Kai detektyvai ėmė klausinėti apie Skotą, užmiršau paminėti, kad vakar laistytuvas buvo perkeltas į kitą vietą, pamanė Monika. Bet pirmiau paklausiu Liusės, gal ji patraukė.

Skotas tikrai niekada man nepakenktų, galvojo Monika, bet staiga prisiminė tą nemalonų vakarą, kai tas išdygo gatvėje jai stabdant taksi susiruošus pas Rajaną. Ar įmanoma? – klausė ji savęs. Ar yra bent menkiausia tikimybė, kad Skotas vis dar pakvaišęs dėl manęs ir ką nors pasamdė mane nužudyti?

64

Pirmadienį antrą valandą Arturas Seilingas paskambino Gregui Ganonui ir po dvidešimties minučių atvyko į jo biurą. Estera stengėsi nežiūrėti į popieriaus lapą, kurį jis laikė rankoje. Jos siųstas laiškas.

– Pone Seilingai, malonu jus matyti, – pasakė ji. – Pranešiu ponui Ganonui, kad atvykote.

Nereikėjo nė pranešti. Kabineto durys atsivėrė, Gregas plačiai šypsodamasis atskubėjo sutikti svečio ir ištiesė dešinę.

– Arturai, negaliu apsakyti, kaip apgailestauju, kad gavote vieną iš tų bjaurių laiškų, kuriuos siuntinėja mano buvęs darbuotojas. Ačiū, kad atnešėte jį man. Jau daug klientų tokius gavo. Perdavėme juos FTB. Juos siuntinėjantis žmogus – psichinis ligonis. FTB žada jį suimti.

– Neturiu jokio noro liudyti teisme, – susirūpino Arturas Seilingas.

– Jums ir nereikės, – patikino Gregas ir draugiškai apkabino Seilingą per pečius. – Mes jau turime pakankamai įrodymų, ir tas beprotis bus priverstas prisipažinti. Jis vedęs ir turi šeimą. FTB agentas sakė, kad tikriausiai bus nuteistas lygtinai ir priverstinai gydomas. Taip būtų geriau ir tam vargšeliui, ir jo šeimai.

– Jūs toks malonus, – pasakė Arturas Seilingas. – Kažin ar taip geranoriškai reaguočiau, jei kas mėgintų sutepti mano gerą vardą.

Atsidūsėjusi iš palengvėjimo ir kartu užjausdama Arturą Seilingą, Estera stebėjo, kaip vyrai eina į Grego Ganono kabinetą.

Kai durys užsidarė, buvo įsitikinusi, kad Seilingas ketina atiduoti Gregui savo akcijų paketą. Padariau viską, kad jį įspėčiau, pasiguodė ji. Didžiausi aklieji tie, kurie patys nenori matyti.

Esteros nervai jau visai pašlijo. Kaip sulaukti mėnesio pabaigos, kol išeis į pensiją? Vertybinių popierių ir biržų komisija tuoj griebs Gregą už gerklės, pamanė ji. Nenoriu čia sėdėti, kai ji atvyks. Ką visi pagalvos, kai Gregą išves surakintą antrankiais? Dieve, išgelbėk mane nuo to vaizdo! Estera vėl ėmėsi darbo – ieškoti Dianos Blovelt, dizainerės, kuri prieš ketverius metus projektavo Ganonų biurus. Beveik po valandos pavyko rasti telefono numerį Paryžiuje ir paskambinti. Niekas neatsiliepė, tik atsakiklis angliškai ir prancūziškai pasiūlė palikti žinutę. Estera rūpestingai apgalvojusi paprašė Dianos Blovelt prisiminti, ar ji kada nors sakė Piteriui Ganonui, kad rašomajame stale, užsakytame jo biurui, yra antras dugnas, ir kuo greičiau atskambinti jai.

Vos Estera spėjo padėti ragelį, Gregas su Seilingu išėjo iš kabineto. Abu vyrai plačiai šypsojosi.

– Estera, pasveikink mūsų naują ir labai svarbų klientą, – šiltu balsu pareiškė Gregas.

Žvelgdama į Arturą Seilingą, sekretorė prisivertė nusišypsoti. Vargšeli, pagalvojo ji, kai atsistojusi spaudė ištiestą ranką.

Tuo metu suskambėjo telefonas, ir Estera pakėlė ragelį.

– Ar mano vyras biure? Jis neatsiliepia mobiliuoju, – spigiai paklausė Pamela Ganon.

– Taip, čia, – atsakė Estera ir pažvelgė į Gregą. – Čia ponia Ganon.

Gregas stovėjo už Seilingo. Nors veide pasirodė pyktis, jis maloniai pasakė:

– Paprašykite, kad žmona palauktų. Tuoj atsiliepsiu.

– Niekada neverskite damų laukti, – pajuokavo Seilingas, kai Gregas lydėjo jį iki lifto.

– Ponas Ganonas tuoj ateis, – prasižiojo Estera, bet Pamela ją nutraukė.

– Man nesvarbu, ateis jis ar ne. Kur mano papuošalai? Buto seifas iššluotas. Ką jis čia suka?

Galvok! – įspėjo save Estera.

– Gal jis įkeitė brangenybes norėdamas sumokėti užstatą už Piterį? – paklausė ji.

– Papuošalai mano! Jis turi daugybę kito turto! – spiegė Pamela Ganon.

– Ponia Ganon, prašau nusiraminti, man nelengva kalbėti, – Estera beveik maldavo.

– Žinoma, tau nelengva, Estera, – atkirto Pamela. – Sujunk mane su juo.

– Jis tuoj ateis.

Gregas Ganonas skubiai grįžo į kabinetą ir išplėšė ragelį Esterai iš rankų.

– Aš paėmiau brangenybes, – įniršęs pasakė jis. – Daugiau jų nematysi, jei nepateiksi įtikinamo paaiškinimo, kodėl šeštadienį po pietų tave matė Sautamptone. Tačiau nėra paaiškinimo, Pame, tiesa? Beje, aš ne toks kvailas, kaip manai.

Gregas metė ragelį ir pažvelgė į Esterą.

– Aš pasitikiu savo nuojauta. Tai tu pasiuntei tą laišką! Noriu, kad tuoj pat išeitum. Bet parodyk paskutinį lojalumo gestą, pasakyk tiesą. Ar Vertybinių popierių ir biržų komisija domisi manim?

Estera atsistojo.

– Įdomu, kodėl jums tai šovė į galvą, pone Ganonai? Džiaugiuosi, galėdama išeiti iš darbo. Bet norėčiau tarti paskutinį žodį. – Ji pažvelgė Gregui į akis ir pareiškė: – Velnioniškai gaila, kad nei jūs, nei jūsų brolis nė iš tolo neprimenate tų puikių žmonių, kokie buvo jūsų tėvas ir dėdė. Jiems būtų gėda dėl jūsų abiejų. Ačiū už prabėgusius trisdešimt penkerius metus. Turiu pripažinti, jie nebuvo nuobodūs.

65

Pirmadienį pusę šešių vakaro Piteris Ganonas su užspausta elektronine apyranke buvo išvestas iš „Kapinyno“ sulaikymo kameros, užstatą garantavo Siuzana. Laikino paleidimo sąlygos buvo perskaitytos dalyvaujant Harviui Rotui: Piteris negali išvykti iš Manhatano be teisėjo leidimo ir negali lankyti dukters ligoninėje.

Pagaliau juodu su Rotu išėjo į lauką. Piteris giliai įkvėpė gaivaus spalio oro.

– Aš su automobiliu, – pasakė advokatas. – Jei norite, užvešiu jus namo. Siūlyčiau pailsėti. Turbūt paskutinės dvi naktys „Kapinyne“ nebuvo palankios tinkamai išsimiegoti.

– Pasinaudosiu jūsų patarimu, – atsakė Piteris. – Tai turbūt geriausia, ką šiuo metu galiu nuveikti.

Roto vairuotojas privažiavo prie aikštelės, ir vyrai įsėdo į automobilį. Piteris palaukė, kol jie pasiekė Vest Saido greitkelį, ir prašneko:

– Nesu tikras, ar jūs galite mane ginti. Man reikia žmogaus, kuris tikėtų, kad aš ne žmogžudys, o jūs, atrodo, tuo netikite. Norėčiau, kad mano advokatas ne tik ieškotų įstatymo spragų, o kovotų, įrodinėdamas mano nekaltumą.

– Aš savęs nelaikau advokatu, ieškančiu įstatymo spragų, – taikiai atsakė Rotas.

– Puikiai žinote, ką turėjau galvoj. Mano mintys šiek tiek nuskaidrėjo. Ką jūs sužinojote apie drabužius, kuriuos vilkėjau, kai susitikau su Rene? Ant jų yra kraujo dėmių? Ar Renės DNR pėdsakų?

– Detektyvas, tiriantis bylą, sakė, kad nėra matomų kraujo dėmių, bet DNR tyrimas trunka ilgiau. Kita vertus, jūs teigiate, kad kai palikote Renę, jus pykino. Bet ant jūsų drabužių nėra ir jokių vėmalų pėdsakų.

Piteris liūdnai šyptelėjo.

– Vadinasi, esu tvarkingas girtuoklis. Pasvarstykime. Baras, kur susitikau su Rene, yra Jorko aveniu, namo numeris aštuoniasdešimt. Mano biuras – už dviejų mylių. Gal nuėjau tiesiai į jį ir smigau? Ar tai neįmanoma?

– Pone Ganonai, gaila, jūsų biuro pastate nėra stebėjimo kamerų, galinčių patvirtinti tokį scenarijų, – pasakė Rotas. – Matyt, nėra pinigų už jas sumokėti.

– Mano dabartinis biuras – tikras laužas, – pritarė Piteris.

– Tačiau norint patekti vidun reikia turėti ir lauko durų, ir jūsų biuro raktą. Manote, kad numovėte tiesiai į biurą, o jums miegant kažkas atėjo ir paslėpė pinigus rašomajame stale? Šitai norite pasakyti? Ta istorija neatrodo įtikima.

– Pone Rotai, sofa, ant kurios miegojau, stovi biuro laukiamajame, mano kabinetas šalia. Jame taip pat yra durys, kad galėčiau išeiti neperėjęs laukiamojo.

– Piteri, geriau vadinkime vienas kitą vardais, nes turėsime dar ilgai bendradarbiauti. Nešvaistykime laiko griebdamiesi už šiaudo. Kas dar turi jūsų pastato, biuro ir kabineto raktus?

– Siuzana gali patvirtinti, kad nesu labai atidus. Aš nuolat pametu raktus.

– Piteri, žmonės mėto raktus, bet mažai kas nešiojasi krepšį su šimtu tūkstančių dolerių ir palieka jį svetimame biure, juolab nekiša jo į slaptą svetimo rašomojo stalo stalčių.

Prietemoje Rotas pastebėjo, kad Piterio išraiška staiga pasikeitė.

– Piteri, – griežtai kreipėsi jis, – prisiminkit, kas galėjo paimti atsarginius raktus ir kas žinojo apie tą šimtą tūkstančių dolerių.

Piteris tylėjo. Jis žiūrėjo pro automobilio, lėtai slenkančio eismo sraute, langą.

– Leiskit pagalvoti, – pagaliau pratarė Piteris.

Jis dar nepajėgė ištarti vardo asmens, kuris – buvo beveik tikras – atnešė pinigus į jo kabinetą.

Pagaliau imu prisiminti, atsikvošėjo jis. Kai Renė trenkė man, pastebėjau kitoje gatvės pusėje automobilį. Jis pasirodė pažįstamas. Renė būtų sutikusi, kad tas žmogus ją pavėžėtų. Jei vairuotojas įtarė, kad Renė viską žino, galėjo pažadėti sumokėti, kad ši tylėtų apie nelegalius sandėrius.

Gregas.

66

– Daktare Monika, dar vienas dalykas, – pasakė Nana. – Šįryt skambino Sofija Rutkovska. Nesakė dėl ko, bet atrodė liūdna. Pažadėjau, kad paskambinsite jai po darbo.

– Gerai, paskambinsiu. O jūs bėkit. Buvo sunki diena, – atsakė Monika.

Nana ką tik perdavė jai Rajano žodžius: „Kitą kartą, kai meluosit daktarės Farel prašymu..." Ji pasijuto sukrėsta ir pažeminta, bet nutarė neprisipažinti Nanai, kodėl vengia kalbėtis su Rajanu Dženeriu.

Registratorė dar ketino priešgyniauti, bet pamačiusi Monikos išraišką nusprendė, kad bus geriau palikti daktarę ramybėje. Tikriausiai jai reikia pabūti vienai, pagalvojo Nana. Rytą, kai į biurą atėjo tie detektyvai, ji iš karto paskambino Džonui Hartmanui ir paklausė, ar tas žinąs, kodėl jie čia. Nana nematė Hartmano savaitgalį, nes jis buvo išvykęs į Filadelfiją pas draugą, taip pat buvusį detektyvą.

Džonas prisipažino Nanai savo buvusiam porininkui Karlui Forestui pasiūlęs pasidomėti ligoninės stebėjimo kamerų vaizdajuostėmis. Peržiūrėję juostas, jie pamatė, kaip Semis Barberis, išlipęs iš automobilio, seka Moniką. Hartmanas ramino Naną: detektyvai viliasi, kad Semį pavyko įbauginti ir šis nepuls dar kartą.

– Džonai, vadinasi, tavo dėka detektyvai rado tą Barberį?

– Nana, jie patys tikriausiai būtų apie tai sumąstę, – atsakė Hartmanas. – Bet tu matai daktarę Farel bent aštuonias valan-

das per dieną, penkis kartus per savaitę ir kartais dar šeštadieniais. Stebėk, ar jai kas nors nekelia pavojaus.

Hartmanas pasiūlė pavakarieniauti kartu, „jei šį vakarą nesusitinki su seserimis *Jimmy Neary's* užeigoje".

Nana jau seniai laukė šio kvietimo. Nors ir nenorėdama palikti Monikos, ji skubėjo grįžti namo, kad spėtų pasigražinti, kol Džonas užeis jos pasiimti.

– Gerai, susitiksim rytą, daktare Monika, – pasakė Nana ir norėjo pridurti: „Nepamirškite užsirakinti durų", tačiau nutylėjo. Esu tikra, kad detektyvai ją įspėjo, nusprendė ji.

Likusi viena staiga nutilusiame kabinete – telefonai liovėsi skambėję ir vestibiulyje nebevaikščiojo mažieji pacientai, Monika nuėjo į savo darbo kambarį, atsisėdo prie stalo ir parimo.

Detektyvų žinia, kad samdomas žudikas mėgino ją nužudyti, pagaliau pasiekė jos sąmonę. Tikriausiai Skotas su tuo susijęs, galvoje zujo mintys. Kas dar norėtų man pakenkti? Jis netikėtai paskambino praėjus vos kelioms minutėms, kai antradienio vakarą grįžau namo. Pasielgiau kvailai įsileidusi jį į butą. Galbūt man pasisekė, kad nemėgino nieko daryti. Dievas žino, po tėčio mirties jis kraustėsi dėl manęs iš galvos, skambindavo dvidešimt kartų per dieną, sekiojo gatvėmis...

Dėl Skoto atsisakiau darbo Bostono ligoninėje, nes turėjau bėgti nuo jo. Gal jam reikia psichiatro pagalbos. Aišku viena: jis neišvys manęs iš Niujorko. Myliu savo ligoninę, turiu gerą privačią praktiką, daug draugų.

Tačiau ši mintis nuvedė prie Rajano Dženerio. Kodėl pasielgiau taip kvailai ir neprofesionaliai – paprašiau, kad Nana jam pameluotų? Elgiuosi taip, lyg Rajanas būtų mane išdavęs, nors iš tiesų nebuvau su juo nė viename pasimatyme. Tikiuosi, jis supranta, kad vengiu apkalbų ligoninėje. Gerai apgalvojęs padėtį ir jis prieis tokią išvadą.

Turiu ir Rajano namų, ir mobiliojo telefono numerius. Paskambinsiu rytoj ir atsiprašysiu. Pasakysiu, kad susirūpinau dėl

apkalbų, bet per šiurkščiai pasielgiau. Tikiuosi, Rajanas elgsis su manim maloniau ir mes viską išsiaiškinsim.

Monika atsidususi ėmė ieškoti kišenėje popieriaus skiautės, ant kurios Nana užrašė Sofijos Rutkovskos telefono numerį. Registratorė sakė, kad Sofijos balsas buvo nervingas ir liūdnas.

Radusi numerį, Monika ėmė jį rinkti. Ar per drąsu viltis, kad Sofija prisiminė ką nors apie Oliviją Morou ir padės man sužinoti apie senelius? Ak, netikiu, šito nesulauksiu.

Sofija atsiliepė po pirmo signalo. Monika iš karto išgirdo įtampą valytojos balse, nors toji pasakė tik vieną žodį:

– Klausau.

– Sofija, čia gydytoja Farel. Kas atsitiko?

– Daktare, jaučiuosi kaip vagilė ir nežinau, ką daryti.

– Sofija, nesvarbu, ką man pasakysit, jūs tikrai ne vagilė, – tvirtai patikino Monika. – Kas atsitiko?

– Šeštadieniais valau dar vieną butą Švabo name. Baigusi darbą nusprendžiau nueiti į ponios Morou butą – jo sutvarkyti. Dar turiu raktą. Greitai ims lankytis žmonės, norintys pirkti butą, baldus ir panašiai. Nenorėjau, kad jie rastų nepaklotą lovą ar iškruvintą užvalkaliuką.

– Sofija, jūs labai maloni, – pasakė Monika. – Jei paėmėte užvalkaliuką išskalbti, niekas nemanys, kad jo negrąžinsite.

– Daktare, ne tą noriu pasakyti. To užvalkaliuko *nebuvo.* Šįryt paskambinau daktarui Hadliui ir paklausiau, ar kartais jo nepaėmė.

– Ir ką daktaras Hadlis atsakė?

– Labai supyko. Užrėkė, kad neturiu teisės šniukštinėti bute. Liepė palikti raktą budėtojui. Ir jei aš dar kartą užeisianti į ponios Morou butą, lieps mane suimti už įsibrovimą į svetimą butą.

– Ar jis prisipažino paėmęs užvalkaliuką? – paklausė Monika, prisimindama mirties paliestą Olivijos veidą ir įrodymą, kad ji įsikando apatinę lūpą.

– Ne, čia ir bėda. Jei ne jis paėmė, tai kas? O jei dar ko nors trūksta, apkaltins mane. Daktare, man labai neramu. Įėjau į butą tenorėdama, kad ponios Morou namuose viskas būtų savo vie-

tose. Bet, matote, aš tikrai kai ką buvau paėmusi, o raktą jau grąžinau. Dabar neišmanau, ką daryti.

– Ką jūs paėmėte, Sofija?

– Tą krauju suteptą pagalvę. Žinojau, kad ponia Morou nenorėtų, kad kas nors ją pamatytų. Kraujo liko ant pagalvės impilo.

– Sofija, – skubiai paklausė Monika. – Ar išmetėte tą pagalvę?

– Ne, parsinešiau ją namo.

– Tai labai svarbu. Įdėkit ją į plastikinį maišą ir paslėpkit. Niekam, ypač daktarui Hadliui, nesakykit, kad ją turit. Ne, dar geriau bus, jei pasakysit man savo adresą. Tuoj pat atvažiuosiu pas jus ir ją pasiimsiu.

– Daktare, kam jums reikia sukruvintos pagalvės? – nustebo Sofija.

– Atvirai kalbant, negaliu atsakyti į šį klausimą. Tiesiog turiu kai ką išsiaiškinti. Bet prašau pasitikėti manim.

– Žinoma, daktare. Ar turit kuo rašyti? Padiktuosiu savo adresą.

Po pusantros valandos, pamiršusi vakarienę, Monika pirštinėtomis rankomis pakėlė suteptą pagalvę virš dviejų savo lovos pagalvių, padėtų taip, kaip prisiminė pagalves po Olivijos Morou galva.

Ar kraustausi iš proto? – klausė ji savęs. Negi įmanoma, kad ta dėmė čia būtų atsiradusi tik vienu atveju? Bet kodėl kas nors būtų norėjęs pagalve uždusinti ir taip mirštančią moterį?

Monika įkišo pagalvę į plastikinį krepšį. Pasitarsiu su Nanos draugu Džonu Hartmanu, nusprendė. Jis tikrai žinos, ką daryti. Ar įmanoma, kad kas nors įėjo į Olivijos Morou butą ketindamas ją apiplėšti, o ji pabudo? Niekam nebuvo paslaptis, kad ji miršta. Ir kodėl daktaras Hadlis taip supyko ant Sofijos? Jis kaip tik turėtų aiškintis, ar ponia Morau tikrai mirė sava mirtimi.

Rytoj nusinešiu tą pagalvę į savo kabinetą ir paprašysiu Nanos, kad pakviestų Hartmaną ateiti po darbo pasikalbėti.

Tai nusprendusi Monika nutarė neatidėlioti skambučio Rajanui. Surinkusi namų numerį, ji išgirdo jo balsą: „Atsiprašau, kad negaliu atsiliepti. Palikite savo numerį, ir jums atskambinsiu.“

Neketinu atsiprašinėti atsakiklio, pagalvojo Monika. Tikriausiai jis vakarieniauja su savo mergina, todėl neieškosiu mobiliuoju. Na, ir gerai. Monika nuėjo į virtuvę, atidarė šaldytuvą ir nusivylusi prisiminė, kad savaitgalį nebuvo apsipirkti, todėl gali tik omletą išsikepti. Staiga ją išgąsdino mintis: virtuvėje dega šviesa, ir jei kas nors tyko kiemelyje, mato ją pro lauko durų stiklą. Reikia įtaisyti žaliuzes, pagalvojo ji, o laikinai kuo nors kitu uždengsiu. Jausdamasi lyg apsiaustyje, ji nuėjo į svetainę ir paėmė nuo sofos skraistę. Nusinešusi į virtuvę prisiminė, kaip švelniai Skotas apsiautė ją, kai atskubėjęs rado sušalusią ir virpančią po akistatos su mirtimi.

67

Antradienio rytą Tonis Garsija susijaudinęs įžengė į gydytojo Klėjaus Hadlio konsultacijų kabinetą.

Kai vakar paskambinau, daktaras buvo labai malonus, prisiminė Tonis. Paaiškinau, kad norėčiau pirkti ponios Morou automobilį, jis pasiteiravo, ar žinau, kad jam dešimt metų. Tada aš pasiūliau sumokėti rinkos kainą grynais, ir jis sutiko.

– Daktaras tuoj jus priims, pone, – draugiškai šypsodamasi pasakė sekretorė jaunuoliui vairuotojo uniforma, kuris jautėsi nesmagiai sėdėdamas tarp gražiai vilkinčių pacientų, taip pat laukiančių, kol daktaras juos priims.

– Labai ačiū, – padėkojo Tonis.

Vis dar negaliu patikėti, kaip man pasisekė, džiaugėsi jis. Vakar, kai paklausiau Hadlio, ar galėsiu pasiimti mašiną iš karto, dar nesutvarkius nuosavybės dokumentų, nemaniau, kad daktaras bus toks malonus. Tikriausiai toks buvo todėl, kad papasakojau, kaip vos nežuvom, kai mūsų automobilis staiga sustojo greitkelyje. Daktaras pasakė, kad jau beveik mėnesio pabaiga, todėl nėra reikalo eikvoti ponios Morou turto ir mokėti už garažą jos name.

– Galite užeiti, pone Garsija, – pakvietė sekretorė. – Daktaras laukia jūsų antrame kabinete iš dešinės.

– Oi, labai ačiū, – dar kartą padėkojo Tonis, o registratorė jau ramino sutuoktinių porą laukiamajame, gydytojas juos priimsiąs po kelių minučių.

Tonis greitu žingsniu nuėjo į nurodytą kambarį ir pakliuvo į asmeninį daktaro Klėjaus Hadlio kabinetą. Kaip kardiologas – Hadlis labai storas, šmėkštelėjo Toniui.

– Daktare Hadli, labai jums ačiū. Šis pirkinys svarbus mūsų šeimai. Nė nemoku apsakyti, kaip išsigandau, kai automobilis staiga sustojo greitkelyje. Tačiau negaišinsiu jūsų laiko. Atnešiau pinigus. Svainis paskolino. Jis veiksmo žmogus.

Po vakarykščio Sofijos Rutkovskos skambučio Klėjus Hadlis buvo persigandęs. Puoliau panikon, raminosi jis. Turėjau jai pasakyti, kad įdaviau užvalkaliuką išskalbti. Ar ji pati pastebėjo kraujo dėmę ant pagalvės impilo? Negaliu paklausti. Taip tik dar labiau atkreipčiau jos dėmesį.

Imk tą prakeiktą automobilį, nors buvo suirzęs, prisivertė nusišypsoti. Hadlis žiūrėjo, kaip Tonis deda ant stalo šešis šimto dolerių banknotų pluoštelius, perrištus gumute.

– Šeši tūkstančiai dolerių, – pasakė Tonis. – Daktare, neapsakomai jums dėkingas, kad leidžiate iš karto paimti automobilį. Mano žmonos Rozalijos močiutė gyvena Naujajame Džersyje ir labai laukia, kada vaikaitė ją aplankys. Be mašinos kaip be rankų.

Klėjus Hadlis kilstelėjo ranką.

– Toni, turiu jūsų telefono numerį. Pranešiu jums, kai baigsime tvarkyti popierius. Mano sekretorė paskambino į garažą. Darbuotojai tikisi, kad jūs dar šįryt pasiimsite automobilį. Jie jį apžiūrėjo, bet nerado jokių asmeninių daiktų. Draudimo kortelė ir registracijos dokumentai įdėti į pirštinių skyrelį. Žinoma, kai oficialiai perrašysime nuosavybę, jums išduos naują registracijos dokumentą ir draudimą. Štai kvitas, kad gavau pinigus.

– Ačiū, daktare. Dar kartą ačiū.

Tonis išėjo pro duris, beveik pasiekė registratorės stalą, sudvejojo ir apsisuko. Įdomu, ar tas krepšelis, kurį ponia Morou paprašė padėti po antklode bagažinėje, vis dar ten? – pagalvojo jis. Įkišau jį gana giliai. Garažo darbuotojai galėjo ir nepastebėti. Gal turėčiau pasakyti apie jį daktarui? Registratorė pamatė, kad jis apsigręžė.

– Pone Garsija, – griežtai tarė ji. – Ilgiau neužlaikysiu ligonių. Esu tikra, kad gydytojas jau pakeliui į apžiūros kabinetą.

– Suprantama, atsiprašau, – sumurmėjo sutrikęs Tonis.

Eidamas vestibiuliu pagalvojo: jei aplankas dar automobilyje, nusiųsiu jį daktarui Hadliui. Be reikalo ketinau jį trukdyti.

68

Antradienio rytą detektyvai Baris Takeris ir Denisas Flinas sėdėjo asmeniniame skyriaus viršininko Džeko Stantono kabinete, gėrė kavą ir pasakojo apie bylą. Praėjo penkios dienos, kai buvo rastas Renės Karter lavonas.

– Šioje byloje daug spragų, – pasakė Takeris. – Ganonas turėjo motyvą, galimybę ir labai jau jam patogus tas sąmonės aptemimas. O dar tie šimtas tūkstančių dolerių, paslėptų jo kabineto stalčiuje.

– Kur tos spragos? – paklausė Stantonas.

– Mes suradome tris nuolatinius lankytojus, buvusius bare, kai Piteris Ganonas susitiko su Karter. Du prisiminė, kaip juodu ginčijosi, bet nenutuokia dėl ko. Abu pastebėjo, kaip Karter išbėgo iš baro, o Ganonas ją nusekė.

– Tačiau trečiasis vyriškis, su kuriuo kalbėjome, mums pats svarbiausias, – pasakė Flinas. – Jis teigia išėjęs iš baro maždaug po minutės ir matęs vyrą, kuris, jo nuomone, tikrai buvo Ganonas, einantį Jorko aveniu vieną.

– Sutampa su Ganono pasakojimu, – tarė Takeris. – Tas lankytojas prisiekė nematęs Karter, ji jau buvo dingusi.

– Ar tas liudytojas patikimas? – griežtai paklausė Stantonas.

– Jis inžinierius. Nuolatinis klientas. Išgeria tik vieną taurę. Visiškai nesusijęs su tais žmonėmis. Nors jis ne šimtu procentu tikras, kad matė Ganoną, bet jo liudijimas prisiekusiesiems tikrai sukeltų pagrįstų abejonių. – Baris Takeris žvelgė į savo kavą, per daug pasaldino. – Jei tas vyras neklysta, Karter tikriausiai

įsėdo į automobilį. Bet į kokį? Kieno? Piterio Ganono BMW visą savaitę neišvažiavo iš garažo. Patikrinom garažo registracijos popierius. Be to, visą automobilį iššlavėme dantų šepetėliu. Neradome jokių Karter pėdsakų.

– Ji turėjo sunkų krepšį, – pasakė viršininkui Flinas. – Jei Ganonas tikrai paliko Karter, ji sėdo į taksi ar į kokį nors uždarbiaujantį limuziną. Patikrinome turinčius licencijas taksi – nė vienas jos nevežė. Jei Karter įsėdo į vieną iš tų nelegalių limuzinų, ką pamatė vairuotojas? Gražią, puošniai apsirengusią lėlytę, kuri, pasak auklės, buvo apsikarsčiusi brangenybėmis. Visi suprantame, kas galėjo nutikti.

– Brangenybės dingo, rankinė taip pat. Tarkim, tas nežinomas vairuotojas ją nužudė, – pasakė Takeris. – Bet kaip jis atsidūrė Ganono biure ir paslėpė pinigus? Kam jam ten nešti pinigus? Kaip jis pakliuvo į Piterio biurą? Ir kur visą parą laikė lavoną, prieš įgrūsdamas į maišą ir pakišdamas po suoliuku. Jokios logikos!

Stantonas atsilošė krėsle.

– Apsvarstykime tokį scenarijų. Kas nors pastatė automobilį prie baro, nes žinojo, kad Ganonas susitinka su Karter. Kai Ganonas išsvirduliavo lauk, tas kažkas pasisiūlė pavėžėti moterį. Ji nebuvo kvaila. Tikriausiai nebūtų sėdusi į pirmą pasitaikiusį automobilį, nebent būtų pažinojusi to nelegaliai uždarbiaujančio limuzino vairuotoją.

Takeris linktelėjo.

– Ir aš taip manau. Ir pagalvokit: Piterio pirštų atspaudų buvo ir ant banknotų, ir ant krepšio, bet jų nerasta ant stalčiaus, kur buvo paslėpti pinigai. Ar jis buvo toks protingas, kad slėpdamas pinigus užsimovė pirštines, bet toks girtas, kad išmetė maišelį į šiukšliadėžę, kur visi galėjo jį pamatyti?

Suskambėjo Takerio telefonas. Detektyvas pažiūrėjo, kas jo ieško.

– Iš laboratorijos, – paaiškino atsiliepęs. – Kas atsitiko? O, labai ačiū už greitą darbą. – Jis uždarė mobilųjį telefoną. – Laboratorija baigė tirti Ganono ir Renės Karter drabužius. Ant

Ganono drabužių nerasta nei Karter kraujo, nei plaukų, nei jos drabužių pluoštelių. Ir ant jos drabužių nėra jokių Ganono pėdsakų.

Prieš Takeriui ir Flinui ateinant į kabinetą, viršininkas skaitė Ganono bylą. Jis pervertė lapą ir dar kartą permetė akimis.

– Piteris Ganonas tvirtina prieš kelias dienas prašęs milijono dolerių paskolos iš Ganono šeimos fondo, kad galėtų sumokėti Renei Karter, bet valdybos nariai skyrė tik šimtą tūkstančių. Vadinasi, valdybos nariai žinojo apie Renę ir jos reikalavimus. Sakyčiau, kitas jūsų žingsnis – pasikalbėti su valdybos nariais ir pažiūrėti, ką jie pasakys.

Takeris linktelėjo, atsistojo ir pasirąžė.

– Regis, reikėtų gauti darbo Ganono gynybos komandoje. Nes kaip tik tai mums teks daryti.

Kai Takeris ir Flinas vinguriavo per pilną žmonių biurą prie savo stalų, susidūrė su jaunu detektyvu.

– Bari, puikiai atrodei trečiame *News* puslapyje, – tarė jaunuolis. – Mano draugei patinka tavo kreiva šypsena.

– Mano žmonai taip pat, – atkirto Baris. – Tik kai tokia byla, vargšelė negali ja gėrėtis.

69

Fiziškai ir moraliai išvargęs Piteris Ganonas pirmadienio naktį pagaliau ramiai išsimiegojo. Antradienio rytą, pirmą kartą per kelias dienas jausdamasis žvalus ir aiškaus proto, jis nusiprausė po dušu, nusiskuto, apsimovė žalsvai rusvomis kelnėmis ir susirado sportinius marškinius ilgomis rankovėmis, kurie, vylėsi, paslėps elektroninę apyrankę.

Pasijutęs alkanas, jis išsikepė plaktos kiaušinienės su šonine, pasiskrudino riekelę baltos duonos, užsiplikė kavos. Prieš sėsdamas pusryčiauti, atidarė duris, kad paimtų laikraščius, kuriuos paprastai pristatydavo apie septintą valandą. Laikraščių nebuvo, todėl paskambino budėtojui, kad atneštų juos į viršų.

Vyriškis atsiprašė:

– Pone Ganonai, nežinojome, kad jūs namie. – *Turi galvoj, grįžot iš kalėjimo,* pamanė Piteris. – Juos tuoj jums atneš.

Įdomu, ką rašo apie mane šiandien? – svarstė jis.

Tačiau kai gavęs laikraščius atsivertė *Post,* pamatė liūdnos, stovinčios lovytėje mergytės nuotrauką per visą puslapį.

APLEISTAS PITERIO GANONO MEILĖS VAIKAS – skelbė antraštė.

Piteris sudribo krėsle ir ilgai žiūrėjo į nuotrauką. Atrodė, didelės rimtos dukrelės akys į jį žvelgia kaltinamai. Piteris prisivertė perskaityti straipsnį, kuriame buvo išsamiai aprašyta, kaip buvo rastas Renės lavonas, Piterio suėmimas, be to, paminėta, kad Renė neturi giminaičių ir jau skambino kelios dešimtys žmonių, norinčių įsidukrinti mažąją Selę.

– Jie jos negaus! – šūktelėjo Piteris ir nusviedė laikraštį. – Niekas jos negaus!

Prašyti pagalbos jis gali tik vieno žmogaus. Piteris surinko Siuzanos mobiliojo telefono numerį. Buvusią žmoną rado darbe.

– Siuzana, ar matei mergaitės nuotrauką pirmame *Post* puslapyje?

– Ne tik nuotrauką mačiau, – ramiai pasakė Siuzana. – Mačiau pačią mergaitę. Piteri, dabar einu į susirinkimą. Užsuksiu pas tave po poros valandų. Reikia pasikalbėti.

Laukdamas Siuzanos, Piteris ėmėsi darbo, pradėto šeštadienio naktį, prieš pat jį suimant. Jis sudėjo į stalčius daiktus, išverstus ant svetainės grindų, sukabino paveikslus, sutvarkė spintas ir sustumdė į vietas baldus. Išsiskyręs su Siuzana, Piteris su Rene dvejus metus gyveno Pjero apartamentuose. Daugybė iššvaistytų pinigų. Vėliau, palikęs Renę, jis nusipirko šį butą ir pasamdė dizainerę, kad jį įrengtų.

Tačiau tąkart jau pasielgiau protingai, guodėsi jis. Skyriau jai konkrečią pinigų sumą. Bent retkarčiais ėmiau elgtis praktiškai.

Praktiškai? Statydamas tuos nelemtus miuziklus už kitų žmonių pinigus?

Vidurdienį Piteris nutarė, kad butas vėl tvarkingas. Per daug susijaudinęs, kad įstengtų sėdėti, jis atsistojo prie lango ir pažvelgė žemyn į judrią sankryžą. O ką dabar darysiu? Besiu pirštu į Gregą? Gal pasakyti policijai, kad jis turėjo motyvą nužudyti Renę Karter? Jei pasakysiu, kad Gregas galbūt sužinojo, jog užsiminiau Renei apie jo sandėrius, ne tik užsiundysiu ant brolio federalinius tyrėjus, bet ir paversiu jį įtariamuoju nužudymo byloje.

Gregas nebūtų žudęs Renės ir aš jos nežudžiau. Negaliu mėginti išsigelbėti, kasdamas jam duobę, pakišti vyresnio brolio, kuris norėjo, kad man sektųsi, ir kuris visą laiką remdavo mano sumanymus teatre. Nesunaikindamas Grego, niekaip nepajėgsiu įrodyti, kad esu nekaltas.

Tikrai ėjau pėsčias į biurą tą naktį, regėjo akyse Piteris. Norėjau įtraukti gryno oro. Suvokiau, kad esu girtas. Kitoje gatvės

pusėje priešais barą stovėjo automobilis. Dabar aiškiai jį prisimenu. Ir žinau, kieno automobilis ten buvo – Grego. Ir ką dabar darysiu?

Suskambėjo vidaus telefonas.

– Atėjo ponia Ganon, – pranešė budėtojas.

– Paprašykit, kad pasikeltų į viršų, – pasakė Piteris ir nuskubėjo atidaryti durų.

70

Detektyvai Karlas Forestas ir Džimas Velanas svarstė tris versijas. Pirmas scenarijus: Skotas Altermanas nusamdė Semį Barberį, kad šis nužudytų ar sužeistų Moniką Farel, paskui buvo Barberio įspėtas ir pabėgo. Antra galimybė: Semis Barberis pasamdė sėbrus, kad atsikratytų Altermano, kitaip suimtas šis galėjo išduoti Semį. Trečia versija: Altermanas pasamdė Semį, o vėliau, bijodamas negarbės ir kalėjimo, nusižudė.

Antradienio rytą Forestas ir Velanas nuėjo į Skoto Altermano butą ir, dideliam savo nusivylimui, sužinojo, kad niekas nematė naujojo gyventojo nuo šeštadienio vakaro, kai šis išėjo iš namų vilkėdamas dalykinį kostiumą, ryšėdamas kaklaraištį.

– Jis buvo geros nuotaikos, – pasakė durininkas detektyvams. – Nerūpestingas, jei suprantate, ką noriu pasakyti. Klausiau, ar iškviesti taksi, bet sakė einąs netoli ir norįs pasivaikščioti.

Vėliau detektyvai nuėjo į naująjį Altermano biurą prestižinėje teisės kontoroje „Viljamsas, Armstrongas, Fiškė ir Konradas".

– Ponas Altermanas pradėjo dirbti pas mus tik praėjusią savaitę, – pasakė jo sekretorė. – Šeštadienį po pietų jis paliko žinutę mano darbo telefone, kad pirmadienio rytą priminčiau jam pasidomėti Olivija Morou, kuri mirė praėjusią savaitę.

Forestas užsirašė pavardę.

– Ar nežinote, kodėl to prašė?

– Nežinau, – atsakė sekretorė. – Bet gal tai susiję su Monika Farel.

Karlas Forestas stengėsi neišsiduoti nei išraiška, nei balsu.

– Taip, girdėjau apie ją. Kodėl manote, kad ponas Altermanas buvo kažkaip susijęs su mirusia Olivija Morou?

– Praėjusią savaitę darbe kalbėjomės apie žmones su psichikos sutrikimais. Jie negeria vaistų, o paskui mėgina nužudyti nekaltus žmones – kaip tą jauną gydytoją. Ponas Altermanas sakė pažįstąs daktarę Farel ir, žinoma, mes klausinėjome apie ją.

– Ką sakė ponas Altermanas? – paklausė Forestas.

– Kad daktarė Farel nenutuokia esanti didelio turto paveldėtoja, bet jis ketinąs tai įrodyti.

– Ką jis pasakė? – perklausė Forestas, o Džimas Velanas spoksojo į sekretorę. – Kaip jūs reagavote į tokį pareiškimą?

– Niekaip. Manėme, jis juokauja. Nepamirškit, kad mes dar nepažįstam pono Altermano. Jis vos prieš savaitę pradėjo dirbti mūsų firmoje.

– Ak, suprantama. Prašau iš karto man paskambinti, jei jis atsiras.

Forestas ir Velanas nuėjo į liftą. Kai žengė iš pastato, Forestas pajuto vibruojant mobilųjį telefoną. Skambino iš policijos nuovados.

Jis atsiliepė, išklausė ir tarė:

– Gerai, susitiksime lavoninėje.

Paskui, nušviestas malonios spalio saulės, pučiant gaiviam ryto vėjeliui, jis pasakė Velanui:

– Ką tik iš Rytų upės ištrauktas lavonas. Jei piniginė su visomis tapatybės kortelėmis to žmogaus, galime liautis ieškoję Skoto Altermano.

71

Antradienio rytą vienuoliktą penkios minutės Monika Farel kartu su dviem Grenič Vilidžo ligoninės direktorių valdybos nariais įžengė į erdvų *Time Warner* vestibiulį ir užvažiavo liftu į aukštą, kuriame šalimais buvo įsikūrę Aleksandro Ganono fondo ir Ganono investicijų bendrovės biurai.

Valdybos pirmininkui Džastinui Benksui ir Robertui Gudvinui, vykdomajam direktoriui plėtrai, buvo per šešiasdešimt. Abu, kaip ir Monika, aistringai troško, kad Grenič Vilidžo ligoninė taptų geriausiu medicinos centru. Per šimtmetį ligoninė nuo mažos dvidešimties lovų klinikos išsiplėtė iki įspūdingo gydymo komplekso, laiminčio įvairius apdovanojimus.

Džastinas Benksas mėgo kartoti: „Bent pusė Grenič Vilidžo gyventojų pirmą kartą šviesą išvydo mūsų ligoninėje." Dabar ligoninė privalo rekonstruoti pediatrijos centrą, kuriam Gregas ir Pamela Ganonai prieš pusę metų per pompastišką pobūvį iškilmingai pažadėjo penkiolika milijonų dolerių.

Kai ligoninės atstovai atvyko, jaunutė sekretorė jų paprašė palaukti konferencijų salėje ir pasiūlė kavos. Benksas ir Gudvinas atsisakė, o Monika apsidžiaugė.

– Šįryt dar negėriau savo įprasto antro puodelio, – šypsodamasi paaiškino ji. – Turėjau kelis ankstyvus pacientus ir labai skubėjau.

Buvo ir kita priežastis, kodėl ji neišgėrė kavos. Nusprendusi, kad Rajanas jau bus atsikėlęs, paskambino jam į mobilųjį sep-

tintą valandą ryto. Jis patikino, kad seniai atsikėlęs ir jau ketinęs eiti į ligoninę.

– Rajanai, turiu atsiprašyti, – pasakė Monika. – Pasielgiau su tavim nedovanotinai šiurkščiai.

– Akivaizdu, supykai ant manęs, – taikiai atsakė jis. – Suprantu, nenori tapti apkalbų objektu.

– Tu taip pat, – nejučia išsprūdo jai.

– Iš tiesų tai aš nesibaiminu, bet tau, matyt, nepatogu.

Ir tada vėl įsiutau, prisiminė Monika, padėkojusi sekretorei už kavą. Pasakiau, kad šitaip kalbėdamas jis nesąžiningai elgiasi su savo mergina.

– Savo mergina! – šūktelėjo jis. – Ką čia šneki?

– Kai antradienio vakarą tau paskambinau, norėdama paaiškinti, kodėl nebuvau savo kabinete, kad perduočiau ligos istoriją...

– Antradienį man skambinai?

– Skambinau į butą. Tavo antroji pusė, ar kuo tu ją laikai, pasakė, kad persirengi. Maniau, kad ji tau praneš.

– O Viešpatie! Turėjau susivokti. Monika, paklausyk...

Klausydama įpykusio, bet jai malonaus Rajano pasiaiškinimo, Monika jautė, kaip nuo širdies nusirito sunkus akmuo. Rajanas šįvakar užeis pas ją į kabinetą. Parodysiu jam pagalvę ir paklausiu, ką jis apie visa tai mano.

Paskutiniai pokalbio žodžiai nuskambėjo mįslingai. Rajanas juokdamasis tarė:

– Gerai, Monika, abiem jau reikia eiti, o dar turiu kai ką namie nuveikti.

Pasmalsavau ką, prisiminė Monika, jis atsakė, kad turi išmesti likusią lazaniją.

– Kai susitiksim, paaiškinsiu išsamiau, – pridūrė jis.

Monika apsivilko kostiumėlį, nes su Rajanu susitarė kartu eiti vakarieniauti.

– Monika, – kreipėsi Džastinas Benksas, – aš nelinkęs žarstyti komplimentų, bet šįryt atrodote labai gražiai. Turėtumėt kuo dažniau rinktis mėlynus drabužius.

– Ačiū. Šį kostiumėlį įsigijau per rudens išpardavimą.

Robertas Gudvinas pažvelgė į laikrodį.

– Po vienuoliktos dešimt. Tikėkimės, kad tie žmonės tuoj pasirodys ir mus priims. Jiems turėjo likti pinigų. Fondo biuras prašmatnus. Žinau, kokios nuomos kainos šiame pastate.

Jie išgirdo artėjančius žingsnius. Po akimirkos į kambarį įžengė trys vyrai. Monika apstulbo pamačiusi, kad vienas jų – daktaras Klėjus Hadlis. Atrodo, ją išvydęs Hadlis buvo toks pat priblokštas. Monika dalyvavo pobūvyje, kuriame buvo pažadėta parama ligoninei, ir ten susipažino su Gregu Ganonu. Trečiasis vyras, kurį jiems pristatė, buvo daktaras Daglas Langdonas.

– Daktaras Hadlis ir daktaras Langdonas – mūsų valdybos nariai, – paaiškino Ganonas. – Mano žmona šiandien negali dalyvauti ir, tikiuosi, žinote, kodėl čia nėra mano brolio. Daugiau apie tai nekalbėsime.

Ganonas atsisėdo stalo gale, atrodė susikaupęs, nesišypsojo.

– Taigi nešvaistykime vieni kitų laiko, – pasakė jis. – Tiesa ta, kad negalime suteikti jums paramos, kurią pernai taip noriai pažadėjome. Manau, nereikia jums aiškinti, kad ekonominė padėtis sunki ir mes, kaip visi panašūs fondai, esame didžiojo nuosmukio aukos pagal Ponzio* schemą, apie kurią nuolat rašoma pastarųjų mėnesių laikraščiuose.

– Labai atidžiai sekiau Ponzio schemą, apie kurią čia kalbate, – greitai atrėmė Gudvinas. – Ganono fondas į ją nebuvo įtrauktas.

– Mes ir nenorime ten pakliūti, – taip pat griežtai atsakė Gregas Ganonas. – Kita mūsų verslo šaka – mano investicijų bendrovė. Neketinu leisti savo klientams jaudintis, kad jų pinigai pražuvo, nes taip nėra. Per savo egzistavimo metus Ganonų fondas išdalijo daug milijonų dolerių. Mūsų dosnumo sąrašas įspūdingas, bet laikai pasikeitė. Fondas užsidaro. Negalime ištesėti savo pažado jums.

* *Charles Ponzi*, italų emigrantas, pagarsėjęs nesąžiningomis investicijų operacijomis JAV trečio dešimtmečio pradžioje.

– Pone Ganonai, jūs labai turtingas žmogus, – Džastinas Benksas lėtai pabrėžė kiekvieną žodį. – Galbūt galėtumėt investuoti šiek tiek savo pinigų į ligoninės pediatrijos skyriaus priestatą. Mums jo labai reikia.

Gregas Ganonas atsiduso.

– Pone Benksai, jei pusė labai turtingais laikomų žmonių sąžiningai išvardytų savo turtą, pamatytumėt, kad dešimties milijonų vertės namas užstatytas už devynis milijonus, jachta išnuomota, automobiliai išsinuomoti išpirktinai. Nesakau, kad ir mano padėtis tokia, bet jau ir taip įsipareigojau asmeniškai finansuoti kelis vykdomus darbus. Jūs dar nė neįsmeigėte kastuvo į būsimo pediatrijos centro sklypą. Kita vertus, mums dar reikia remti kelis širdies ir psichikos sveikatos centrus, kol juos bus galima sujungti su kitomis panašiomis įstaigomis. Pasirūpinsiu jais, bet nepajėgčiau užsikrauti didesnės naštos.

Kol Gregas Ganonas kalbėjo, Monika stebėjo Klėjaus Hadlio veidą. Jis blizgėjo nuo prakaito, lūpos kamputis nervingai trūkčiojo. Kai juodu buvo susitikę Olivijos Morou bute, Monika nepastebėjo, kad jis taip jaudintųsi. Įtarimas, kad galbūt daktaras kaltas dėl Olivijos mirties, jau beveik tapo įsitikinimu. Bet kodėl?

Daglas Langdonas. Įdomu, koks jis gydytojas? Gražus. Rafinuotas. Veide apsimestinis apgailestavimas dėl tokios padėties. Bet iš tikrųjų jam nė kiek nerūpi, buvo tikra Monika. Tas vyrukas apsimetėlių apsimetėlis.

Ir kur dabar gausime pinigų pediatrijos centrui? – klausė savęs Monika.

Gregas Ganonas atsistojo leisdamas suprasti, kad susitikimas baigtas.

– Dagai, Klėjau, luktelėkite, – pasakė jis. Griežtas tonas rodė, kad tai įsakymas.

Abu vyrai, jau ketinę eiti, vėl atsisėdo. Monika, Benksas ir Gudvinas nusekė Gregą Ganoną į priimamąjį. Ir čia Monika pamatė jį – daktaro Aleksandro Ganono portretą. Sustingusi žiūrėjo į paveikslą. Tėtis. Visai taip jis atrodė prieš savo ligą, netikėjo ji.

Atrodo, tarsi pats tėtis būtų pozavęs. Sidabriniai plaukai, dailūs, įsimintini bruožai, mėlynos akys – lyg veidrodinis nuotraukos, kurią nešiojasi piniginėje, atspindys. Net Alekso Ganono akių išraiška, protinga ir maloni, – tokią atsiminė tėvo akyse.

– Čia mano dėdė, – paaiškino Gregas Ganonas. – Kaip jums turbūt žinoma, jo išrasti dirbtiniai sąnariai naudojami visame pasaulyje. Tai paskutinis jo portretas. Laikėme jį namie Sautamptone, bet pernai nutariau, kad čia jam tinkamesnė vieta. Labai pavykęs atvaizdas.

– Nuostabus, – sustingusiomis lūpomis pritarė Monika. Ji įkišo ranką kišenėn ir pasitraukė į šoną. – Atsiprašau, – sumurmėjo ir išsiėmė mobilųjį telefoną, lyg būtų pajutusi jį vibruojant. Atidariusi dangtelį, ji apsimetė kalbanti ir nufotografavo portretą.

Nenuostabu, kodėl Skotas tvirtino, esą tėtis pritrenkiamai panašus į Aleksandrą Ganoną. Noriu kuo greičiau palyginti jų nuotraukas.

– Gaila, kad Ganono fondas uždaromas, – pasakė Džastinas Benksas. – Esu įsitikinęs, kad Aleksandras niekada nebūtų sutikęs taip staiga sulaužyti pažadą Grenič Vilidžo ligoninei. Sudie, pone Ganonai. Nelydėkite mūsų.

72

Antradienio rytą Estera Čeimbers, neįpratusi delsti per pusryčius, pažvelgė į veidrodį savo valgomojo zonoje ir suvokė, kad laikas ruoštis. Jau po dešimtos penkiolika, o vienuoliktą pas ją ateis Tomas Desmondas iš Vertybinių popierių ir biržų komisijos. Vakar vakare Estera jam paskambino, o kai Desmondas neatsiliepė, būdama per daug susijaudinusi, kad pasakotų išsamiai, paliko žinutę: ją atleido iš darbo ir jiedviem reikia pasikalbėti. Desmondas paskambino po valandos ir ištarė tik vieną sakinį: „Jei jums tinka vienuoliktą valandą, ateisiu."

Nervindamasi, kad reikės prisipažinti Desmondui, jog mėgino įspėti Arturą Seilingą neinvestuoti ir todėl Gregas ją atleido, Estera pasirinko ilgą megztinį ir kelnes, o ne įprastą dalykinį kostiumėlį. Šiandien pirmoji mano naujo gyvenimo, kad ir koks jis būtų, diena, pagalvojo ji.

Lygiai vienuoliktą valandą budėtojas pranešė, kad atvyko Desmondas. Kai jie pasisveikino, atsisakęs pasiūlytos kavos inspektorius paklausė:

– Ponia Čeimbers, ar kas nors paskatino Ganoną jus atleisti? Gal jis įtaria, kad juo domimės?

Estera giliai įkvėpė.

– Jums tai nepatiks, pone Desmondai, bet štai kas atsitiko.

Ji kuo nuoširdžiausiai išklojo, kodėl nusprendė įspėti Arturą Seilingą.

– Lyg būčiau stebėjusi vedamą į skerdyklą ėriuką, – kalbėjo ji. – Nenuostabu, kad Gregas taip stengėsi jį prisivilioti. Vos

tik gavęs teisę naudotis šeimos pinigais, Seilingas nekantrauja investuoti juos į panašią kaip Grego bendrovę, o šis žada padvigubinti ar patrigubinti įnašą. Ponas Seilingas turi penkis suaugusius vaikus ir vienuolika anūkų. Labai atsiprašau, bet negalėjau kitaip pasielgti žinodama, kad vos patekę į Grego rankas šie pinigai bus panaudoti sumokėti kitiems investuotojams, kurių indėlius Gregas pastaraisiais metais prarado.

– Suprantu jus, – pasakė Desmondas. – Kuo puikiausiai suprantu.

– Tada atsakau į jūsų klausimą: Gregas įsitikinęs, kad aš perspėjau Arturą Seilingą ir, paskutinį kartą tikrindamas mano lojalumą, paklausė, ar Vertybinių popierių ir biržų komisija domisi juo.

– Ką atsakėte? – skubiai paklausė Desmondas.

– Pasiteiravau, kodėl jam šovė į galvą šito klausti.

Desmondas pritariamai linktelėjo.

– Geras atsakymas. Ir neliūdėkite, kad mėginote įspėti Arturą Seilingą. Kas žino – gal jo akcijų paketas dar nepajudintas, galbūt jam pasisekė. Šiandien po pietų suimsime Gregą Ganoną. Dabar, kai Ganonas įtaria, kad jį sekame, tikriausiai nebemėgins susisiekti su kitais verteivomis, sudarinėjančiais nelegalius sandėrius.

– Jūs šiandien suimsite Gregą? – liūdnai paklausė Estera.

– Taip, būsiu atviras, neturėjau to sakyti, bet norėjau, kad žinotumėte – Arturo Seilingo pinigai vis dar saugūs.

– Laikysiu liežuvį už dantų, – pažadėjo Estera. – Tik viskas taip neįtikima. Piteris Ganonas kaltinamas nužudęs savo buvusią draugę, jo niekam nereikalinga dukrelė ligoninėje. Piterio žmona Siuzana buvo ir yra tikras brangakmenis. Gregas Ganonas turėjo nuostabią žmoną ir du puikius sūnus, kuriuos paliko dėl tos aukso ieškotojos Pamelos. O dabar, sprendžiu iš to, kas vakar po pietų dėjosi biure, Gregas suuodė, kad ji su kažkuo užmezgusi romaną. Manot, kad Pamela liks su Gregu, jei jį suims? Nė už ką gyvenime.

Desmondas atsistojo.

– Deja, savo darbe kasdien prisižiūrime tokių dalykų. Dar susisieksime su jumis, ponia Čeimbers. Tačiau norėčiau draugiškai įspėti: per daug nesigailėkite Ganonų. Jie patys užsitraukė nelaimę. Ir kitiems daug skausmo sukėlė.

Ir tik kai Desmondas išėjo, Esterai toptelėjo: galbūt jai atskambino Diana Blovelt, dizainerė, kuriai ji paliko žinutę Paryžiuje. Moteris susuko savo biuro telefono numerį vildamasi, kad niekas kitas neišklausė jos balso pašto pranešimų. Tačiau jei Diana ir paliko pranešimą, jis buvo ištrintas.

Turiu sužinoti, nerimo Estera. Piterio advokatas sakė, kad tai labai svarbu.

Darbo kalendoriuje ji užsirašiusi Dianos Blovelt Paryžiaus telefono numerį. Prancūzijoje dabar pusė šešių vakaro, pamanė. Galbūt rasiu namie.

Mieguistas „alio" – taigi Blovelt namie.

Dėl Dievo meilės, pamanė Estera. Tik jau neversk manęs kalbėti prancūziškai.

– Diana, atrodo, miegojot, – atsiprašė ji. – Bet man žūtbūt reikia su jumis pasikalbėti. Ar radote mano žinutę ir ar ką nors prisimenate apie tą rašomąjį stalą su dvigubu stalčiaus dugnu?

– Oi, čia jūs, Estera, nesijaudinkit, kad mane prikėlėt. Šį vakarą eisiu vakarieniauti į restoraną ir, pamaniau, prieš tai šiek tiek pailsėsiu. Taip, prisimenu tą stalą. Tą ir pasakiau Gregui Ganonui paskambinusi vakare, nes jūs jau buvot išėjusi. Pirkau du tokius stalus.

– Du! – šūktelėjo Estera.

– Taip, vieną Piteriui, o kitą – daktarui Langdonui. Taip ir nesusitikome su Piteriu, kad pasakyčiau jam apie slaptavietę didžiajame stalčiuje, bet rodžiau ją daktarui Langdonui. Jo stalą nunešė į kabinetą, kur jis priiminėja ligonius, o ne į fondo biurą.

– Jūs tikra, Diana?

– Visiškai. Ir dar pasakiau Gregui Ganonui, kad jo žmona gali patvirtinti mano žodžius. Kai rodžiau slaptavietę Langdono stale, Pamela buvo kartu.

Priblokšta Estera suvokė, kaip viską aukštyn kojomis gali apversti ką tik išgirsta žinia.

Kiek padvejojusi Diana pridūrė:

– Estera, iš pokalbio su Gregu supratau, kad jūs atleista iš darbo. Noriu paklausti: ar nemanote, kad Pamela Ganon ir daktaras Langdonas jau daugelį metų muilina Gregui Ganonui akis?

73

Siuzana dar nebuvo aplankiusi Piterio naujame bute. Įžengusi į svetainę įdėmiai dairėsi. Paskui šyptelėjusi tarė:

– Man patinka, kaip įsirengei butą. Visada turėjai gerą skonį.

– Kad ir kokį gerą skonį turėčiau, supratimą apie baldus ir panašius dalykus perėmiau iš dviejų savo gyvenimo moterų – mamos ir tavęs. – Piteris giliai įkvėpė ir išdrožė tai, kas spaudė širdį nuo tos akimirkos, kai pamatė Selės nuotrauką. – Siuzana, žinau, kokia tavo nuomonė apie mane kaip tėvą, bet maldauju – padėk man. Kaip advokatė. Noriu rūpintis savo dukrele. Prisipažįstu, kad jos niekada nesu matęs, bet kai išsiskyrėm su Selės motina, daviau Renei du milijonus dolerių, kad ji nėščia gautų geriausią įmanomą medicinos priežiūrą ir nemėgintų su manim susisiekti. Renė sakė, kad mergaitę įvaikins puikūs žmonės. Tuo metu man tai atrodė geriausia išeitis.

Kodėl drįsau manyti, kad Siuzana man padės? – klausė savęs Piteris, mėgindamas pasiteisinti, kodėl apleido mergaitę. Vis dėlto kalbėjo toliau:

– Ir būčiau išlaikęs savo dukrelę. Ginčijausi su Rene ne dėl Selės, o bijodamas, kad ji neišduotų Grego ir broliui nepakenktų.

Siuzana ramiai žvelgė į buvusį vyrą.

– Sakyk tiesiai.

– Noriu susigrąžinti Selę. Ne aš nužudžiau jos motiną. Ramybės vis neduoda mintis, kad mano dukrą išveš į globos namus. Mane kaltina padarius nusikaltimą, bet aš dar nenuteistas. Kodėl man uždrausta ją lankyti?

– Piteri, tave teis už žmogžudystę. Dabar joks teisėjas tau nesuteiks globos ir labai abejoju, ar tau leistų lankyti Selę net stebint kitiems, juk nė karto jos nematei.

– Nenoriu, kad mano duktė pakliūtų į globos namus. Siuzana, turi būti koks nors būdas šito išvengti. Pažiūrėk į tą nuotrauką! Selė atrodo tokia vieniša. – Piterio akys paplūdo ašaromis. – Aš rasiu gerą auklę ir maldausiu teisėjo, kad leistų globoti dukterį. Gal ta byla nebus svarstoma dar metus. Juk žinai, kokia mūsų teismų sistema. Niekada neturėjau jokių bėdų su teisėsauga, netgi paauglystėje. Siuzana...

– Ramiau, ramiau, – tyliai tarė Siuzana. – Piteri, yra viena išeitis, ir aš tikra, kad teisėjas ją palaikys. Aš noriu prašyti Selės globos.

Piteris nustėręs pažvelgė į ją.

– Tu nori Selės?

– Taip, ji labai miela mažylė ir be galo liūdna matyti, kaip jai trūksta meilės. Piteri, Selė tokia protinga. Manau, bent jau auklės jai skaitydavo pasakas, nes mergaitė kartojo kai kuriuos žodžius vartydama mano atneštas knygutes.

– Kiek kartų ją matei?

– Du. Seselės leido man išsikelti Selę iš lovytės ir palaikyti. Nespręsk iš laikraščio nuotraukos. Selė – gražuolė, tikra tavo kopija.

– Tu nori mano dukros?

– Piteri, gal jau pamiršai, kad per dvidešimt mūsų gyvenimo metų labiausiai už viską norėjau vaiko. Ir dabar noriu. Kai buvau ligoninėje, Selės aplankyti atėjo Kristina Džonson – jauna auklė, kuri, skubiai nuvežusi mergaitę į ligoninę, tikriausiai išgelbėjo jai gyvybę. Akivaizdu, Selė myli Kristiną – vis šypsojosi jai. Kristina mielai prižiūrėtų mergaitę, kol būčiau darbe. Be to, nebūtų rūpesčių dėl vaikų kambario.

– Taip, bute trys miegamieji.

Pirkome tą butą po vedybų praėjus vos dvejiems metams, prisiminė Piteris. Siuzana pastojo, ir mums atrodė, kad reikia daugiau vietos. Vėliau ji tris kartus persileido. Tai sudaužė jai

širdį, bet Sju vis guodėsi, kad turime vienas kitą. Taigi likome tame bute. O paskui ją išdaviau.

– Manai, tapsi Selės globėja ir ji nepaklius į globos namus? – virpančiu balsu paklausė Piteris.

– Prašysiu skubiai svarstyti bylą, kol Selės neišrašė iš ligoninės. Kodėl teisėjas turėtų atmesti mano prašymą? Keturiasdešimt šešeri metai – dar ne senatvė. Mano reputacija nepriekaištinga. Sąlygos namie geros. Be to, kaip buvusi tavo žmona patenku į giminaičių kategoriją. Ir noriu auginti mergaitę. Tą akimirką, kai pamačiau Selę, supratau, kad ji išgydys mano širdies skausmą, kuris neapleidžia netekus savų kūdikių.

Siuzanos akys sudrėko, ji pažvelgė į Piterį.

– Žinoma, tu jos tėvas. Teisėjas tikriausiai klaus tavo nuomonės. Ar leisi man auginti Selę?

– Turi galvoj įvaikinimą ar laikiną globą, kol bus išnagrinėta mano byla?

– Ir tą, ir tą. Jei ją priglausčiau, neištverčiau praradusi.

– Siuzana, gali įsivaikinti Selę, bet tik su sąlyga: turėsi leisti dukrą lankyti ir padėti auginti, matyti, kaip klostosi jos gyvenimas. Ir aš negaliu jos prarasti.

Jie spaudė vienas kitam rankas. Nepaleisdamas susipynusių Siuzanos pirštų, Piteris tarė:

– Vakar kai ką atsiminiau. Neketinau to niekam pasakoti, nes nenorėjau išduoti Grego. Bet nežinau, ar aš toks stiprus, kad pajėgčiau visą gyvenimą praleisti kalėjime – netgi už brolį.

– Piteri, ką nori pasakyti?

– Kitapus gatvės prieš barą stovėjo Grego automobilis. Renė pažinojo brolį nuo tų laikų, kai susitikinėjom. Jei būtų pasisiūlęs ją pavėžėti, būtų sutikusi.

– Gregas žinojo, kad ji reikalauja iš tavęs pinigų, tiesa?

– Taip. Jis buvo fondo susirinkime, kai prašiau milijono dolerių paskolos, bet manė, jog man reikia pinigų paskalų skilčių žurnalistams papirkti, kad neatskleistų mano tėvystės. Tai jo nė kiek nenuliūdino. Jis abejingai tarė: „Na, ir kas?“ Jam nesakiau visos tiesos.

– Bet kodėl jis laukė prie baro? – paklausė Siuzana.

– Aš beviltiškai stengiausi gauti tuos pinigus. Kai Gregas nesutiko jų duoti, paskambinau Pamelai ir pasakiau, kad Renė ketina apskųsti Gregą dėl sandėrių, sudarytų naudojantis nelegaliai gauta informacija. Vyliausi, kad Pamela duos man pinigų. Gregas daug santaupų laiko jos vardu. Tikriausiai Pamela jam perpasakojo mūsų pokalbį ir tai galbūt privertė brolį peržengti ribą. – Piteris patylėjo ir kalbėjo toliau: – Siuzana, manau, kad brolis nužudė Renę Karter. – Piteris papurtė galvą ir sielvartingai paklausė: – Kaip galėčiau jį išduoti? Kaip galėčiau?

– O kas bus, jei neišduosi? – griežtai nukirto Siuzana. – Bet pats turi apsispręsti. Man reikia grįžti į biurą. Pasimatysime vėliau.

74

Antradienį pusę trijų Baris Takeris iš lavoninės, kur su detektyvu Denisu Flinu apžiūrėjo Skoto Altermano kūną, nuvažiavo tiesiai į nuovadą viršininkui Stantonui pranešti naujienų, o Flinas – į Altermano namą apklausti darbuotojų.

– Denisas mėgina atsekti, ką veikė Altermanas nuo to laiko, kai apsilankė pas Moniką Farel ketvirtadienio vakare, iki šeštadienio, kai išėjo iš savo biuro, – pasakė Takeris viršininkui.

– Karlai, ar Skotas Altermanas kėsinosi į daktarės Farel gyvybę? – paklausė Stantonas jau sėdinčio pas jį detektyvo. – Gal teismo medicinos ekspertas mano, kad jis nusižudė?

– Dar per anksti ką nors teigti. Ant jo kūno nėra jokių smurto žymių. Susisieksime su Altermano tėvais, broliais ir seserims. Jie nesikalbėjo su juo nuo praėjusios savaitės. Teismo medicinos ekspertas mano, kad Altermanas buvo apsvaigintas narkotikais arba jį kas nors įstūmė į upę. Narkotikų tyrimus gausime tik po savaitės. Jei jis pasamdė žudiką, vėliau galbūt išsigando ir perdozavo vaistų. Kita vertus, – svarstė Karlas Forestas, – pasak durininko, išeidamas iš namų Altermanas buvo geros nuotaikos.

– Tai mums nieko nesako. Kartais nusprendę nusižudyti žmonės pasijunta labai ramūs, – priminė Stantonas.

– Kažin ar Altermanas nebuvo šiek tiek pakvaišęs? – suabejojo Takeris. – Penktadienį biure Altermano sekretorė ir kiti darbuotojai kalbėjo, kad Monika Farel vos nežuvo po autobuso ratais. Altermanas pasakė jiems pažįstas daktarę ir ketinąs įrodyti, kad ji – didelio turto paveldėtoja.

– Panašu į maniją, – sutiko Stantonas. – Manau, tai jis pasamdė Semį Barberį. Labai norėčiau, kad mums pavyktų prismeigti tą padugnę.

– Ir aš, bet... – Takeris nutilo ir išsitraukė mobilųjį telefoną. – Čia Flinas, – tarė jis viršininkui ir atsiliepė: – Na, sužinojai?

Džekas Stantonas išvydo nuostabą detektyvo veide.

– Turi galvoj, kad Altermanas šeštadienį išsikvietė automobilį su vairuotoju, nuvažiavo į Sautamptono kapines, o vėliau į Grego Ganono namus? – apstulbęs paklausė Takeris.

– Kalbėjausi su vairuotoju, – pranešė Flinas. – Altermanas sužinojo, kad senoji ponia – Olivija Morou, mirusi naktį į trečiadienį, antradienį po pietų lankėsi tose vietose. Jis susirado tą vairuotoją ir pasamdė jį, kad pervežtų Olivijos Morou maršrutu. Senoji ponia užsiminė vairuotojui užaugusi namelyje Ganonų valdose. Didysis namas vis dar priklauso Piterio Ganono broliui Gregui. Vairuotojas sakė Altermanui, kad Olivija Morou neužsuko į namą, bet advokatas užėjo ir prabuvo jame apie valandą.

Takeris nutraukė Fliną.

– Gerai, Denisai, ačiū. Ar vairuotojas sutiko parašyti pareiškimą?

Paskui detektyvas užtrenkė telefono dangtelį.

– Vairuotojas nekantrauja viską išsamiai mums papasakoti. Pasak Flino, tas vairuotojas esąs didelis plepys, juolab pakliuvęs į netikėtų įvykių sūkurį.

– Gaila, kad tokių kaip jis mažai, – pasakė Stantonas. – O kas ta moteris, Olivija Morou, mirusi praėjusią savaitę? Pasidomėk ja, Karlai.

Po penkiolikos minučių Forestas vėl įsiveržė į Stantono kabinetą.

– Viršininke, nepatikėsit. Asmuo, radęs mirusią Oliviją Morou, – daktarė Monika Farel. Tai ji iškvietė greitąją į butą, kuriame tą vakarą turėjo susitikti su senute. Daktarė teigia, kad ponia Morou žadėjusi jai atskleisti svarbių žinių apie jos senelius. Pasirodo, Farel tėvas buvo įvaikintas ir nežinojo savo kilmės.

Detektyvai susižvalgė.

– Gal Skotas Altermanas visai nebuvo pakvaišęs, – pasakė Stantonas. – Gal jis kam nors kliudė. Ir dar – pažvelkim į Olivijos Morou mirtį pro didinamąjį stiklą. Sužinok, kas pasirašė mirties liudijimą.

75

Kai Harvis Rotas paskambino Piteriui, paprastai ramus advokatas net kvėpčiojo iš susijaudinimo.

– Piteri, turiu dvi naujienas. Patikimas liudytojas pasiruošęs prisiekti matęs jus einantį vieną Jorko gatve, kai išsivijot Renę iš baro. Jis teigia, kad Renė jau buvo dingusi. Mūsų vaikinai šiandien rado tą žmogų ir jis pasirašė pareiškimą policijoje.

– Ar to pakanka, kad būtų suabejota mano kalte? – paklausė Piteris.

– Tai didelė parama. Be to, ant jūsų drabužių ir jūsų automobilyje nerasta jokių Renės pėdsakų.

– Ačiū, Harvi. Man reikia laiko, kad tai suvirškinčiau.

– Suprantu, Piteri. Kol byla pasieks teismą, mūsų laukia dar ilgas kelias, kad būtumėt išteisintas. Vis dar negalime paaiškinti, kaip pinigai atsidūrė jūsų rašomajame stale, o krepšys – šiukšliadėžėje. Bet prošvaisčių jau matyti.

Po penkiolikos minučių Harvis Rotas paskambino dar kartą.

– Piteri, ką tik kalbėjau su Estera Čeimbers. Ji surado dizainerę, kuri užsakė stalą su slaptaviete stalčiuje. Iš tiesų buvo užsakyti du stalai. Vienas – jums, kitas – daktarui Langdonui. Dizainerė sako jums nerodžiusi slaptavietės, bet aiškiai prisimena rodžiusi ją Langdonui ir jūsų brolienei Pamelai. Ir dar štai kas įdomu: dizainerė mano, kad tuo metu juodu turėjo romaną.

Pamė ir Dagas Langdonas... Piterio širdis daužėsi kaip pašėlusi. Visai gali būti, kad juodu meilužiai! Ar jie būtų mėginę nutildyti Renę, kad ši neatskleistų Grego darbelių? Įmanoma.

Žinoma, tai jiems naudinga. Jei Vertybinių popierių ir biržų komisija suimtų Gregą, areštuotų ir turtą, kad būtų sumokėta visiems nukentėjusiems investuotojams, Pamela netektų visų pinigų, brangenybių ir nekilnojamojo turto, kurį Gregas sukrovė jai per tuos metus.

Piterį užplūdo didžiulis palengvėjimas. Juk galėjau palikti savo biuro raktus kuriame fondo kabinetų. Dagas su Pame juos veikiausiai rado, be to, juodu žino, koks patalpų planas. Juk nemačiau, kas vairavo Grego automobilį. Prie vairo sėdėti galėjo Dagas. Gal mano brolis ir vagis, bet netikiu, kad žudikas.

– Piteri, ar jūs mane girdite? – susirūpinęs paklausė Haris Rotas.

– Labai gerai girdžiu, – atsakė Piteris. – Labai gerai.

Pusę keturių atėjo akimirka, kurios Gregas Ganonas jau seniai bijojo. Du federaliniai pareigūnai nesidairydami praėjo pro sekretorę, sėdinčią prie Esteros stalo, ir atidarė jo asmeninio kabineto duris.

– Pone Ganonai, atsistokite ir sudėkite rankas už nugaros. Turime nurodymą jus suimti, – tarė vienas iš jų.

Staiga pasijutęs visiškai išsekęs, Gregas pakluso. Klausydamas, kaip jam vardija teises, jis pažvelgė į šiukšlių dėžę. Neseniai jis susmulkino į skutelius Arturo Seilingo pasirašytus dokumentus, kuriais Gregui suteikta akcijų paketo kontrolė. Nors vienas sąžiningas darbas, liūdnai pagalvojo jis. Dabar viskas sugrius! Pareigūnai pasidomės ir fondu. Elgėmės su juo kaip su kiaule taupykle. Visi gali būti tuo apkaltinti. Smunku žemyn, bet kartu nusitrauksiu ir Pamelą su Dagu. Džiaugiuosi, kad galiausiai sužinojau apie jų meilės lizdelį Dvyliktajame aveniu. Tikriausiai brangenybės laikomos ten. Noriu, kad jiems nė sudilusio skatiko neliktų.

Kai pareigūnų vedamas Gregas paskutinį kartą išėjo pro biuro duris, jam dingtelėjo dar viena mintis: brolis – žmogžudys, o aš – vagis. Vienas iš mano sūnų yra valstybės gynėjas. Įdomu, ar jis sutiktų ginti katrą iš mūsų?

Pats dėl to abejojo.

77

Pusę septynių, išleidusi paskutinį mažąjį pacientą, Monika nuėjo į asmeninį kabinetą, kur jos kantriai laukė detektyvai Forestas, Velanas ir Džonas Hartmanas.

– Eikime į laukiamąjį, – pasiūlė Monika. – Turėsite būti atsargūs, kad nesulaužytumėte žaislų, bet ten daugiau vietos.

Grįžusi iš susitikimo Ganonų fonde, Monika paprašė Nanos paskambinti Džonui Hartmanui ir paprašyti, kad jis ateitų į jos kabinetą šeštą valandą. Po pietų Nana pranešė, kad detektyvai Forestas ir Velanas nori dar kartą su ja susitikti.

– Pasakiau jiems, kad turės palaukti iki šeštos valandos. Jiems nieko kito neliko, kaip sutikti.

– Daktaras Dženeris taip pat užeis, – pranešė Monika.

Patenkinta Nanos šypsena rodė, kad ir ji girdėjo kalbas apie Moniką ir Rajaną.

Registratorė buvo sutvarkiusi laukiamąjį.

Forestas, nelaukdamas, kol pakvies, atsisėdo ant sofutės ir visi atsidūrė vienas prieš kitą.

– Daktare Farel, – kreipėsi jis.

Suskambėjo telefonas ir Nana nuskubėjo atsiliepti.

– Daktaras Dženeris, – pasakė ji.

Monika atsistojo ir greit paėmė ragelį iš Nanos.

– Monika, – pasakė Rajanas, – Vest Saido greitkelyje įvyko didelė avarija: kelios galvos traumos. Laukiu, gal reikės operuoti. Paskambinsiu, kai sužinosiu, kiek užtruksiu. Jei dar nebus per vėlu, – padvejojęs pasakė jis.

– Paskambink, nesvarbu, kiek bus laiko, – pasakė Monika ir pridūrė: – Mirštu iš smalsumo dėl tos lazanijos.

– Tikriausiai jų jau niekada nevalgysiu. Gerai, paskambinsiu.

Padėjusi ragelį, Monika grįžo į laukiamąjį. Džonas Hartmanas patraukė jai kėdę. Atsidususi Monika padėkojo detektyvams:

– Džiaugiuosi, kad atėjote. Norėjau kai ką perduoti Džonui, bet labai gerai, kad galiu pasikalbėti su visais.

Karlas Forestas tarė:

– Prieš aptariant jūsų reikalą, su apgailestavimu pranešu, kad šįryt Rytų upėje rastas Skoto Altermano lavonas. Gal jis nusižudė, o gal ir ne, tačiau kilo įtarimų, kad jo mirtis susijusi su jūsų reikalais – galbūt esate Ganonų giminaitė.

– Skotas negyvas! – šūktelėjo Monika. – O Dieve! Bet dar vakar tokiu laiku mane tikinote, kad jis galėjo mane nužudyti.

Forestas linktelėjo.

– Daktare Farel, jūs pati teigėte, neva Altermanas pakvaišęs dėl jūsų, kad tądien, kai buvote pastumta po atvažiuojančio autobuso ratais, jis paskambino, vos parėjote namo. Bet nepasakėte, kad galite būti Aleksandro Ganono vaikaitė, taigi ir jo turto paveldėtoja.

Monikai užtraukė žadą. Galvoje pralėkė prisiminimų sūkurys – ji pirmoji pamergė Džojos ir Skoto vestuvėse. Kokia artima jiedviem jautėsi po tėvo mirties, kol Skotas neužpylė jos telefono skambučiais ir elektroniniais laiškais.

– Altermanas buvo mano tėvo advokatas. – Monika atsargiai rinko žodžius. – Kai tėvas susirgo nepagydoma liga ir galiausiai atsidūrė slaugos namuose, Skotas tvarkė visus jo reikalus. Mano tėvas buvo įvaikintas ir visada norėjo rasti savo tikrąją šeimą. Jis buvo mokslininkas, kelerius paskutinius metus prieš ligą dirbo daktaro Aleksandro Ganono įkurtoje laboratorijoje Bostone. Tada mokiausi Džordžtauno medicinos fakultete.

Monika nutilo, nes prisiminimai nunešė ją į Bostoną, kur vis stengdavosi ištrūkti dienai ar dviem. Jausdavosi rami žinodama, kad Skotas dažnai lanko jos tėvą.

– Kiek prisimenu, tėvas dažnai išsikirpdavo nuotraukas iš laikraščių, jei manydavo esąs panašus į tuos žmones, ir svars-

tydavo, ar jie ne giminaičiai, – liūdnai tarė Monika. – Jis beviltiškai stengėsi rasti savo šaknis. Net erzindavau jį. Prieš mirtį jis įsitvėrė minties esąs neįtikimai panašus į Aleksandrą Ganoną. Skotas patikėjo, o aš ne. Iki šiandien.

Stengdamasi, kad balsas nevirpėtų, Monika paprašė:

– Nana, būkit gera, atspausdinkit nuotrauką, kurią šįryt fotografavau mobiliuoju telefonu. – Ji atsistojo ir kalbėjo toliau: – Turiu tėvo nuotrauką piniginėje, bet didesnė stovi ant mano rašomojo stalo. Atnešiu tą įrėmintą ir parodysiu, ką pamačiau šįryt.

Monika nuėjo į savo kabinetą ir pastovėjo ten, apsikabinusi rankomis, stengdamasi suvaldyti virpulį. Skotas. Vargšas Skotas. Jei kas nors nužudė jį, tai tik todėl, kad mėgino man padėti, nes manė, kad aš paveldėsiu didelius turtus.

Paėmusi tėvo nuotrauką, Monika grįžo į laukiamąjį. Nana jau buvo atspausdinusi jos fotografuotą Aleksandro Ganono portretą. Monika padėjo nuotraukas ant stalo šalia viena kitos. Kai detektyvai pasilenkė, norėdami pažiūrėti, ji tarė:

– Kaip matote, jos beveik nesiskiria. – Įsmeigusi akis į nuotrauką pridūrė: – Manau, Skotas Altermanas neteko gyvybės mėgindamas įrodyti, kad Aleksandrą Ganoną ir mano tėvą siejo kraujo giminystė. Ir tai dar ne viskas. Tikriausiai Olivija Morou, moteris, ketinusi atskleisti mano senelių pavardes, mirė praėjusio antradienio naktį, nes kai kam pasigyrė, kad trečiadienio vakarą ateisiu jos aplankyti.

– Kas tas žmogus? – skubiai paklausė detektyvas Forestas.

Monika pakėlė galvą ir pažvelgė jam į akis.

– Manau, Olivija Morou prisipažino savo kardiologui Kleitonui Hadliui ketinanti perduoti man įrodymus, kad aš – Ganono palikuonė. Daktaras Hadlis ne tik Ganono fondo valdybos narys, bet ir lankėsi pas Oliviją Morou antradienio vakarą. Kitą vakarą, kai nuėjau pas senąją ponią, ji jau buvo mirusi. – Monika atsigręžė į Džoną Hartmaną. – Pasikviečiau jus dėl vieno svarbaus dalyko, susijusio su viskuo, apie ką kalbam.

Ji vėl nuėjo į savo kabinetą ir šį kartą atsinešė plastikinį krepšį su kruvina pagalve, kurią Sofija paėmė iš Olivijos Morou buto.

Monika paaiškino detektyvams, kodėl Sofija paėmė pagalvę, ir papasakojo, kaip Hadlis reagavo, kai valytoja paklausė apie dingusį užvalkaliuką.

Forestas paėmė krepšį.

– Daktare Farel, jūs būtumėt gera detektyvė. Iš karto atiduosime ją į laboratoriją.

Po kelių minučių jie visi kartu išėjo iš konsultacijų kabineto. Atsisakiusi Džono ir Nanos kvietimo kartu pavakarieniauti, Monika susistabdė taksi ir nuvažiavo namo. Visiškai išsekinta dienos įvykių, ji du kartus užrakino duris, nuėjo į virtuvę ir pažvelgė į skraistę, vis dar užmestą ant virtuvės durų stiklo.

Vakare užkabinau, nes bijojau, kad Skotas gali mane užpulti, o jis per mane žuvo, niekaip neatsitokėjo ji.

Lyg nesąmoningai atiduodama duoklę draugui, Monika nukabino skraistę, nusinešė į svetainę, susirangė ant sofos ir užsiklojo. Rajanas gali bet kada paskambinti, pagalvojo ji. Pasidėsiu šalia abu telefonus ir užsimerksiu. Kažin ar užmigsiu, nenoriu praleisti skambučio. Man reikia Rajano. Monika pažvelgė į laikrodį: po aštuonių penkiolika. Dar nevėlu, jei Rajanui pavyks ištrūkti, galėsime ir pavakarieniauti.

Devintą valandą krūptelėjusi pabudo. Kažkas skambino vidaus telefonu prie laukujų durų. Šaižus skambutis baugino Moniką. Ar name gaisras? Monika pašoko nuo sofos ir nubėgo prie vidaus telefono.

– Kas jūs? – valdingai paklausė ji. – Kas atsitiko?

– Daktare Farel, čia detektyvas Parksas. Mane atsiuntė detektyvas Forestas, kad jus saugočiau. Tuoj pat išeikite iš buto. Semis Barberis, tas, kuris mėgino jus nustumti po autobusu, buvo pastebėtas alėjoje už jūsų namo. Žinome, kad jis ginkluotas ir ketina jus nužudyti.

Semis Barberis! Apimta panikos Monika prisiminė ant jos riedantį autobusą. Ji prišoko prie stalo ir sugriebė mobilųjį. Neieškodama batelių, kuriuos nusispyrė atsigulusi ant sofos, išbėgo iš buto, perlėkė koridorių ir puolė prie laukujų durų.

Čia laukė neuniformuotas vyriškis.

– Greičiau, greičiau! – ragino jis ir apkabinęs Moniką ėmė tempti prie laukiančio automobilio.

Vairuotojas sėdėjo prie vairo, variklis buvo paleistas, užpakalinės durelės praviros.

Išsigandusi Monika mėgino išsilaisvinti iš geležinių gniaužtų ir ėmė šauktis pagalbos. Vyriškis šiurkščiai užėmė jai burną ir bandė jėga įgrūsti į automobilį. Įsispyrusi kojomis ir daužydama galva vyrui krūtinę, Monika stengėsi ištrūkti.

Aš mirsiu, galvojo ji. Aš pasmerkta mirti.

Tą akimirką netoliese išgirdo pro garsiakalbį įsakymą.

– Paleisk ją! Pakelk rankas! Jūs apsupti!

Moniką paleido, bet nepajėgdama išlaikyti pusiausvyros ji pargriuvo ant šaligatvio. Būrys slaptų pareigūnų sugriebė jos pagrobėją ir vairuotoją. Ji vis dar spaudė rankoje mobilųjį telefoną, jis suskambėjo. Per daug priblokšta, kad ramiai elgtųsi, Monika automatiškai atsiliepė.

– Monika, kaip tu? Čia Rajanas. Nukentėjusieji avarijoje sužeisti nesunkiai, jau einu iš ligoninės. Kur susitiksim?

– Namie, – lūžtančiu balsu atsakė Monika. Stiprios kažkieno rankos pastatė ją. – Atvažiuok pas mane, Rajanai. Man tavęs reikia. Atvažiuok nedelsdamas.

78

Buvo ketvirtadienis – praėjo dvi dienos, kai Monika buvo užpulta prie savo namo.

– Atrodo, supakavome visą šutvę, – patenkintas pasakė detektyvas Baris Takeris.

Jis su porininku Denisu Flinu ir detektyvas Karlas Forestas su Džimu Velanu sėdėjo policijos nuovadoje, viršininko Džeko Stantono kabinete. Visi apžvelgė įvykių seką nuo antradienio vakaro.

– Daktaras Hadlis palūžo ir prisipažino, vos įėjome į kabinetą jo apklausti, – pasakė Flinas. – Jautęs, kad ateisim. Daktaras prisipažino uždusinęs tą nelaimingą senutę. Jis netgi neprašytas atnešė krauju suteptą užvalkaliuką.

– Langdonas tyli, o jo draugužė Pamela negali užsičiaupti, – niekinamai pareiškė Karlas Forestas. – Ji supranta neturinti kitos išeities. Gregas Ganonas ėmė ją įtarinėti ir sužinojo apie butą, kurį ji nuomojosi su Langdonu. Ten radome Renės Karter rankinę ir kortelę su buto adresu, užrašytu Skoto Altermano ranka. Pamela prisipažino, kad Karter įsėdo į automobilį su ja ir Langdonu. Jie pažadėjo sumokėti likusius devynis šimtus tūkstančių, kurių Renė reikalavo. Patikėjusi jais, Karter nuvažiavo į jų butą. Pamela ir Langdonas davė jai gėrimo su migdomaisiais ir Langdonas moterį pasmaugė. Jie palaikė lavoną bute, kol galėjo saugiai išvežti.

Forestas atsigėrė vandens iš stiklinės.

– Pamela Ganon – šaltakraujė bjaurybė. Ji prisipažįsta paliepusi Hadliui ir Langdonui nusikratyti Olivijos Morou ir dakta-

rės Farel. Dar ji pasakojo, kad Langdonas pasamdė Semį Barberį nužudyti Moniką Farel. Gavome kratos orderį Barberio butui apieškoti ir radome kasetę, kur jis su Langdonu svarsto, kaip nusikratyti daktarės Farel. Taigi jie bendrininkai. Taip pat Laris Volkeris, kuris mėgino pagrobti Moniką prie jos namų. Laris teigia, kad Semis pasamdė jį nužudyti daktarę, nes pats atsidūrė policijos akiratyje. Semis paspruko, bet turime orderį jį suimti. Mes jį rasim.

– Kodėl Skotas Altermanas pasielgė taip kvailai ir nuėjo į tą butą? – paklausė Stantonas.

– Sautamptono name Altermanas susitiko Pamelą. Ji pareiškė, kad skiriasi su Gregu, nes su juo jaučiasi nelaiminga. Pamela teigė radusi įrodymų, kad Grego dėdė turėjęs įpėdinį. Tą vakarą Altermanas pakliuvo į spąstus. Kai nuėjo į Pamelos butą, ši įpylė Altermanui į gėrimą tiek migdomųjų, kad atrodė kaip girtas, ir Langdonas įmetė jį į upę. Tas vargšas nepajėgė išsigelbėti, – paaiškino Forestas. – Langdonas nunešė krepšį su pinigais į Piterio biurą, norėjo iš jo padaryti atpirkimo ožį, – toliau kalbėjo Forestas. – Nužudęs Renę Karter, jis iš karto nudrožė į Piterio kabinetą. Langdonas nežinojo, kad Piteris miega kitame kambaryje. Gerai, kad psichiatras jo nepamatė, kitaip vargu ar Piteris dar būtų gyvas.

– Atrodo, Gregas Ganonas bent dvidešimt metų praleis kalėjime. Jo turtas bus parduotas, kad apgautiems investuotojams būtų grąžinti pinigai. Visa Pamelos nuosavybė bus atimta, bet jai vis tiek jos neprireiks – jos laukia keli nuosprendžiai iki gyvos galvos.

– Toliau pasakosiu aš, Džekai, – žvaliai kreipėsi į viršininką Baris Takeris. – Apygardos prokuroras panaikins kaltinimus Piteriui Ganonui. – Jis įsikišo bloknotėlį į kišenę. – O mes visi gausime kelias laisvas dienas.

– Oi, pamiršau, kad tavo žmonai patinka šita kreiva šypsena, – nusivaipė Forestas. – Vos prieš kelias dienas gyreisi.

– O atrodo, kad daugiau nei prieš metus. Net jei Monika Farel įstengtų įrodyti esanti Aleksandro Ganono vaikaitė, turbūt

nepamatys nė skatiko iš Ganonų turto, kaip gaila. Langdonas, Hadlis ir Pamela Ganon perpumpavo visus pinigus į savo kišenes. Piteris Ganonas dėl teatro projektams skirtų fondo pinigų gali turėti bėdų su mokesčių inspekcija.

Džekas Stantonas atsistojo.

– Visi puikiai padirbėjot, – pasakė jis.

– Reikia tikėtis, kad konfiskavus Langdono ir Hadlio turtą pavyks sugrąžinti bent dalį jų pavogtų pinigų. Taigi jei Monika Farel įrodytų esanti Ganono vaikaitė, likęs turtas, tarkim, Aleksandro Ganono namas Sautamptone, priklausytų jai. Vis dėlto manau, kad kol kas ji nieko negali, iš nuotraukų panašūs žmonės – teisme dar ne įrodymas.

– Karlai, ar kas nors žino, kas buvo daktarės Farel močiutė? – paklausė Denisas Flinas.

– Daktaras Hadlis sakė, kad jos močiutė buvo Olivijos Morou mamos pusseserė, ji jauna tapo vienuole. Katalikų bažnyčia svarsto galimybę ją paskelbti šventąja. Hadlis mano, kad Olivija Morou prieš mirtį sunaikino aplanką su įrodymais apie Monikos Farel giminystę.

Stantonas apžvelgė detektyvus.

– Visa tai, be abejo, turi būti įtraukta į ataskaitas. Ar bent numanote, kokios apkalbos užgrius daktarę Farel, kai paaiškės tiesa? Ji jau du kartus liko gyva, nors buvo pasikėsinta į jos gyvybę. Jei mūsų vaikinai nebūtų saugoję daktarės prie jos buto antradienio vakarą, jau plūduriuotų upėje kaip Skotas Altermanas.

Stantonas giliai įkvėpė.

– Gerai, vaikinai, o dabar laikas sutvarkyti popierius ir baigti darbą.

79

Ketvirtadienį po pietų be galo didžiuodamasis Tonis Garsija nuplovė ir nublizgino ką tik įsigytą kadilaką. Meiliai išsiurbė vidų, drėgnu skuduru nušluostė prietaisų skydelį ir durelių rankenas. Galiausiai atidarė bagažinę ir prisiminė, kad dar nepasižiūrėjo, ar aplankas, kurį Olivija Morou prašė paslėpti, vis dar joje.

Tonį iki širdies gelmių sukrėtė perskaityta žinia, kad daktaras Hadlis prisipažino nužudęs ponią Morou. Pati maloniausia ponia, kokią pažinojau, pagalvojo jis. Išsigandęs, kad gali prarasti automobilį, Tonis paskambino svainiui. Šis jį nuramino, kad turėdamas kvitą apie Hadliui sumokėtus grynuosius jis be vargo perregistruos automobilį savo vardu.

Bagažinė buvo gili, o apklotas, dengiantis rudo popieriaus aplanką, atrodė beveik toks pat tamsus kaip juoda vidaus spalva. Įdomu, ar tie popieriai vis dar čia, susirūpinęs Tonis pasilenkė apžiūrinėdamas bagažinę. Daktaras Hadlis sakė, kad garažo darbuotojai išėmė iš automobilio visus asmeninius ponios Morou daiktus. Tačiau gal jie nepažvelgė po apklotu.

Tonis pakėlė apklotą ir pamatė krepšelį su aplanku. Ištraukė jį ir laikydamas rankoje svarstė, ką su juo daryti. Galbūt reikėtų nunešti į policiją?

Tonis užlipo tris laiptatakius į savo butą. Rozalija su vaiku buvo išėjusi į parką. Jis paliko aplanką ant stalo, persirengė, nulipo žemyn ir nuvažiavo į automobilių remonto dirbtuves, kur draugas sutiko pigiai laikyti mašiną, o tada leidosi į „Valdorfą" –

turėjo aptarnauti iškilmingą pobūvį. Grįžęs namo pirmą valandą nakties, Tonis rado Rozaliją sėdinčią prie stalo ir skaitančią.

– Toni, šitas segtuvas priklauso daktarei Monikai, – susijaudinusi tarė ji. – Čia daug jos močiutės laiškų ponios Morou motinai, įrodančių, kas buvo daktarės seneliai. Daktarės Monikos močiutė buvo vienuolė. Jei perskaitysi tos vienuolės rašytus laiškus, kaip atidavė savo sūnų ir visą gyvenimą rūpinosi svetimais vaikais, tikriausiai pravirksi. – Rozalija nusišluostė akis ir pridūrė: – Toni, šiuos laiškus parašė šventoji.

80

Penktadienį po pietų Monika su Rajanu važiavo į Metačeną liudyti sesers Ketrinos Marijos Kerner paskelbimo šventąja procese. Monika pasiėmė laisvą dieną ir vylėsi ramiai praleisti rytą, kol Rajanas jos užvažiuos.

Tačiau Tonis Garsija, sužinojęs iš Nanos, kad gydytoja neateis į konsultacijų kabinetą, nuskubėjo į jos namus. Monika atidarė duris dar vilkėdama chalatą.

– Neužeisiu, daktare Monika, – pasakė Tonis, – bet negalėjau laukti nė minutės, kad perduočiau jums šį aplanką. Ar galit patikėti, Rozė norėjo, kad vežčiau jį jums pirmą valandą nakties.

– Niekas negali būti taip skubu. – Monika nusišypsojo imdama aplanką.

– Daktare, patikėkit, tai labai skubu, – pasakė Tonis. – Kai perskaitysit, suprasit. – Jis šyptelėjo ir nuėjo.

Monika susidomėjusi atsisėdo prie stalo, įsipylė kavos ir atskleidė aplanką. Jame buvo beveik vien laiškai. Užmetusi akį pamatė, kad seniausi rašyti ketvirtame dešimtmetyje. Nesuprasdama, kodėl, Tonio nuomone, labai svarbu iš karto perskaityti tuos laiškus, ji pradėjo nuo anksčiausių. Staiga viršuje ji pamatė Aleksandro Ganono vardą ir datą: 1934 metų kovo antra diena.

Brangioji Ketrina,

kaip man rasti žodžių, kuriais galėčiau prašyti tavo atleidimo? Jų nėra. Mintys, kad rytą išvyksti į vienuolyną, žinojimas, kad žlugo visos mano viltys ir tu neapsigalvosi,

peraugo į didžiulį troškimą turėti tave. Man be galo gėda. Tą naktį negalėjau užmigti žinodamas, kad prarasiu tave. Galiausiai atsikėliau ir nuėjau prie jūsų namelio. Jūs nerakinate durų, o Redžina ir Olivija miega viršuje. Neketinau užeiti. Prisiekiu. Tačiau panorau dar kartą pamatyti tave, todėl įėjau į tavo kambarį. Tu miegojai ir atrodei tokia skaisti. O Ketrina, atleisk man. Atleisk man. Mano gyvenime niekada nebus kitos moters, tik tu. Peržvelgdamas savo sielą ir sąžinę, manau, pasielgiau taip vildamasis, kad jei pastosi, būsi priversta tekėti už manęs. O Ketrina, maldauju, atleisk man. Jei taip atsitiktų, prašau būti mano žmona.

Aleksas

Kitas laiškas buvo nuo Ketrinos vienuolyno vyresniosios.

Brangioji Redžina,

grąžinu laišką, kurį Aleksandras Ganonas per jus persiuntė Ketrinai. Ketrina atsisakė skaityti laišką, bet pasakiau jai, kad siuntėjas nuoširdžiai jos atsiprašo.

Prašau pasakyti Ganonui, kad niekada nebemėgintų susisiekti su Ketrina.

Po aštuonių mėnesių vienuolyno viršininkė vėl parašė.

Brangioji Redžina,

šiandien Dubline penktą valandą ryto jūsų pusseserė Ketrina pagimdė berniuką. Kūdikis buvo iš karto registruotas mano sūnėno ir jo žmonos, Metjaus ir Anos Farelių, pavarde. Jie su kūdikiu jau išplaukė iš Airijos. Ketrina turėjo būti labai stipri, kad atsisakytų kūdikio, bet ji tvirtai pareiškė privalanti sekti savo pašaukimu, nes visada žinojo jį turinti. Ketrina nenori, kad Aleksandras Ganonas sužinotų apie kūdikį, nes bijo, kad norės jį auginti pats. Gimdymas buvo sunkus ir ilgas, gydytojas turėjo daryti

cezario pjūvį. Atgavusi jėgas, Ketrina grįš į vienuolyną Konektikute, kur toliau rengsis tapti vienuole.

Sesuo Ketrina – mano močiutė, o Aleksandras Ganonas – senelis. Monika buvo priblokšta.

Kitas dvi valandas ji vis skaitė ir skaitė laiškus. Dauguma jų Ketrinos buvo rašyti Olivijos motinai Redžinai. Kai kuriuose ji rašė apie savo vaiką.

Redžina,

kartais man net skauda rankas, kaip trokštu paimti kūdikį, kurį atidaviau. Tačiau, pakėlusi iš lovytės apleistą mažylį, kurio kūnas ar protas sužalotas, aš patenkinu šį poreikį. Motinėlė surado mano mažyliui puikią šeimą, tai žinau. Daugiau žinoti man negalima. Vaikelis priklauso žmonėms, kurie dabar yra jo tėvai, o aš gyvenu taip, kaip man liepė Dievas.

Aiškinu savo jaunesnėms seserims, kad stodamos į vienuolyną jos neužgniaužia savo žmogiškų jausmų, kaip mano dauguma. Sakau joms, kad ateis laikas, kai matydamos motiną, besidžiaugiančią kūdikiu, jos visa širdimi trokš pajusti tą jausmą. Kalbu, kad kartais užplūsta vienatvė, matant vyrą ir žmoną laimingus santuokoje ir žinant, kad ir jos galėjo pasirinkti tokį gyvenimą. Ir tada primenu jaunutėms vienuolėms, kad nėra kito tokio palaimingo džiaugsmo, kaip skirti visus jausmus Dievui, kuris tuos jausmus mums ir suteikė.

Visi Ketrinos laiškai buvo panašūs. Monikos akyse blizgėjo ašaros. Ji suprato, kaip sunkiai kovojo vienuolė, kuri buvo jos močiutė, stengdamasi įkurti naują ligoninę ir maldaudama skirti lėšų medicinos įrangai.

Brangioji Redžina,

poliomielitas šėlsta. Širdis plyšta matant mažutėlius sukaustytais plaučiais, neprakvėpuojančius, sustingusiomis galūnėmis.

Rajano skambutis privertė Moniką atsitokėti.

– Mieloji, vėluosiu dešimt minučių, nes eismas labai didelis, – pasakė Rajanas.

Buvo po vienuolikos penkiolika. Pirmą valandą jie turi būti Metačene ir liudyti kanonizavimo komisijai. Monika nuskubėjo į dušą, apsirengė ir dar spėjo atšviesti Alekso Ganono laišką Ketrinai ir vienuolyno vyresniosios laiškus Redžinai Morou, kad vėliau juos persirašytų į savo kompiuterį.

Kai Rajanas vėl paskambino ir pranešė laukiantis automobilyje prie namo, Monika tarė:

– Rajanai, leisk man vairuoti. Noriu, kad kai ką perskaitytum.

Monsinjorai Kelis ir Felas su notare Lora Širing jau laukė Rajano ir Monikos, juodu vos spėjo atvykti laiku. Monika pristatė jiems Rajaną ir pasakė:

– Turiu jums parodyti kai ką labai svarbaus, bet jei neprieštaraujate, padarysiu tai, kai paliudysime.

– Žinoma, neprieštaraujame, – pasakė monsinjoras Kelis.

Rajanas, davęs šventą priesaiką, tvirtu, ryžtingu, bet ramiu balsu paliudijo, kad jis, kaip neurochirurgas, negali pateikti medicininio paaiškinimo, kodėl Maiklo O'Kifo piktybinis smegenų auglys dingo.

– Ir niekas negalės paaiškinti, – pasakė jis. – Tik norėčiau, kad tokių stebuklų įvyktų dažniau ir tėvams nereikėtų kankintis, kai vėžys atima iš jų vaikus.

Monika liudydama kalbėjo:

– Aš nesuprantu, kodėl taip priešinausi minčiai, kad maldos jėga sugrąžino Maiklui sveikatą. Buvau liudytoja, kai Maiklo motina, išgirdusi lemtingą diagnozę, visiškai pasitikėjo malda.

Elgiausi pasipūtėliškai nepripažindama jos tikėjimo, nors turim gyvą įrodymą – sveiką aštuonerių metų berniuką.

Ir tik tada, kai Monika baigė atsakinėti į klausimus, o monsinjoras Kelis padėkojo jiems už atvykimą, Monika padėjo ant vyskupo stalo aplanką su užrašu KETRINA.

– Perskaitykite, kai aš išeisiu. Tada, jei norėsite, galėsime pasikalbėti. Bet jei bus nutarta siūlyti paskelbti seserį Ketriną šventąja, pakvieskite mane į ceremoniją.

– Žinoma, pakviesime. – Monsinjoras Kelis atsistojo. – Daktare Dženeri, turbūt norėtumėte pamatyti sesers Ketrinos nuotrauką.

– Taip, norėčiau.

– Daktare Farel, atrodo, nematėte šios nuotraukos praėjusį kartą. Fotografuota, kai Ketrina buvo jauna, kiek per trisdešimt.

Monsinjoras Kelis paieškojo stalčiuje ir išėmė besišypsančios vienuolės su abitu nuotrauką. Ji laikė ant rankų du kūdikius.

Rajanas pažvelgė į nuotrauką, paskui į Moniką.

– Sesuo Ketrina buvo graži moteris, – pasakė jis ir atidavė nuotrauką.

Prie automobilio Rajanas ir Monika ėjo tylėdami.

– Perskaitę laiškus, jie vėl išsitrauks nuotrauką ir dar kartą pažiūrės, – pasakė Rajanas. – Tu, be abejonės, panaši į ją, ypač šypsena.

Prieš paleisdamas variklį Rajanas pridūrė:

– Aleksandras Ganonas taip mylėjo Ketriną, kad vėliau nė nepažvelgė į jokią kitą moterį. Suprantu, ką jis jautė, nes ir aš šitaip myliu tave.

81

Po savaitės

Šiandien viskas kitaip negu praėjusį kartą, kai išrašiau Selę iš ligoninės, pamanė Monika prisimindama, kaip Renė Karter irzliai šaukė Kristinai paskubėti rengti mergaitę, nes vėlavo pietauti.

Šiandien ji atiduoda Selę į šiltas Siuzanos Ganon rankas. Moteris atvyko į ligoninę viena.

– Piteris laukia mano bute, – paaiškino ji. – Sakė bijąs, kad jei pirmą kartą pamatys dukterį ligoninėje, nesusivaldys ir apsiverks. – Siuzana įsikniaubė į Selės skruostuką, nusišypsojo ir pridūrė: – Tikiuosi, jis kaip tik tai padarys, kai su mažąja grįšime namo. Jis beprotiškai trokšta pamatyti dukrelę. Kristina pradeda dirbti pas mane nuo rytojaus, o šiandien mes su Piteriu norim pabūti su Sele vieni.

– Suprantu, ką Piteris patyrė, – pasakė Monika. – Tikiuosi, nuo šiol jam viskas seksis.

– Jam dar teks aiškintis dėl nuslėptų mokesčių, bet visi kriminaliniai kaltinimai panaikinti, – atvirai pasakė Siuzana. – Tačiau jis ištvers. Mums palengvėjo sužinojus, kad Gregas ir kiti tikriausiai pripažins savo kaltę. Labai džiaugsiuosi, jei mums nereikės viso to patirti ir dalyvauti tose kriminalinėse bylose.

– Ir man, – karštai pritarė Monika. – Nenorėčiau liudyti teisme, vien pažiūrėjus į daktarą Hadlį nugara pagaugais nueitų.

Siuzana padvejojusi pasakė:

– Monika, dabar, kai turite įrodymų, kad esate Aleksandro Ganono vaikaitė, tikiuosi, bus įmanoma atgauti šiek tiek pinigų, kurie teisėtai priklauso jums.

– Pažiūrėsim, kas bus, – ramiai atsakė Monika. – Jei gausiu pinigų, didumą paskirsiu vaikų ligų centrui, kurio mums žūtbūt reikia. Susijaudinau, sužinojusi, kas mano seneliai, ir džiaugiuosi, kad Selė – mano giminaitė. Nenuostabu, kad ji visą laiką man atrodė tokia artima. Tik liūdna, kad trys žmonės mirė dėl tų pinigų.

– Monika, bet jūs užeisite aplankyti Selės? – paklausė Siuzana. – Turiu galvoj – nuolat, kaip giminaitė. Patikėkit, jums patiks Piteris. Jis dažnai maišysis pas mus. Be to, jis taip pat jūsų giminaitis.

Monika ištiesė rankas ir paėmė Selę iš Siuzanos. Jos nuėjo koridoriumi, tada, paskutinį kartą apkabinusi mergaitę, Monika atidavė ją Siuzanai.

– Mone, Mone, atia, atia, – mojavo Selė.

Siuzana įžengė į liftą ir durys užsidarė.

Monika pajuto, kaip kažkas suėmė ranką. Rajanas.

– Neliūdėk. Kada nors turėsi savo vaikų.

Monika pažvelgė į jį ir laiminga nusišypsojo.

– Žinau, – pasakė ji. – Žinau.

PADĖKA

Vienoje savo naujausių knygų aš rašiau apie medicinos stebuklą – širdies persodinimą ir kad širdies gavėjas gali perimti kai kuriuos donoro bruožus.

Šio romano istorija – apie kitokį stebuklą, kurio medicina nepajėgia paaiškinti. Praėjusį pavasarį dalyvavau kanonizavimo ceremonijoje. Vienuolė, kandidatė į šventąsias, įkūrė septynias ligonines pagyvenusiems žmonėms ir vaikams. Teigiama, kad jos malda išgelbėjo vaikui gyvybę.

Graži ceremonija įkvėpė mane aprašyti šią istoriją romane. Tai buvo įspūdinga kelionė, tikiuosi, ir jums bus malonu keliauti kartu.

Kaip visada dėkinga savo ištikimiems patarėjams ir draugams, kurie lygina man kelią, kol dirbu kompiuteriu.

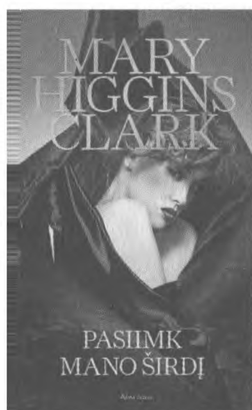
Džiaugiuosi, kad Michaelis Korda jau trisdešimt penkerius metus yra mano redaktorius. Nuo pat pirmo puslapio jo vadovavimas, padrąsinimas ir užsidegimas – nuolatinis mano įkvėpimo šaltinis. Vyresnioji redaktorė Amanda Murray savo pasiūlymais ir pagalba lydėjo kiekvieną mano žingsnį. Dėkoju asocijuotam redaktoriui Gypsy da Silvai, reklamos agentei Lisl Cade ir pirmoms rankraščio skaitytojoms Irene Clark, Agnes Newton ir Nadine Petry, padėjusioms patarimais. Kokią šaunią komandą turiu. Dėkoju Patriciai Handal, kardinolo Cooke gildijos koordinatorei, už neįkainojamą pagalbą aptariant kanonizavimo procesą. Dėkoju detektyvui Marco Conelli už atsakymus apie policijos procedūras. Ačiū patentų advokatui, kuris mane konsultavo apie patentų įstatymus.

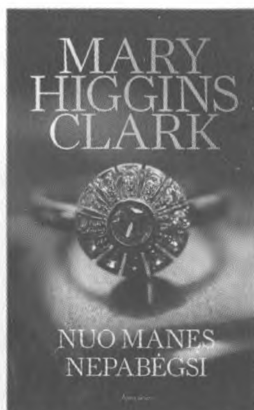
Jau seniai laikas padėkoti nuostabiam fotografui Bernardui Vidalui, kuris dvidešimt metų važinėja iš Paryžiaus, kad mane nufotografuotų, ir Karemui Alsinai, kirpėjui ir makiažo specialistui, kuris jau daugel metų mane gražina, kad puikiai atrodyčiau savo romanų viršelyje.

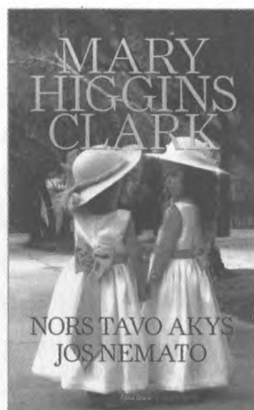
Mano darbai neturėtų prasmės, jei negalėčiau jais dalytis su savo vyru Johnu Conheeney, nuostabiu sutuoktiniu, savo vaikais ir vaikaičiais. Visi žinote, ką jums jaučiu.

O dabar, mano skaitytojai ir draugai, tikiuosi, susirangysite ant sofos ir mėgausitės mano naujausiu kūriniu. Malonaus skaitymo ir telaimina Dievas kiekvieną ir jus visus.

Kitos MARY HIGGINS CLARK knygos

„Pasiimk mano širdį“

Kai garsi aktorė Natali Reines randama savo namuose merdinti nuo šautinės žaizdos, policija iš karto įtaria jos vyrą Gregą Oldričą. Tačiau niekam neateina į galvą pasidomėti Natali praeitimi...

Bylos imasi patraukli jauna prokuroro padėjėja Emilė Volas. Byla sulaukia didžiulio žiniasklaidos susidomėjimo, o moteris turi paslapčių... Negana to, Emilė pajunta simpatiją Oldričui. Todėl net priėmus apkaltinamąjį nuosprendį toliau tiria bylą ir nenujaučia, kad jos pačios gyvybei gresia pavojus...

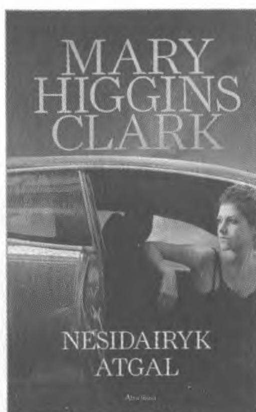
„Nuo manęs nepabėgsi“

Po skausmingų skyrybų Emilė Greiham išvyksta gyventi į kitą miestą ir nusiperka protėvių namą. Jo kieme rausiant duobę baseinui netikėtai randami jaunos merginos palaikai. Paaiškėja, kad tai daugiau nei prieš ketverius metus dingusi Marta Lorens. Jai į ranką įspraustas kitos moters pirštikaulis su žiedu – Šaplių šeimos relikvija. Galbūt tarp Emilės šeimos praeities ir Martos Lorens mirties esama ryšio, o Marta Lorens – ne paskutinis gudraus žudiko taikinys? Jei taip, kas kita auka? Ar jai pavyks išvengti maniako paspęstų spąstų?

„Nors tavo akys jos nemato“

Dar vienas JAV rašytojos Mary Higgins Clark romanas, kuriame susipina šeimos drama, pasakojimas apie mistišką ryšį, jungiantį išskirtas sesytes dvynukes, bei dėmesį prikaustanti detektyvinė istorija.

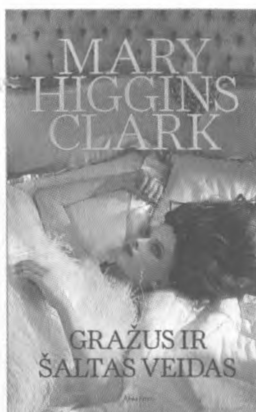
Kitos MARY HIGGINS CLARK knygos

„Nesidairyk atgal“

Kas nutinka, kai jauna moteris atsitiktinai tampa žmogžudystės liudininke ir turi išsižadėti tapatybės? Ir kas nutinka, kai naujame savo gyvenime ji sutinka puikų žmogų, bet negali nieko jam apie save pasakoti?..

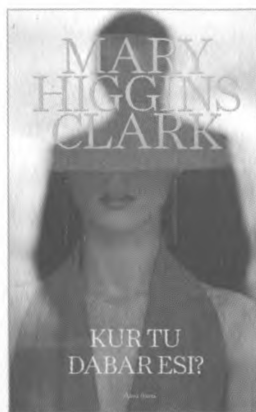
„Nesidairyk atgal“ – dar viena romantinių trilerių karalienės M. Higgins Clark detektyvinė istorija. Jauna moteris, norėdama išsigelbėti ir išgelbėti artimuosius, siekia išsiaiškinti jai atsitiktinai patikėtas paslaptis ir ištirti nusikaltimą, kurio liudininke netyčia tapo.

„Gražus ir šaltas veidas“

Po nedidelės avarijos prokurorė Kerė Makgrat su dukrele atsiduria plastinės chirurgijos klinikoje. Gydytojo laukiamajame Kerė pastebi gražią, kažkur matytą moterį – ją apima neįveikiamas *déjà vu* pojūtis. Netikėtai ji prisimena – ši moteris panaši į Siuzaną Riardon, daugiau nei prieš dešimt metų įvykdytos „Rožių žmogžudystės“ auką! Tada teismas nusprendė, kad žudikas yra jos vyras. Bet kodėl daktaras Smitas savo pacientėms suteikia mirusios moters veidą?

Įsitraukusi į atnaujintą šios senos bylos tyrimą, Kerė patenka į keistą ir grėsmingą teritoriją...

„Kur tu dabar esi?“

Intriguojantis detektyvinių trilerių karaliene tituluojamos autorės pasakojimas apie jauną moterį, mėginančią išnarplioti šeimos tragedijos paslaptį. Karolina karštai ieško prieš dešimtmetį dingusio brolio ir patenka į bauginantį aistrų, paslapčių ir neatsakytų klausimų verpetą...

Clark, Mary Higgins
Cl-21 Tavo šypsenos šešėlis : romanas / Mary Higgins Clark ; iš anglų kalbos vertė Irena Kupčinskienė. – Vilnius : Alma littera, 2011. – 294, [2] p.

ISBN 978-9955-38-983-5

Trileryje „Tavo šypsenos šešėlis“ Mary Higgins Clark pina užburiantį siužetą – ilgai slėpta šeimos paslaptis grasina iškilti į paviršių ir pareikalauti nieko neįtariančios paveldėtojos gyvybės...

UDK 821.111(73)-31

Mary Higgins Clark

TAVO ŠYPSENOS ŠEŠĖLIS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Irena Kupčinskienė*

Redaktorė *Danutė Gadeikienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Korektorė *Ramutė Prapiestienė*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

Tiražas 2500 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė“,
Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Mary Higgins Clark

(Merė Higins Klark, g. 1927 m.)

JAV rašytoja, milžiniško populiarumo sulaukusių detektyvų autorė. Jos romanai skaitytojų ir kritikų pripažinti visame pasaulyje ir patenka į skaitomiausių knygų sąrašus. Vien JAV šios autorės romanų parduota per 80 milijonų egzempliorių. Detektyvų karaliene vadinama rašytoja – daugelio prestižinių premijų laureatė, JAV detektyvų rašytojų asociacijos prezidentė, jos vardu pavadintas vienas svarbiausių apdovanojimų geriausiems detektyvų rašytojams. Lietuvių skaitytojams puikiai žinomi jos romanai „Nieko geriau už namus“, „Nuo manęs nepabėgsi“, „Nors tavo akys jos nemato“, „Gražus ir šaltas veidas“, „Kur tu dabar esi?“, „Nesidairyk atgal“, „Pasiimk mano širdį“.

Sunkiai sergančiai aštuoniasdešimt dvejų Olivijai Morou laiko liko nedaug. Vienintelė žinodama didelę šeimos paslaptį, ji atsiduria prieš lemtingą dilemą: atskleisti ją ar nusinešti į kapus. Šeimos paslaptis slypi mirusios giminaitės – vienuolės Ketrinos laiškuose.

Katalikų bažnyčia svarsto pasiūlymą Ketriną paskelbti šventąja. Tačiau Olivijos saugomi laiškai atskleidžia, kad būdama septyniolikos ji pagimdė sūnų, kurį iš karto atidavė įvaikinti.

Ketrinos kūdikio tėvas – Aleksas Ganonas, pasaulyje garsus gydytojas, neseniai miręs ir palikęs didelius turtus. Ketrinos ir Alekso vaikaitė – gabi gydytoja Monika Farel yra teisėta Ganono šeimos turtų paveldėtoja. Olivijai atskleidus laiškų paslaptį, toji galėtų pretenduoti į tai, kas jai priklauso. Tačiau papasakojusi Monikai apie tikrąją jos kilmę, Olivija sulaužytų Ketrinai duotą pažadą.

Olivijai bandant išspręsti dilemą, atsiranda ir dar kai kas, suinteresuotas, kad Monika niekada nesužinotų tiesos. Olivijos ir Monikos gyvybė pakimba ant plauko...

www.almalittera.lt